

Kemal Müftüoğlu

- şiirler -

Yayın Tarihi:

31.03.2023

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Kemal Müftüoğlu

Kemal Müftüoğlu (Özgeçmiş)
Şair-Ressam-Yazar

Rize/ Ardeşen’de doğdu. Öğretmen Saim Müftüoğlu ve Henife Müftüoğlu(Enderoğlu'nun) ilk çocuğudur. Ardeşen Müftü Mahallesinin bilinen en eski ailelerinden birine mensuptur.6.kuşaktan dedesi Hacı Mustafa(mahlası Vehbi) , Batum Müftülüğü ve kadılığı, 5. kuşaktan dedesi püskülsüz Abdülhamit efendi(mahlası Bahri) ise, Ardeşen, Batum, Atina(pazar) müftülüğü, kadılığı ve kadı naipliği yapmışlardır. Dedelerinin, Cumhuriyetin kurulmasına kadar, padişahın gönderdiği elçiler vasıtasıyla, sarayda çözölemeyen bir çok dini hususlarda fetvalar verdiği ve bu kararların İstanbul'daki padişah sarayına iletildiği bilinir. Aynı yörede ve yurdun bir çok bölgesinde yerleşik Müftüoğlu, Hacıoğlu, Karaca, Karadeniz, Aksu, Şen, Ketenci, Yar oğlu, Demir ata, Altı, Şişmanoğlu, Hindistan, Mollaoğlu, Kalyoncu, Musoğlu(hatta bir rivayete göre Fettahoğluları) ile aynı akraba koluna mensup olduğu rivayet edilir. 7.kuşağa kadar bilinen aile kabristanı, Ardeşen'in Müftü Mahallesinde bulunmaktadır. İlkokul, ortaokul ve liseyi Rize'de tamamladıktan sonra Marmara Üniversitesi İşletme bölümünü bitirdi.Vatani hizmetini yapmadan önce bir süre Omsa Oluklu Mukavva ve Kutu Sanayi’nde muhasebeci olarak çalıştı.Eğirdir Dağ Komando Okulu ve Eğitim Merkezi Komutanlığı ile Kayseri Hava İndirme Tugayında Askerlik hizmetini tamamladı.Askerlik sonrası kısa bir süre Rize Çaykur Genel Müdürlüğünde Muhasebe Kontrolörü ve Muhasebe Müdürü olarak görev yaptı. Daha sonra bu görevinden ayrılarak Türkiye İş Bankasına girdi. 1978 yılında evlenen sanatçının 8 mart 1980 tarihinde A. Koray ve 1986 yılında A. Gökay isimli iki erkek çocuğu dünyaya geldi. Türkiye İş Bankası’nın muhtelif şubelerinde, yetkili kadrolarda çalışarak,2000 yılında İş Bankasından emekli oldu. İş hayatı süresince ve emekli olduktan sonra çeşitli sanatsal etkinliklerin içinde yer aldı. 1997 yılında, gençlik dönemine ait şiirlerini 10.Köy isimli şiir kitabında yayınladı. Şiir ve resim çalışmalarının yanı sıra sunuculuk, oyunculuk ve köşe yazarlığı da yapan sanatçı muhtelif televizyon dizilerinde rol aldı. Antoloji Com. yetkili şairi olarak, şiir portalının kendisine ait şiir sayfasında son döneme ait 229 adet şiiri bulunmaktadır. Halen İzmir Buca' daki evinde şiir ve resim çalışmalarını yürütenin yanı sıra, Ege Haber ve Bizim Gazete isimli yerel gazetelerde zaman zaman köşe yazarlığını da sürdüren

sanatçı, bugüne kadar,kişisel ve karma olmak üzere 12 resim sergisi açmıştır.

Resim eğitimi konusunda Ressam-Öğretmen Hüseyin Mataracı, İzmirli Ressam Aysel Çamkıran, Ressam İlhami Atalay ve Ressam Sabir Aliyev'in bilgi ve tecrübelerinden istifade etmiştir.

2002 ve 2004 yıllarında Türk Sanat Müziği ile de ilgilenerek, bu sürede TRT İzmir Korosu şeflerinden ve Türk Sanat Müziği Solisti ve Sanatçısı Turgay Kızıltuğ'dan eğitim almıştır. 2004 yılında İstanbul Ümraniye Belediyesinin uluslar arası katılımı ile düzenlediği yağlıboya resim yarışmasında ve 1.Ulusal Suluboya Ressamları Derneğinin 2008 yılında düzenlediği yarışmada, eserleri sergilenmeye değer bulunmuştur.

Sırasıyla katıldığı sergiler;

1996 yılı İzmir Çamkıran Sanat Galerisi

1997 yılı İzmir Çamkıran Sanat Galerisi

1998 yılı İzmir Uğur Mumcu Sanat Galerisi.

1999 yılı İzmir Çamkıran Sanat Galerisi

2000 yılı İzmir Çetin Emeç Sanat Galerisi.

2001 yılı İzmir Karşıyaka Kültür Sanat ve Eğitim Vakfı

2002 yılı İzmir Atatürk Kültür Merkezi

2002 yılı İstanbul Deniz Müzesi Komutanlığı Sanat Galerisi

2004 yılı Rize-Ardeşen Mesut Karaoğlu İlköğretim Okulu

2004 yılı Rize-Ardeşen Fatih İlköğretim Okulu

2005 yılı İstanbul Ümraniye Belediyesi yarışma sergisi

2008 yılı İzmir 1.Ulusal Suluboya Ressamları yarışma sergisi.

Abam kız.

Sen bir sırsın içimde Abam kız
Sonsuzluğa kadar paylaştığım.
Adını hiç bilmediğim
Belkide hiç olmayan bir yerde
O minik vapurda karşılaştığım.
Gür saçların kalın kaşlarınla
Pekde sevimliydin Abam kız.
Kimdin nereden gelip
Nereye gidiyordun?
O hiç tanımadığım yerde
O hiç tanımadığım biletçiden
Kurtulduğuma,
Benden çok sen seviniyordun.
Alel acele ismini sormuştumda
Tereddütsüz Abam kız demiştin.
Belki başka yakınlarına rağmen
Belki bir köy güzeli içtenliğiyle
Hiç çekinmeksizin
Yanıma gelmiştin.
Oysa biletsiz bindiğim
O küçük vapur,
Adını sorduğum Abam kız
Ve yabancısı olduğum o güzel yer
Hepside garip bir ruyaymış meğer.

Kemal Müftüoğlu

Acımak

Ne yüce duygudur acımak,
Yürekten önemsemek herşeyi.
İnsanı, çiçeği, böceği.
Hasretine doymak
Sevgiyle kucaklamak
Kimsenin korkmadığı
Özgür bir geleceği.
Ne güzel duygudur acımak,
Bencil güdülere tutsak
Kirli savaşlara rağmen
Çocuk gülüşü kadar sıcak.
Ne güzel duygudur acımak.
Tükenişin mistik penceresinden
Asla şüphe etmeksizin
Niçin varolduğuna bakmak.
Tüm yaratılanı sevmek
Yaratandan ötürü.
Ve günahıyla sevabıyla
Yaratılmışların en yücesi,
Atası Peygamber olan
Eşrefi Mahlukat olduğunu
Hiç unutmamak.

Kemal Müftüoğlu

Acıya Hasret Kalmak.

Mutluluđu al benden hüžün gönder yanıma
Yokluğun kör karanlık muhtacım zindanına.
Sende başlayan her şey viran kaldı yarına
Dinlediğim şarkılar işkencedir canıma.
Yarım kalan şiirler aşkın sihrine hasret
Yalnızlık illet gibi dokunuyor kanıma
Meğer ne kadar zormuş acılardan kurtulmak
Bir başka teselliye çaresizce tutunmak.
Kanattığın yarayı henüz saramasam da
Çektirdiğin azabı yeniden arıyorum,
Bana teselli veren bir sevgilim olsa da
Bensiz geçen her anı senden kıskanıyorum.

Kemal Müftüoğlu

Ağlayan İstanbul

Hıçkırarak ağlıyordu
Sokaklarda İstanbul
Barut ve kan kokarken
İnsanların üzeri.
Yok artık o güzellik
Boğazın sularında
Çok uzakta kalmıştı
K hne bir tavernada
Umut şarkısı dolu
Aşıkların sesleri
Her geçen gün bir yeni
Mutsuzluğa gebeydi
Kin dolu akşamların
Tutsak düşünceleri.
Bir vapur çığlığıyla
Fenerbahçe k yunda
 rkek şaşkın yükselirken
Martıların sesleri
Bir yarış vardı bencil
Tutkuların yarışı
Bir yanda yıkık evler
Bir yanda gökdelenler.
Gün batımı uzakta
Kayıtsız  ığlıklarla
Deliyordu geceyi
Şimdi kurşun sesleri
İnsanlardı  ld ren
İnsanlardı  lenler
Yine onlardı çeken
Bitmeyen  ileleri...

Kemal Müftüoğlu

Ah o yıllar.

Evlat söyleniyordu yaşlı anaya
Ne paramız kaldı ne de çulumuz
Aç kaldık, karakışta yok odunumuz
Yemekten vazgeçtik ekmeğe şükret
Böyle giderse biz hep orucuz.
Yoksulluk bitmeyen ulusal illet
Birileri çalar kan ağlar millet
Umarım zenginler keser kurbanı
Yoksula da gider birer parça et.
Gerçi pek sanmam onlara düşsün
Kurbanını kendin yemek şimdi marifet.
Bir avuç şeker un alamazken
Yine bu ayı borçlu kapattık
Kuyruklarda margarine kanarken
Ömrümüzü üç kuruş umuda sattık.
Sen yine şükür dersin Allah büyüktür.
Aciz varlığımda şüphe yok ona,
Günahkar ruhumda böyle gidersek
Zorla taşıdığım ağır bir yükür.

Kemal Müftüoğlu

Ah 6fke.

Ah 6fke ah.
Ŗen yokmusun sen.
İnanmıyorum sana
Ne kadar sevdiğini
Söylesen.
Neleri kaybettirdin
Bana neleri.
Bir bir dostlarımı
Yaşanmadan
Yitirilen günleri.
Ne olurdu acımı
Azaltabilsen.
Mutlu günlerimi
Geri getirsen.
İstemiyorum artık
Güvenmiyorum sana.
Sevebilirim belki;
Alıp tutkularımı
İnsanlığımı eğer
Verebilirsen bana...

Kemal Müftüoğlu

Akşam.

Bir karamsarlıktı bu içime çöreklenen.
Atinin ve mazinin ortasında sipsivri.
Uçuyordu yapraklar rüzgarların selinde
Ağlıyordu sokaklar Ümitsiz sevgiliye.
Son çırpınıştı bu boşlukta yitip giden
Seyda ile tutuşan gittikçe alevlenen.
Yağmur sesinde bile bitmeyen acı vardı
Dinmeyen göz yaşıydı nemli gözden süzülen.

Kemal Müftüoğlu

Akşamki Hayal.

Önce bir yavrucağın çığlığı yırttı
Hayal karanlığını.
Titredi sakızlı çamların haşın gövdeleri.
Eritti güneşi bir sıcak el
Bir tuhaf okşayış ve
Hazin ürpertiler sardı benliğini.
Melodiler doldu kulaklarıma
Siyah bir akşamın siyah koynundan.
Alli turunculu gölgeler
Mehtapta alay ettiler benimle.
Sonra geçit resmi verdiler önümde
Etten tekerlekli efkar yüklü arabalar.
Sevgiye küsmüş kuzguni pencereden
Damlalar gördüm, acı dolu damlalar.
Yıldızlı bir akşamın koynunda duruyordun sen
Ve ruhuma işliyordu, nemli gözlerindeki
Pişmanlık dolu pırıltılar.

Kemal Müftüoğlu

Anla artık

Seni çok sevdiğimi
Ne olur anla artık
Bundan sonra kendime
Ayrı dünya kuramam.

Uzakta bile olsan
Sen benim kalbimdesin
Başkasını seversen
İnanki yaşayamam.

Kemal Müftüoğlu

Anlatamadık

Ben ve sen
Ne kadar çabalasak da
Bir türlü anlaşılamadık.
Onlarca dosta
Biricik çocuklarımıza rağmen
Olmadı, nedense yapamadık.
Sen sendin bende ben
Sabrımızı sevgimize katamadık.
Bazen mutluyduk
Çok kez üzgün.
Beceremedik
Boşuna direndik.
Yolculuğun biteceğini
Kendimize ve başkalarına
Anlatamadık.

Kemal Müftüoğlu

Anlayacaksınız.

Ne olur gelmeyin üstüme dalgalar.
Uçurmayın yapraklarınızı
Ölesiye özlediğim kızılağaçlar.
Ey uçup giden gençliğimin uçarı sevdaları,
Ey yorgun babamın bilge kızgınlıkları
Akşamın kör karanlığında
Üşüyen karkuşun
Sarı gagasındaki mutluluğum;
Biliyorum,
Bir daha hiç olmayacaksınız.
Kırılmayın bana dostlarım.
Sizi çok sevdiğimi
Birgün mutlaka anlayacaksınız.

Kemal Müftüoğlu

Annem

Nasıl can bulduğum sırsa evrende
Can verirken de bunu bilmeyeceğim
Meçhul bir anda meçhul bir yerde
Ölürsem yanına gömüleceğim.

Babacığım la her an yanyana
Biliyoruz bizi özlediğini
Bir sıra dönüşü bekliyor gibi
Kabirden sabir la izlediğini.

Sensiz mevsimlerin tek adı kaldı
Hasret hüznümüzün yerini aldı
Son buluşacağımız menz il kısaldı
Çok sürmez bizde geliriz annem.

Bir fidan oluruz yanında biten
Yada renk renk çiçek üstünü örten
Kaybolsa cemalin gözlerde tüten
Mahşerde yine canlanır annem.

Şüphesiz yeniden kavuşacağız
Kalanlar gidenin misafiridir
Bir gün mutlaka buluşacağız
Öüm varoluşun vuslat yeridir.

Kemal Müftüoğlu

Aradığım.

Saatlerce dolaştım loş sokaklarda
Bulduğum bir tek, hüzün benimdi.
Ne arıyordum, kime hasrettim,
Belki de aradığım, yalnız kendimdi.

Anılarım geçti aklımdan tek tek
Eski bir sevdayı hatırlar gibi
Ne kadar yaşasak bir gün bitecek
Ömür denen şey, sanki an gibi.

Sırdan başkası yok bu sırrı bilen,
Rüya gibi sanki doğmak ve ölmek
Yaşamak dediğin, silik bir hayal
En son toprak olup, kaybolup gitmek.

Kemal Müftüoğlu

Armağan.

Küllenmiş bir sevdanın sızısı var içimde
Bedenim tükense de ruhumda yaşayacak.
Ne kadar istesek de kavuşmak yok kaderde
Sevsem de sevilsem de böyle yarım kalacak.

Yıllardır görmediğim uzak bir şehirde yar
Biliyorum bir daha geriye dönmeyecek
Yokluğunda benimle ağlayan bir hayal var
Belki de bu hayalle ömrüm sona erecek.

Artık bitsin istemem alıştığım bu hasret
Hayali kendisinden daha yakındır bana
Sevda vurgunu kalbim sevgisine emanet
Bu emanet ölümsüz armağanımdır ona.

Kemal Müftüoğlu

Askerim.

Dün bir askerimi
Gördüm Bursa da.
İzmir'den İstanbul'a
Dönüşte.
Zeydan Aşiretinden
Rıfat çavuşum,
Tanımak çok zor
O ilk görüşte.
Dile kolay
Tam otuz yıl
Geçmiş aradan
İkimizin de saçları
Bembeyaz olmuş
O paraşütçü
Komando ruhu
Çoktan durulmuş.
Öteden beriden
Konuştuk biraz.
Ne o çavuş artık
Ne ben Tegmenim
Yıllar geçmiş
Askerliğin üstünden.
Ne var ki aynı sevgi
Aynı saygı içinde
Yıllar önce o ocakta
Yetiştği biçimde.
Düşündüm de;
Yıllar gelip geçse de
Zaman dostlukları
Kalbine alır
Yapmış isen
Zerre kadar iyilik
Nankörlük selinde
Dostluk hep kalır.

Kemal Müftüoğlu

Aşıklar

Ne zaman
El ele tutuşmuş
Aşıklar görsem
Seni hatırlarım
Yüreğim sızlar.
Yaşanan acılar
Gelir aklıma.
Manisa kışının
Dost yağmurları
Buluştuğumuz
O küçük mantıcı.
Nasıl unuturum
Büyük adayı?
Bir mülteci umuduyla
Sığındığımız kenti
Bizi koruyamadığı için belki,
Sitemle anar yüreğim.
Ne çaresizlikti ah
Ne çaresizlik.
Her an sehpaye gidecek
Bir mahkum gibi
Korkarak karanlığa açılırdı
Gözlerimiz.
Belkide zamansız
Ayrılığın habercisiydi;
Işıl ışıl bir ağustos gecesi
Birbirinden uzaklaşan
O iki yıldız.
Oysa kız kulesinin
Dinlerken acı hikayesini
Ne kadarda uzaktı
Bize ayrılık.
Ve ne kadar yakındı
Eski Ceneviz köprüleri;
Bir gurbet akşamında
Üstünden sondefa
Birlikte geçtiğimiz.

.

Kemal Müftüoğlu

Aşk

Bir yağmurla başlamıştı
Bitmeyecek sandığımız,
Bizi dertlere salmıştı
İçin için yandığımız.

Yıldızlarla kutsamıştık
Ölümsüz aşk bu sanmıştık
Ne yazık geç anlamıştık
Bir seraptı kandığımız.

Kemal Müftüoğlu

Aşk ve Huzur.

Tükenir zamanla kalbin sızısı
Ne şarkı ne şiir yaralar seni
Bitince umudun son kırıntısı
Sende unutursun geçip gideni.

Günler uzar gecelerin kısalır
Unuttuğun dostlar aklına gelir.
Geride sıradan anılar kalır
Başka sevgilerden medet beklenir.

Hoş bir rüya gibi gelir aklına
Sevgilinin nemli ela gözleri
Huzuru vuslata tercih edersin
Sessizce kaybolur aşkın izleri.

Kemal Müftüoğlu

Aşkın Dermanı.

Koca şehir sanki can çekiyor
Ürküntü veriyor şimdi her anı.
Alıp götürüyor anılarıma
Sensiz yaşadığım kayıp zamanı.

Geç bulup çok erken yitirdiğim yar
Kavuşmadan olurmu gönül bahtiyar
Ne olur gir artık anılarıma
Sensiz mümkün değil aşkın dermanı.

Kemal Müftüoğlu

Atamıyorum.

Ne resmin kaldı odamda
Ne bir mektubun,
Bomboş duvarlara
Bakamıyorum.
Sensizlik canıma
Tak etti artık,
Dipsiz bir uçurum bu
Çıkamıyorum.
Şende buldum herşeyi
Ruhunda bedeninde
Bir an görmeyince
Yapamıyorum.
Ömrümce böylesine
İnan sevmedim,
Bu aşkı kalbimden
Atamıyorum.

Kemal Müftüoğlu

Aynalar

Yıllar varki sevimsiz
Dost bildiğim aynalar,
Artık her baktığımda
Beni içten yaralar.

Neden eskisi gibi
Canlı değil gözlerim
Nasıl mor lekelerle
Dolu şimdi ellerim.

Yüreğim paramparça
Alnımda kırışıklar
Akşam karanlığında
Görülüyor ışıklar.

Meğer okyanuslara
Tükenmeye akmışım
Umutla her seraba
Gerçek diye bakmışım.

Şimdi her günüm kahır
Gençlik geçmişte bir an,
Gölge­mden yakın ölüm
Aynalar bana düşman.

Kemal Müftüoğlu

Ayrı kalmak.

En son
Ağlayışın kaldı
Bİtmeyen bende.
Bakışını gülüşünü
Çoktan unuttum.
Kaç kez
Fal baktım
Ayrılığına,
Teselli verecek
Kaç falcı tuttum.
Artık dönsen de
İstemem seni.
Bana yeter
Hayalinle yaşamak
Seni sevmek
Böyle çok daha güzel
Çılgınca özleyip
Hep ayrı kalmak.

Kemal Müftüoğlu

Ayrılan Yollar.

Tiz ve acılı bir düdük çaldı önce
Sonra kayboldu karadenizin
Hırçın dalgalarında gemi.
Sahilde kalan genç kız
Son defa salladı
Çaresiz ellerini.
Derin bir hüznün çökmüştü akşama.
Ürpererek baktı genç adam
Katlanmak ne kadar zordu ayrılığa.
Sahil küçüldükçe küçülüyordu
Rıhtım uzakta bir hayal gibi görünüyordu.
Son bir defa daha baktı genç adam
Yapayalnız hissetmişti kendini,
Seni seviyorum diye mırıldandı
Sonra derin sulara çevirdi gözlerini.
.

Kemal Müftüoğlu

Ayrılık

Cebimde son mektubun
Elimde fotoğrafin
Bu Nisan sabahında
Hasret gideriyorum.
Senden uzaklaşmanın
Sızısı var içimde
Sevgimin ateşiyle
Giderek eriyorum.
Kahrediyor ayrılık
Hasrete alışmadan
Simsıcak nefesini
Her an hissediyorum.
Senden ayrı dünyanın
İnan hiç anlamı yok,
Kavuşacağım anı
Özlemle bekliyorum.

Kemal Müftüoğlu

Ayrılık ve zaman.

Ayrılık ne de çok ölüme benzer.
zaman önce belleğinden siler bildiklerini
sonra pembe hayaller görünmez olur.
ve yüreğin bir bir unuttur sevdiklerini.
her şeyi siler süpürür zaman
ebediyen unutmam dediklerini.
ne yaşadığın acıları anar yüreğin,
ne de sevgiliye kavuşmak olur dileğin.
asla gitmesini istemediklerinin
gün gelir dönmesini bile istemezsin.
öldükten sonra tekrar dünyaya
izinli dönenler gibidir sevdiklerin.
hepsi de birer davetsiz misafirdir
terk edenler ve terk ettiklerin.
elinde kalan yalnızca şahsi dünyanın
ve onu yönetmeye çalışan
iyice zayıflamış beyin kimyan.
onlarda zamana mahkum sana yabancısıdır.
hiçbir şey istediğin gibi değildir
eskiden tatlı olan her şey artık acıdır.

Kemal Müftüoğlu

Balçova otobüsü

Görür görmez sevmiştim onu,
Kara sevdadan çok başkaydı benimki.
Sene 2003 bir hazan sonu
Yıllar yılı aradığımdı sanki.

Şahidimdi hergün Balçova otobüsü
Şabırsızlıkla beklediğim 8 numara.
İnanın, yine aşkın sarhoşluğu sebeptir
Bir akşam üstü düşman gibi ayrılmaya.

Bilseniz ne anlaşılmaz çılgınlıktır aşk,
Hayat öpücüğüdür kurumuş dudağına.
Bir bakış bir sitem, bazen kahreder
Kurtulmak istedikçe dolanırsın ağına.

Unutmaki her aşkı, yine kendi bitirir.
Tutkular boyun eğer zamanın tuzağına.
Yıllardır Balçova otobüsü hep yabancı getirir,
Beklediğim durağın bir hayli uzağına.

Kemal Müftüoğlu

Bana Göre.

Kendimi ne kadar haklı bulsamda
Kavga sabırdan zor gelir bana,
Dost sitemle gl fırlatsa başıma
Düşmana atılan taş gelir bana.

Mümin arif ise daha zor işi
Namazı izinsiz kılmaz er kişi
Alim ilmiyle amel etmezse
İktibası intihal gelir bana.

Kemal Müftüoğlu

Bayram Yalnızlığı.

Beni böylesine ağlatan
Yapayalnız bayramlardı sevgilim.
Özenle naylon tabağıma dizdiğim
Ve hiç bitmeyen öksüz şekerlerde
İnsafsızca unutilan bayramlar.

Şimdi tanıdık yüzler çok uzaklarda;
Yeşil pancurlu pencereden bakarak
Yokluğuma bir teselli arayan ve,
Son birlikte bayramı
Acıyla hatırlayan.

Artık çaresizliğim
Yaban akşamlara sevdalı.
Karşı kaldırımında
Hiç tanımadığım çocukların
Yorgun sesleri,
Zavallı yüreğimde
Gizli gizli kanayan.

.

Kemal Müftüoğlu

Beddualı yer.

Bu nasıl bir tutkudur mala mülke servete
ne huzur veriliyor ne de güven millete
fil gibi besleniyor yine doymuyorsunuz
her gün feryat edeni neden duymuyorsunuz?

mazlum garip gureba açlıktan sürünürken
onların sayesinde gezip tozuyorsunuz
ülkenin servetini kendi malınız gibi
helal haram demeden iştahla yiyorsunuz.

artık zillate değil millete kulak verin
kaderi yoktan yere ölmek değil askerin
savaşlar sömürünün bitmeyen kavgasıdır
verilen bunca şehit yoksulların yasıdır.

görün artık çözümün çok yanlış gittiğini
adilce paylaşmanın herkese yettiğini
her gün onca yalanla halka umut verdiniz
bu çilekeş milletin atisini yediniz.

görün artık gerçeği bu sözün bittiği yer
biraz olsun düşünün bu halk ne yer ne içer
anlayın bu milletin sabrının bittiğini
süratle uçuruma birlikte gittiğini.

ne vaatler tutuldu ne gelecek kurtuldu
çaresiz vatandaşın tek tesellisi hayal
cennet simsarlarının vaadine kanmayan
biraz akli olanda ne sabır kaldı ne hal.

artık savaşa değil barışa omuz verin
görevi tüm dünyaya hizmet değil askerin.
bu emperyal güçlerin menfaat kavgasıdır
yurtta sulh cihanda sulh huzurun aynasıdır.

kemal derki sorunlar yine hep aynı yerde
çözmeye çalıştıkça batıyoruz bin derde,
kurucusuna düşman bir nesil yarattıkça
daha çok sürünürüz, beddualı kaderde.

Kemal Müftüoğlu

Beklemek.

Yaşadığım yerden sıra dağları görürüm
Çöker yorgun akşamlar mor tepelere
Sensizliğin hüznü üstüme siner
Her gelen karanlıkla yeniden ölürüm.

Gecenin uykusuz rengidir son mısralarım
Öfkeli bulutlar ümitsiz bir aşkı anlatır
Ne çok istesekte kavuşmak hayal
Başı dumanlı dağlar bizi hatırlatır.

Güneşin kalbinde kara bir lekedir yokluğun
Yıllardır tutsak özlediğim ses
Bilmem bir gün dönsen sağ olurmuyum
Ömür denen şey bir anlık nefes.

Ben yine sabırla dönmeni bekleyeceğim
Senden ayrı yazlar hep kış kalacak
Gün batımı ikimizin şarkısını dinleyeceğim
Ruhum bu şarkıyla hep ağlayacak.

Kemal Müftüoğlu

Bekleyeceğim yolunu.

Seni tanımadan bilemezdim Ferhat'ın sevdasını.
Bilemezdim Tahir'i Kerem'i Mecnun'un Leyla'sını.
Meğer ne uzunmuş geceler sensiz geçerken.
Ne yaman çileymiş bu tattığım,
Bu derde düşen bilir Yusuf'un Züleyha'sını.
Meğer ne zormuş ayrılık
Son umut kırıntısı kaybolmuşsa şafakta.
Sen varsan herşey var,
Sen yoksan herşey ne kadar da uzakta.
Seni tanımasam bilemezdim
Karşılıksız sevmenin büyüünü.
Belki dönersin diye günlerce
Rezil gibi sürünmezdim kapıda.
Seni kaybetmeden bilemezdim;
Seninle yaşamın herşey,
Sensizliğin hiçbirşey olduğunu.
Hiç kolay değildin ama,
Ne yazık çabuk kaybettim geç bulduğumu.
Artık beni istemesende,
Hergün buluştuğumuz sokaktan
Bir daha hiç geçmesende
Ben yine umutla bekleyeceğim yolunu.

Kemal Müftüoğlu

Belki çare bulurum.

Serin yağmurlarıyla
Gözlerim gibi yaşlı
Yürüyorum İzmir'in
Islak sokaklarında.

Bilmiyorum ne zaman
Beni kucaklayacak
Özlediğim baharlar
Uçan yapraklarında.

Yüreğimde küllenmiş
Buruk bir aşk gizlidir
Ömrüm bitene kadar
Benimle yaşayacak.

Ölümsüz bir sevda bu
Ömrün zemherisinde
Kalbim son buluşmayla
Ancak sükun bulacak.

Ben yine her şafağın
Şinesinde uyanır
Öksüz doğan her günün
Koynunda avunurum.

O meçhul sevgiliyle
Bir gün karşılaşırsam
Yaralı yüreğime
Belki şifa bulurum.

Kemal Müftüoğlu

Ben Ağlarken

Sokaklar bitmeyen uzun bir gece
Yürüyorum iki gözüm kapalı.
İsmin kulağımda kalan son hece
Yokluğunu hasretime katalı.

Yaşamak anlamsız umutlar sarhoş
Can cekişiyor korkak hayaller
Sensiz hayatım perişan bomboş
Ben ağlarken gülüp geçiyor eller.

Kemal Müftüoğlu

Ben Oradayım.

Zifiri bir karanlık
Gece yarısı.
Yaşamak ve ölmek arasında
Bir çizgi varya,
Ben oradayım.
Baykuşlar ötüyor
Gece yarısı.
Gitmek ve kalmak arasında
Bir çizgi varya
Ben oradayım.
Yıldızlar yok sen yoksun
Gece yarısı.
Ağlamak ve ağlatmak arasında
Bir çizgi varya
Ben oradayım.
Nasıl üzgünüm bilemezsin sensiz.
Öksüz bir çocuk ağlarya hıçkırarak
Sebepli sebepsiz, ben oradayım.

Kemal Müftüoğlu

Ben ve sen.

Bir süreden beri
Yüreğimi acıtan şeyler
Geliyor aklıma.
Artık eskisi gibi
Beni sevmediğini,
Ya da ilk tanıdığımda seni
Olduğun gibi görmediğimi
Düşünüyorum.
Senmi beni aldattın
Benmi kendimi.?
Yoksa bu
Aşk gözlükleriyle
Görmek istememin
Kahrolası bedelimi.?
Bilmiyorum.
Çünkü ilk zamanlar
Sen bendin
Ben de sen.
Oysa şimdi herşey
Ne çok değişti
Ben benim
Sen de sen.

Kemal Müftüoğlu

Benden sonra.

Benden sonra seveceğın adam
Beni mumla aratacaksa eğer
Bu zamansız ayrılığı
Beni hak etmediğine yoracağım.
Eğer beni unutturacak
Biri girerse hayatına,
İşte o zaman seni
Haketmediğimi anlayıp,
Ölesiye kahrolacağım.

Kemal Müftüoğlu

Beni bu dertler yakar.

Ben yıldızlar parladıkça yaşarım.
Bir gün mavi gökler ıssız kalırsa eğer,
Üzerinde tek yelkenli kalmazsa denizlerin
Uçsuz bucaksız çöller vahasız
Ve yüreğin bensiz kalırsa eğer
Bilki o zaman gizli gizli ağlarım.

Tanıdık güvercinler konmazsa pencereme
Bir dolunay habersiz süzülmezse geceme
Ve bir çocuk öksüz kalır, çaresizce ağlarsa
Gözyaşım o çocuğun acılarıyla akar,
Ne yaşamak avutur ne de ölüm korkutur
Bilki, yokluğundan çok beni bu dertler yakar.

Kemal Müftüoğlu

Benim Hatam

Azgın derelerin kıyısında büyüdüm
Dev dalgalarla boğuştum amansızca.
Bazen çok sessiz, çok cömert o denizin
Herşeyi, sevgilileri bile
Alıp gittiğini bilirim.
Ne acıdır ah
Ne acıdır görmek;
Birgün denize düşen umut
Ya da ölümsüz bir sevginin
Çocuk çığlıklarında
Ve en zalim kasırgada
Gözden kaybolduğunu.
Ne acıdır, istemeden gidenin
Ve birdaha gelmeyeceğini
Bilmenin,
Yalnızca kendinden olduğunu...

Kemal Müftüoğlu

Beyaz Atlı.

Şafakta yürüyen beyaz atlı.
Bu hüznün bir çağın kapanışımı,
Yoksa korktuğun kırık kanatlı
Bir kızıl gecenin haykırışımı?
Bağrını açarken yoksul seslere
Durma beyaz atlı koş ötelere,
En ıssız geceden aydınlık güne
Koşarken bul önce ülküdaşını.
Sabahın koynunda bir süre durup
Çevir gözlerini o yeşil ufka,
Karanlıkları bir bir öldürüp
Başlat aklımın son savaşını.

Kemal Müftüoğlu

Beyaz Gül.

Ne zaman bahçede
Beyaz gül görsem
Yasak bir aşkı
Anlatır bana.
Adı konmayan
İsmi olmayan
Buruk bir aşkı
Anlatan güller.
Sevmeden giyilen
Gelinlik gibi
Gözyaşıyla dolu
Bembeyaz güller.
Ne zaman bahçede
Beyaz gül görsem
Ölümsüz bir aşk
Aklıma gelir,
Açmadan kuruyan
Kanayan güller
Bahtı olmayan
Bir gelin gibi.
Beyaz gül görünce
Yüreğim yanar,
O an aklıma
Gidişin gelir
Vakitsiz giyilen
Bir kefen gibi...

Kemal Müftüoğlu

Bırak Artık

Ölsem ağlarsın bilirim
Neden çok üzersin beni
Azraile çok gördüğün
Bırak artık bu bedeni.

Ruhun bana takıntılı
Neden her an sıkıntılı
Ben eski ben değil isem
Bırak artık bana beni.

Kemal Müftüoğlu

Bilge.

En son yorgun bir gökyüzü kaldı bize.
Birde nedensiz ihanetlerden kirlenmiş
Ağaçlar, toprak ve deniz.
Bir bilge bana şöyle demişti` ; Hayat,
İnsan gibi yaşarsan önemlidir.
Ne ekersek ancak onu biçeriz.
Ve herşey, önemsedğin kadar senindir.
Biz insanız demişti bilge.
Ne kadar üzülsükde, sorunlarıyla güzeldir hayat.
Yapamadıklarına üzülmek yerine
Ne yapabileceğine bak.
En büyük düşmanın, öfkene tutsak dilindir
Onurunu asla çıkarlarına kurban etme.
Seni yüceltecek tek şey,
Herkesi kucaklayan yüreğindir.

Kemal Müftüoğlu

Biliyorum ben değilim.

Biliyorum ben değilim sitemle seslendiğin
Ben değilim özleyipte söyleyemediğin.
Yarım kalan mektupların sahibi ben değilim.
Biliyorum ben değilim ruh ikizim dediğin.

Benimki yalnızca kendimi avutmak işte,
Oysa billahi yalan değildi tutuklu kaldığım;
O nemli gözlerini ilk görüşte.

Biliyorum ben değilim ucu yanık mektupların sahibi
Gönderemediğin mektupların hiçbirisi bana değil.
Bir tek şey var yüreğimde iyi bildiğim;
İçimdeki yangının hiç sönmediği ve,
İlk günkü gibi seni sevdiğim.

Kemal Müftüoğlu

Bilmiyorsun.

Biliyorum.
Şiirlerimi artık hiç okumuyorsun.
Hatta yazılarımı da.
Senin için yaptığım tabloları
Merak bile etmiyorsun.
Biliyorum.
Ne zaman bir dostumu görsem
Ayak üstü de olsa
İlk senden bahsettiğimi ve
Seni hala ilk günkü gibi sevdiğimi
Bilmiyorsun.
En olmadık yerde sözü
Hep sana getirdiğimi,
İsminin geçtiği her şeyin
Nasıl bana mutluluk verdiğini
Bilmiyorsun bilemezsin.
Son yaş günümde aldığın gömleği
Hiç giyemediğimi,
"Şahidim İstanbul" imzalı karakalem resmini
Nasıl özenle çerçevelediğimi
Nereden bileceksin?
Ne zaman sizin sokaktan geçsem
Ya yoksan diye
Pencerene bakamadığımı,
Cesaretim olmasa da okumaya,
Mektuplarını bir türlü yakamadığımı
Bilmiyorsun, bilmiyorsun...

Kemal Müftüoğlu

Bilmiyorum.

Dışarda kar lapa lapa
Soğuk bir kış gece ayaz
Bir yıl önce buradaydı
Şimdi mezarı bembeyaz.

Görünmüyor karanlıkta
Üşüyormu bilmiyorum
Eski yünden paltosunu
Giyiyormu bilmiyorum.

Artık resimlerde yüzü
Hiçkimseye geçmez sözü
Toprağı sevgi öksüzü
Görüyormu bilmiyorum.

Mezar ürkütmüyor artık
Bana sevgiyle bakıyor
Ne yaz soğuk ne kış soğuk
İçinde babam yatıyor.

Kemal Müftüoğlu

Bir kız sevdim akrabamdan.

Kaçkarların bir köyünde
karlı dağlar eteğinde
hayatımın son deminde
hem huyumdan hem soyumdan
bir kız sevdim akrabamdan.
gizli aşk bu kimse bilmez
göz anlatır söz söylemez
onsuz bir an yüzüm gülmez
hem köyümden hem soyumdan
bir kız sevdim akrabamdan.
aşkla sarılmak isterim
söylemeye varmaz dilim
dokunmaktan ürker elim
huyu güzel kendi güzel
her şeyiyle sanki özel.
ancak düşümde görürüm
bu serapla avunurum
çık gel yanıma diyemem
sevdiğimi söyleyemem
hayali uykumda bir süs
yüreğim elinde mahpus.
onsuz ruhum bir kafeste
kurtuluşum son nefeste
hem köyümden hem obamdan
bir kız sevdim akrabamdan.
her zaman görmek isterim
onsuz her an derbederim
bir türlü bitmez kederim
hem köyümden hem obamdan
bir kız sevdim akrabamdan.
bu sevdıyla ömür bitmez
söz anlatsa yürek yetmez
görmeyince çilem bitmez
hem köyümden hem obamdan
bir kız sevdim akrabamdan.

Kemal Müftüoğlu

Bir kuş olsam

Enginde bir kuş olsam
Kanat çırpısam semaya
Sonra süzülsem yere
Yorgun bir akşam üstü
Konsam ıssız bir köye.
Anlatsam bu sevdamı
İlk karşıma çıkana
Henüz zalim bir avcı
Yine beni vurmadan
Bu gönül fırtınası
İçimde durulmadan.
Enginde bir kuş olsam
Sonra sana kavuşsam
Sensiz uçtuğum için
Kanadım kırılmadan.

Kemal Müftüoğlu

Bir Merhaba.

Hep yalnız kal.
Hep çaresiz
Beni bekler bileyim.
Belki bir sabah
Ansızın gelecek gibi.
Hep yalnız kal.
Belki bir daha
Dönmesen bile
Özleyipte bir gün
Yürekten bir merhaba
Diyecek gibi...

Kemal Müftüoğlu

Bir Mezar Kalır.

Akşam yastığa baş koyduğunda
Hiç düşündünmü, bugün ne yaptın?
Allah adına insanlık adına
Yaşadığın topluma ne fayda kattın?

Biliyorum zordur bunun cevabı.
Ne kadar istesen hiç kolay değil;
Gönül gözüyle dünyayı görmek
Dertlere sabredip nefsinin yenmek.

Şu kısa ömrü ziyan ederek
Doğru yol varken çıkmaza sapma
Seni yaratana isyan ederek
Paraya şöhrete şeytana tapma.

Yaradılışı tesadüf sanma
Bu dünyada ektiğini biçersin
Aklını terkedip nefsinin kanma
Nebi olsan yine acı çekersin.

Hemen unutma ölen atanı
Unutma toprakta cansız yatana
Hazırlan sende çok geç olmadan
Ansızın kapını ecel çalmadan.

Hiç bir haz ebedi kalmaz damakta
Zamanla herşey unutulmakta.
Akıllı insana ibrettir ölüm,
Ahmaklar ömrü bitmez sanmakta.

Aldanma hayatın cazibesine
Bir musibet zevki gam eder sana
Ne evlat ne mal ne sıhhat kalır
Bir mezar kalır sonunda sana.

Kemal Müftüoğlu

Bir Ülke Özlüyorum.

Bir ülke özlüyorum
Belki de hayal.
Herkesin selamı
Herkesine olan.
Ne renk ne de ırk
Toplumu bölsün
Acı ve mutluluk
Hep paylaşılan.
Bir ülke özlüyorum
İnsan ne çok zengin
Ne fakir olsun.
Kimsenin kimseyi
Horlamadığı,
Kimsenin kimseyi
Kıskanmadığı.
Başarının sırrı
Bilimde olsun.
Bir ülke özlüyorum,
Dostluk ve güven
Anayasası,
Adalet ise babası olsun.
Münafıkların bulunmadığı
Kıyafetin referans alınmadığı
Dinle imanla
Oynanmadığı,
Temelinde bir tek
Liyakat olsun.
Bir ülke özlüyorum,
Komşusu açken
Doyup yatmayan,
Kirli parasıyla
Caka satmayan
Kardeşi ağlarken
Göbek atmayan
Bir ülke özlüyorum
Belki de hayal.

Kemal Müftüoğlu

Birgün

Birgün senide alırlar
Kubbede hoş seda kalır.
İlk günler üzüntü feryat
Geride kahkaha kalır.

Hayır ile ananlar da
Kötü diyenler de olur.
Herkes için sonuç budur
Ömür biter gerçek kalır.

Kemal Müftüoğlu

Birgün Ölürsen.

birgün ölüp gidersem eğer
küçümsemeyin eski perdelerimi,
en ucuzundan çatal kaşık takımımı.
küçümsemeyin birbirinden çok farklı tabakları.
bilemezsiniz ne anılar saklıdır o inzivada.
o yoksullukta ne özlemler hıçkırarak ağlamakta.
küçümsemeyin sakın eski gömleklerimi
tabanı delik ayakkabımı.
küçümsemeyin cebimde kalan
son üç beş kuruşu.
zira arkasında kimsenin ahını almayan
ağlamayı ağlatmaya tercih eden
tertemiz bir yürek durmakta.

Kemal Müftüoğlu

Bitiremezsin.

Acılar savursa bizi bir yana
Aşkımı yanında götüremezsın,
Senden uzakta ömrüm son bulsa
Mahşerde bu aşkı bitiremezsin.

Kabuslarla dolu gecelerime
Hayal kadar uzak o güzel sesin,
Ey benim son evlilik hevesim
Ayrılmakla bu aşkı bitiremezsin.

Kemal Müftüoğlu

Bitmedin Sevgili.

Ben sende bitsem de
Sen bende bitmedin sevgili.
Aşk tutku hırs
Hatta kin,
Hepsi koyun koyuna.
Ne yapsan da
Ne yapsam da
Bitiremedim.
N e kadar unuttum desem de
Gözümü kırpmadan
Bitirdiğimi söylesem de
Sensizliği bitiremedim sevgili.
Ayrık otu gibi kök saldın bende
Hem ruhumda
Hem bu perişan bedende.
Aşkı öldürürken
Hırsım depreşti
Hırsı kovalarken
Öfkem ve kinim
Gururum engel
Seni görmeye
Acımadan paramparça ettiğin.
Bir an herşeyi
Unuttum derken
Kalleşliğin geliyor
O an aklıma,
Ölene dek ayrılmak yok
Deyipte
Bir vedalaşmadan
Çekip gittiğin...

Kemal Müftüoğlu

Bizim

Bir bilseniz dostlar ne çok şey bizim
Bağdaş kurup çöktüğümüz fakir odalar,
Tok oturup aç kalkılan zengin sofralar
Çöplükte aranan ekmekler bizim.

Aynı kapta buluşan yoksulluğumuz
Aç yatınca ağlanan çocukluğumuz
Kuşun kanadında mutluluğumuz
Şuursuz istenen şan şöhret bizim.

Yanımızda olmayan sevdiklerimiz
En küçük kusurda yerdiklerimiz
Şensiz yaşayamam dediklerimiz
İhanet eden tüm dostlar bizim.

Bedava çökülen kimsesiz banklar
Bedeli kirli rahat koltuklar
Milleti uyutan süslü nutuklar
Karton kutulu kasalar bizim.

Hırsız düzenbaz dediklerimiz
Namerdi mert diye bildiklerimiz
Her gün toprağa verdiklerimiz
Tek göz evlerdeki şehitler bizim.

En son tadını alamadığımız su
Oksijeni bitik bu kirli hava
Onlar için canlı girsek toprağa
Yine kıymet bilmez evlatlar bizim.

Huzuru kalmamış bu yalan dünya
Züğürt tesellisi her güzel hülya
Günbegün daha zor katlandığımız
Ağrıları bitmez bu beden bizim.

Bunlar bizim desem de siz inanmayın
Saydığım bunca şey pembe bir yalan
Bizim sandığımız yalnız bir rüya
Sonunda kimsesiz bir mezar bizim.

Kemal Müftüoğlu

Bornova Işıkları

Bornova ışıkları
Uzakta hayal meyal
Gece çökmüş sessizce
Sensizliğin üstüne.

Kimbilir hangi sokak
Hangi ev ayrıldığım
Birgün geri dönersem
Açılırmı yüzüme.

Bornova ışıkları
Yasak aşkıma küskün
Senden geriye kalan
Acılı hatıralar.

Şimdi bir başka hayal
Çöreklenmiş içime
Bu hayal beni senden
Daha fazla yaralar.

Kemal Müftüoğlu

Boşanmak.

Kimse sevdiğini kolay terk etmez
Onlarca sebep yatar altında
Evlilik üç beş kusurla bitmez,
Pek çok sırlar vardır onun yanında.

Ayrı karakterler yaşar yıllarca
Çaresizce birbirine katlanır durur,
Gün gelip de farklı sesler çıkınca
Her iki tarafta birden kudurur.

Artık başlamıştır yer yer çatlama
Şapkadan ya kuş ya civciv çıkar,
Sonunda çıkınca büyük patlama
En büyük aşkları bir anda yıkar.

Artık muhabbetin bitmiştir işi
Son pişmanlık asla işe yaramaz,
Kimse durduramaz bu son gidişi
Güzel anılardan hiç bir iz kalmaz.

Kemal Müftüoğlu

Bu Bayramda.

Yine yalnızım bu bayramda.
Ne sevgili ne bir dost var yanımda.
Acılı mısralara kucak açmış yüreğim
Vefasızlığın en ölümcül zehiri var kanımda.

Yine yalnızım bu bayramda.
Dağ başında çağlayan unutulmuş pınarım.
Tövbekar gönülleri kucaklamaya hasret
Yaralı yüreğimle bekledikçe hep varım.

Yine yalnızım bu bayramda.
Biliyorum, tabağımdaki şekerler bitmeyecekler.
En çokta kimsesiz mezarların üzüntüsü içimde
Ben sizleri, onlarsa bir dua bekleyecekler.

Yine yalnızım bu bayramda
Gözüm kulağım kapıdaki seslerde.
Bu değil, sonraki, daha sonrakide değil
Ne kadar beklesem de özlediklerim gelmeyecekler.

Kemal Müftüoğlu

Bu Devran Böyle Gitmez.

Kardeşler düşman
Evlatlar asi.
Dostluk arkadaşlık
Ayağa düşmüş.
Menfaat hırs yalan
Şarmış herkesi,
İnsani değerler
Tümünden kokuşmuş.
Bu yalan dünyaya
Nasıl aldandık
Bu devran böyle
Gidecek sandık?
Senet yemin söz
Aldatma tuzak,
Erdem dürüstlük
Herkese uzak
Çirkef diz boyu
Tartışma tezек
Alimler suskun
Cahiller gerzek
Bu yalan dünyaya
Nasıl aldandık
Bu devran böyle
Gidecek sandık?
Namert mert sayılmış
Korkaklar cesur
Güya ahmaklar
Sözünde durur
Bir yalancı şahit
İpe götürür
Yasalar en çok
Suçluyu korur
Bu yalan dünyaya
Nasıl aldandık
Bu devran böyle
Gidecek sandık?
Haysiyet onur
Ayağa düşmüş
Namuslu insan
hayata küsmüş
Adalet parayla
ölçülür olmuş
Hapishanelere
Mazlumlara dolmuş,
Bu yalan dünyaya
Nasıl aldandık
Bu devran böyle
Gidecek sandık?
Ömür dediğin
Bir anlık rüya
Güzel olsa da
sihrine kanma,

Dünyanın tapusu
Üstüne olsa,
Ölüm varken
Bu tapuya inanma.

Kemal Müftüoğlu

Bu Gece

Hiç durmadan gelip geçti önümden
Yıllarca beklediğim son hasret treni.
Bakakaldım ardından üzgün öylece
Üşüyordum korkuyordum soğukta
İstedğim beni alıp gitmesiydi bu gece.

Acı siren ve rayların iniltisi kaldı geride
Ne bir yolcu el salladı ne baktı bana.
Oysa ben ne kadar muhtaçtım sana.
Titriyordum ağlıyordum soğukta,
Son ümidim bir dakika durmasıydı bu gece.

Yalnızlık ölüm gibi bekliyordu dört yanda
Özleyen tek bendim, özlediğim sen,
Son vagonda kaybolmuştu uzakta,
Çaresizdim ağlıyordum gizlice
Ne olurdu beni alıp götürseydi bu gece.

Kemal Müftüoğlu

Bu Sağnak Dinmeden Gel

Her gün yeniden yıkılır dünyam.
Bir türlü oturmaz düşüncelerim yerli yerine.
Bitmeyen esarettir yalnızlık
Acı hatıralara uzanan ellerime.
En çok gecelerim ağlaşır bana.
Gerekmiyim yoksa ryamı bilemem,
Uzak diyarlardan feryadın duyulur
Ne kadar istesem yanına gelemem.
Sensizlik bitmeyen sürgündür bana
Mutluluk kollarında güzeldir.
Senden başka kim girse hayatıma,
Beni öldürecek kötü eceldir.
Yine bu yağmur aklıma düştün.
Kırılan gururum dönmeme engel,
Ne kadar gizlesem de aldanma inadıma,
İnan ki çok özledim, bu sağnak dinmeden gel.

Kemal Müftüoğlu

Bulamadığım.

Yine hayalin aklıma düştü
Yıllardır seni bulamadığım
Gecelerim hasrettime üşüştü
İsteyip yanında olamadığım.

Bir gün pencereni açarak bak da
Bilki bekliyorum karşı sokakta
Ya bir akşam üstü ya da şafakta
Seni özlemekten yorulmadığım.

Kemal Müftüoğlu

Bunalım.

Kan kokarken genizler
Ürküttü Tanrıyı
Kırçıl yaşamın
Avurtları çökük
İskelet çehreli
Boynu bükükleri.
Kaygılı bakışlarla
Süzdü evreni.
Kan gölünü andıran
Rüzgarın estiği o yerdeki
Buruşuk aç gözleri.
Acı inilti
Sınırsız küfürlerle
Dolu uğultuya
Kapadı kulaklarını
Duymak istemiyordu birşey
Pişmandı yarattığına dünyayı.
Boğazlarken kahkahalar
Gözyaşı selini,
Duyamadı fısıltı gibi
Gelen o acıda.
Günahın yıkanmışlığıyla
Kendisine isyan eden sesleri.

Kemal Müftüoğlu

Canım Annem.

Yaşamın en çileli
En çaresiz yerinde.
Gecenin en karanlık
Sabahın seherinde.
Bir çift önemseyen göz,
Bir şefkatli ruh
Dolanır bedenimde.
Bu yüce varlığın
Kollarına sığınır
Tıpkı çocuklar gibi
Sevgiyle avunurum.
Yavrum, oğlum diyerek
Bana sarıldığında
Çaresiz derde düşsem,
Onda şifa bulurum.
Annem, canım annem,
Bu ölümsüz sevgin
Var oldukça evrende,
Bütün ömrüm boyunca
Sevip saydıkça ben de
Tanrı'nın vadettiği
Cennete kavuşurum.

Kemal Müftüoğlu

Canım Babam.

Kabusmu bu gördüğüm
Hala anlayamadım.
Bu ne azaplı gece
Daha uyanamadım.
Sanki geçmiş dün gibi
Bana harçlık vermeni
Ellerimden tutarak
Okula götürmeni
Yüreğim burkularak
Şimdi hatırlıyorum
O mutlu günlerimi
Hasretle anıyorum.
Bazen rüyayla gerçek
Birbirine karışır
Eğer gördüğü ruya
Kötü ruya olursa
Nasıl sevinir insan
Aniden uyanırsa
Ben böyle uyanmayı
Özlemle bekliyorum
İnşallah uykudayım
Diye seviniyorum.
Eğer yaşadıklarım
Rüya değil gerçekse
Canım babam bir daha
Eve dönmeyecekse
Nasıl huzurlu olur
Bundan böyle günlerim
Buna nasıl dayanır
Paramparça yüreğim? .

Kemal Müftüoğlu

Cehenneme Gitsende

Son şiirimle sana
Elveda diyeceğim
Artık mahşere kadar
Seni görmeyeceğim.
Esaretten kaçarken
Sana esir düşmüştüm
Prangalarım boynumda
Kalbimden vurulmuştum.
Bir yaz akşamı bitti
Kurduğumuz hayaller
Viraneliğe döndü
Dolaştığımız yerler.
Şimdi senden geriye
Birkaç fotoğraf kaldı
Ruh ikizim dediğin
Anladım ki yalandı.
Biten ömrümüz gibi
Yok oldu hayallerim
İstirapla kapandı
Son şafakta ellerim.
Haksızdı şikayetin
Ürkek mısralarıma
Değmedi sitemlerin
Aşkın sonbaharına.
Bu geçici alemde
Sevgiyle yaşar insan
Son pişmanlık faydasız
Aşkı koruyamazsan.
Bostanlı sahilinde
Güneş sensiz doğmakta
Çaresizlik içinde
Martılar ağlamakta.
Yaşadığım her anın
İçinde yalnız sensin,
Aldığım her nefeste
Bana hayat verensin.
Ben yine her sonbahar
Seni bekleyeceğim,
Cehenneme gitsen de
Yanına geleceğim.

Kemal Müftüoğlu

Cennet Yakışır İnsana

Ne kadar kırılısak ta
Affetmek yakışır insana,
Bizi bilgeliğe taşıyan.
Ne kadar horlansak ta
Sevmek yakışır insana
Karşılık beklemeden
Güneş gibi ışıyan.
Ne kadar hıçkırırsak ta
Kahkaha yakışır insana,
Her gülüşün içinde
Biraz hüznün taşıyan.
Yıllarca mutlu yaşasak bile
Ölüm yakışır insana,
Ruhumuz bedenimiz
Çirkinleşmeden,
Sevenlerimiz; "ölüp gitse"
Demeden.
Ve bir daha kovulup
Dünyaya dönemededen,
Cennet yakışır insana..

Kemal Müftüoğlu

Cepte Baba Parası.

Efkar başına vurmuş ağzında sigarası,
Utanarak yürüyor, cepte baba parası.
Kaç kapıyı çalmıştı her gün iş aramıştı,
Bir diploma alınca işi hazır sanmıştı.

Olmasaydı babası, gurbetçi akrabası,
Zordu tahsilli olup işsiz güçsüz yaşamak
Umutlar tokat gibi yüzüne iniyordu,
Çaresizliğin hıncı ruhuna siniyordu.

Kemal Müftüoğlu

Ceza

Beni sensiz bırakan
Bu kıskanç kaderime
Bir ceza vereceğim.
Acı günlere inat
Şevdan ile yanarak
Ömrümün sonuna dek
Seni hep seveceğim.

Kemal Müftüoğlu

ile Dolmayacak.

Sensiz geçen geceler
şanki ateşten gömlek
Ümitsiz bakışlarla
şafağı arıyorum.
Ruhumun çıkmazında
Beyazlar simsiyah renk
Gördüğüm her serabı
İnan sen sanıyorum.
Kıpkızıl akşamlara
Gözlerim takılıyor
Umutlar insafsızca
Yerlere yıkılıyor
şana hasret ağılarken
Öksüz gecelerimde
Anılar yaprak yaprak
Üstüme dökölüyor.
Ben seni yıllar yılı
Mecnun gibi sevmiştim
Senin için ilk ve son
Sevgilim demiştim.
Ne yazıkki yarınlar
Dün gibi olmayacak
Bu ayrılık sürdükçe
ilemiz dolmayacak.

Kemal Müftüoğlu

Çivisi mi koptu..

Bu kadarına da pes doğrusu
Çivisi mi koptu dünyanın ne,
Şimdi daha iyi anlıyorum bilgiyi,
Ne kadar uysak da yine az
Yüce yaratanın oku emrine.

At eti it eti sahte bal derken
Birde baharat çıktı Bursada.
İçinde tek baharat olmayan
Çöplerin öğütüldüğü,
Üstelik ocağın üstünde
Besmele yazan
Rezil bir fabrikada.

Be hey utanmaz adam,
Çöpten yaptığın tozu
İnsanlara yutturdun,
Renk için boya kattın
Kıvamını tutturdun.
Hiç değilse şerrine
Besmele karıştırma
Şeni müslüman sanan
İnsanları kandırma.

Kemal Müftüoğlu

Çok Şeymi İstiyorum?

Çok şeymi istiyorum?
Mesela bir yağmur yağsın.
Eğri büğrü damlardan ağlamaklı,
Hem ince ince.
Bir yağmur yağsın.
En hüzünlü melodilerden ıslak
En zayıf ümitlerden titrek,
Beni benden alan senelerce.
Sonra dursun zaman,
Hiç çalışmasın saatler.
Kardeş olsun suya toprak.
Hem insanlara inat.
Melodiler dolsun kulaklarıma
Ve sesin dolsun sonra, gönlümce.
Havada senin kokun olsun,
Seni soluyayım gündüz ve gece.
Yalnız sen ol hayatımda
Ruhum bedenim seninle dolsun.
Çok şeymi istiyorum sence?

Kemal Müftüoğlu

Daha çok kanatıyor.

Anılarım peşpeşe
Canlandı sıra sıra,
Ne yağın yağmur beni
Ne güneş avutuyor.

Her geçen gün ruhumda
Mazim ölümcül yara
Dinlediğim her şarkı
Seni hatırlatıyor.

Ne gecem artık biter
Ne gündüz bana yeter
Yarım kalan sevdalar
Hep bizi anlatıyor.

Teselli umuduyla
Şıgındığım her gönöl
İflah olmaz yaramı
Daha çok kanatıyor.

Kemal Müftüoğlu

Değiştin.

Ya bizi kandırdın ya çok değiştin
istersen zor değil geri dönüşün
yıllardır küllenmiş yarayı deştin
bu yol İslam deđil, ne de Zerdüşť ün.

birileri hala umut bağlıyor
oysa vaatlerin çoğu boş lafmiş
sana güvenenler bu gün ağlıyor
en çok da sözüne kananlar safmiş.

verdiğin sözler nerede hani
amaç milleti aldatmak mıydı
emrinde mal mülk saraylar gani
efendiliğimiz bir yalan mıydı?

endişen ne ise söyle bilelim
bu millet her zaman yanında durur.
vatan için gerekirse ölelim
herkes bir olursa dertler son bulur.

iyi ki insan ölümsüz değil
bu hırs ihtiras neyin nesidir?
hizmetkarsan halkın önünde eğil
bu feryat efendin halkın sesidir.

Kemal Müftüoğlu

Deniz Feneri

Gece karanlık
Nurdan ışıklar
Yakamoz yol gibi
Deniz feneri.

Doğa uykuda
Sandallar suda
Umutsuz el gibi
Deniz feneri.

Yıldızlar yerde
Gönlüm siperde
Ilık bir yel gibi
Deniz feneri.

Kemal Müftüoğlu

Dost Kaldırımlar.

Alaca karanlıkta bir adam yürür
Tenha yollarda.
Soğuk toprak yalar
Yırtık papuçlarının içinde
Nasır tutmuş tenini.
Ürpertir rüzgarın acı çığlığı
Yalnızlığa mahkûm benliğini.
Yağan bir güz yağmurudur
Yavaştan yavaştan.
Umutsuz bir yürüyüşdür bu,
Çaresiz son kaçıdır yenildiği savaştan.
Yavan ekmeğe harcadığı
Yaşamı gelir aklına.
Haksızlıklara bezgin ruhu isyankar.
Yıkılır zifir karanlıklara,
Koynunda ağlaşıırken
Dost kaldırımlar.

Kemal Müftüoğlu

Döngü

Güneş doğarken isyan ediyor
Yoksulluğu örten karanlıklara
Çilekeş bulutlar her gün ağlıyor
Sorgulanmayan haksızlıklara.

Adalet bitmiş umut kaybolmuş
Tabiat öfkeli hırsızlıklara.
Sevenler haklı bir sebep arıyor
Ansızın gelen ayrılıklara.

Her gün özletiyor yaşanan dünü
Kavga yalan riya Her Allah günü
Şıradan istekler hayal ürünü
İnsan köle olmuş dünyalıklara.

Kemal Müftüoğlu

Dün.

Dün seni göremedim sevgilim
İnan dokunşalar ağlayacağım.
Buruk yüreğimde tarifsiz acılar,
Ne olur bir daha bir daha
Söyle sevdiğini
O güzel sesinle
Avunacağım.

Kemal Müftüoğlu

Dünya

Akşam yat sabah kalk.
Hep aynı döngü.
Bazen şartlanma
Bazen tuluat.
Hızla geçiyor
Bu garip hayat.
İster genç ol
İster yaşlı,
İstersen veli ol
İster deli,
Sıradan zevklerin
Hepsi meşru,
Sevilenlerin
Çoğu kabahat.
İstiraba kurgulu
Sanki bu dünya.
Bir şeye karışma
Yan gel yat.

Kemal Müftüoğlu

Dünya Gözüyle.

Yağmurlu bir günde
Selam okunur.
Duyarsın adımı
Karşı camiden
Belki kuşluk vakti
Belki bir akşam
Elveda der gibi
Öyle derinden.
Bilki bu seda
Mavi göklerden
Son defa sevgiyle
Seslenişimdir.
Dünya gözüyle
Bir kez görmeden
Gözüm açık
Meçhule gidişimdir.

Kemal Müftüoğlu

Düşmeye Gör.

Gölgelerle büyürüm her akşam üstü
Gurbet usanmadan ağlar içimde,
Bir sabah bir ikindi vakti kaybolur kuşlar
Ayaklarım bedenime isyan içinde.

El tutmaz bel tutmaz her yanım çıkmaz
Yaralı gönlümü kimse anlamaz,
Meskenim tek oda bir gecekondur
Aklım saraylara isyan içinde.

Gölgelerden yürürüm akşam üstleri
Her sokak bir dramın izini taşır,
Yolumun üstünde kaybettiğim yar
Yüreğim buna da elbet alışır.

Ne şöhrete ne servete düşkünüm
Ne kral ne soytarı yakındır bana,
Çöpte rızık aramakla geçer her günüm
Düşmeye gör, yüz buna da alışır.

Kemal Müftüoğlu

Düşünmeden Edebilecekmiyim?

Bana yazdığın o mektupları
Birgün,
Ağlamadan
Okuyabilecekmiyim.
El ele dolaştığımız yerleri
Yalnız başıma
Kahrolmadan
Gezebilecekmiyim.
Birgün bir başka kadına
Sevgiyle dokunursa ellerim,
O an yine seni
Düşünmeden edebilecekmiyim.

Kemal Müftüoğlu

Ecele Koşmak

Zaman, hep çabuk geçsin isteriz
Özlediğimiz şeylere kavuşmak
Acılarımızdan kurtulmak için.
Bazen bir dakika, bir saati
Hatta yılları iple çekeriz.
Oysa bir hasreti bitirmek,
Uzaktaki sevgiliyi görmek
Bir seyahati tutkuyla istemek,
Ya da yaşanan bir acıyı silmektir ömür.
Zira hepsine zamanla ulaşır insan.
O çok çabuk geçmesini istediğimiz zaman,
Habersizce asıl bizi bitirir,
Sevgimizi ve nefretimizi,
Acımasızca ve hiç ertelemeden
Karşımıza çıkarır, kendisine koştığımız ecelimizi.

Kemal Müftüoğlu

Elveda

Artık bu dünyaya ait değilim
Beni bekliyor hiç bilinmeyen
Uçup gitti ruhum sonsuz göklere
Bilmiyorum sözlerimi var mı dinleyen.

Ne büyük umutlar kaldı geride
Meğer her birisi yalnız serapmış
Son nefesi verip inince perde
Anladım ki yarım kara toprakmış.

Birkaç yakınım kaldı geride
Yokluğuma en zor annem alışır
Genç yaşta sonsuza gittiğim yerde
Çok sürmez onlarda bize ulaşır.

Kemal Müftüoğlu

En Çok Ona Yanarım.

Ne zaman seyreyleşem gün batımı denizi
Sen gelirsın aklıma anılara dalarım.
Tükenen her sevdadan geriye kalan izi
Senden bir parça sanır utanırım ağlarım.

Herşey birlikte güzel,saray zindandır sensiz
Bilsem beklediğini çölde bile ararım.
Yağmurlu bir sonbahar arkasından kalan iz
Bağrımı kavurdukça pişman olur ağlarım.

Aşk hiç sormadan gelir haber vermeden gitmez
Giden bir daha dönmez serabına kanarım.
Senden sonra hiç birşey beni teselli etmez
Rüyamda bile yoksun en çok ona yanarım.

Kemal Müftüoğlu

Endişe.

Yoz tutkular tñnedi
Perişan dallarıma.
Bitimsiz bir çilenin
Zalim yalnızlığında.
Açlığın kol gezdiği
Köhne sokaklar gibi
Istırapla yoğruldum
Rüya aydınlığında.
Yüzler vardı umutsuz
Yüzler vardı çilekeş
Mısralar vardı korkak
Bıçak yarasına eř.
Gölgelerdi hıçkırın
Gerçeğin gölgeleri
Sevgi yalan doluydu
Gönüller tüm keşmekeş.

Kemal Müftüoğlu

Erdem

Erdem önemsemiğin Şeyi
Sahiplenebilmektir.
Erdem seni dűŐűnmeyeni de
DűŐűnebilmektir.
Erdem kırılŖan da
Affedeabilmektir.
Erdem űzlendiđinde
Gidebilmektir.
Erdem yaşadığın acıları
Biraz da kendinden bilmektir.
Erdem karşılıksız da olsa
Sevebilmektir.
Erdem aklının gűcűyle
Nefsini yenebilmektir.
Erdem seni űnemseyenin
Değerini bilmektir.
Erdem herşeyin bittiği yerde
Merhaba diyebilmektir.

Kemal Műftűođlu

Erenköy Sahili

Erenköy sahilinde şafak söküyor
Buluştuğumuz yerler artık kimsesiz
Yabancı martılar cıgılık cıgılığa
Ayrı düştüğümüzden şimdi habersiz.

Erenköy sahilinde son yürüyüşüm
Uzakta hayalini bıraktığım adalar
Öyle zor ki senden ayrı yaşamak
Yokluğun kor gibi kalbimi dağlar.

Kemal Müftüoğlu

Erenköyde bir sokak.

Erenköyde bir sokak
Yeni yetme bir çocuk
Gözü çöp bidonunda
Umutları çok küçük

Aniden karşılaştı
Hemen yanibaşında
İki erkek iki kız
Ondört onbeş yaşında.

Ellerinde sigara
Koltuk altında kitap
Onlar pembe düşlerde
Kendinde tutmaz hesap

Boşlukta donup kaldı
Çöpe uzanan eli
Kayıtsız esiyordu
Serin bir bahar yeli.

Utanıp yere çöktü
Oda aynı yaşıydı
Onlar renkli dünyada
O sanki savaşıydı.

Çıkardığı çöpleri
Yine kutuya koydu
Sessizce uzaklaştı
Gözleri yaş doluydu.

Kemal Müftüoğlu

Eski Koru.

Uzandım Bebekten Arnavutköye
Eski koruda dolaştım biraz.
Yine kirliydi gök toprak boğaz
Gördüm yaşıyordu hala o kiraz.

Titredi dalları üzgündü sanki
Saçımı okşadı birkaç yaprağı,
Bu kez yalnızdım kırgındı belki
Utanıp terkettim hemen orayı.

Kemal Müftüoğlu

Evlat

Birj, anasız babasız, beş parasız okumuştı,
Diğeriye varsıl bir ailede keyfince büyümüştü.
Günlerden bir gün öğle sonrası
Hatıralarıyla baş başa kaldılar,
Yorgun yüreklerinin heyecanıyla,
Uzun bir zaman tüneline daldılar.
Yıllardır aynı kurumdaydılar,
Hiç yüksünmeden anılarını
Teker teker birbirine saydılar.
Önce biri anlatmaya başladı.
Sevgiye hasret ruhu derinden kederliydi.
Uzaklara dalıp giden gözleri,
Her an toprağa hasret
Bir sağanak bulutu gibi nemliydi.
"hiç tanımadım babamı "dedi.
"belli ki ben çok küçükken ölmüş"
"yoksa hiç aramazmıydı beni? "
"bırakırmıydı beni öyle çaresiz?
Babam ölünce annem bakmış bir süre bize.
Sonra da karşısına ilk çıkana sevince
Bizi sahiplenmesi o gün bitmiş
Takılmış adamın peşine evlenip gitmiş.
Ne annemin ne babamın yüzlerini tanırım
Rüyamda yaşlı birilerini görsem,
Onları annem babam sanırım.
Kimdi nasıldı, neyi severdi babam?
Şişmanmıydı yoksa zayıf
Güzelmıydı, yoksa çirkin?
Babamda çocuklar gibi ağlarmıydı?
Bizim gibi korkarmıydı?
Korksa da, çocukları için, bizler için,
Her tehlikenin karşısında
Ölüm pahasına varmıydı?
İşini severmiydi babam
Yoksa bizim için mi katlanırdı her derde?
Bir fotoğrafı bile yok bende.
Demek kanıtsız bir sevgiye
Mahkûm olmak varmış kaderde.
Olsun, yine de o benim babam.
Olsa da ölse de, başkaları ne söylese de
Benim için, akıllı, sevecen aslan gibi,
Hâsılı, bütün sevgilerden daha önde.
Yutkunarak baktı bir süre,
Gözlerinden iki damla yaş süzüldü yere.
Hazan rüzgârı önüne kattı tozu yaprağı,
Bir horoz sesi yayıldı ötelere.
"sen dedi senin baban yaşıyordur umarım"
Yoksa sende benim gibi sevgiye hasret
Annesiz babasız mı büyüdün?
Bir an baktı arkadaşı,
Gözlerinde sorgunun utandıran telaşı.

“benim annem babam” dedi “yaşıyor”.
Sıkıntıya düşsem hemen koşuyor.
Gece gündüz çalışarak beni okutan
Çaresiz kalınca elimden tutan
Yemeyip yediren onlardır bizi
Uçsuz bucaksız sevgi denizi.
Asıl gerçek dostlar, yalnızca onlar.
Ne var ki, bizleri özleseler de
Her gün yolumuzu gözleseler de,
Başkalarını onlara tercih ederiz,
Ne arayıp sorar ne de gideriz.
Saygısızlığın bini bir para
Nankörlük desen diz boyu bizde
Sonra cehennemde mutluluk ara
Nasıl şaşırmazsın yolunu düzde?
Yıllar geçti bir gün evlerinde kalmadık,
Bir bayram el öpüp dua almadık,
Hasretle sarılıp hemhal olmadık,
Sebep, kendi hayatımız ve evlatlarımız.
Oysa yüce Allah ne güzel demiş.
“yanında yaşlanırlarsa eğer ki onlar
Bir kere olsun öf bile deme,”
Saygıyı nasıl anlatır başka kelime?
Er geç bizim sonumuzda aynı olacak
Mutlu yuvamız ıssız kalacak
Muhtaç kalacağız her çalan zile
Yaşlanıp ta evlatlarımız evlensin hele.

Kemal Müftüoğlu

Ey Aşk.

Ey aşk,
yanında
Öyle güçlüyüm ki,
Uğrunda dağları
Delecek kadar.
Ve karşında
Öyle zayıfım ki
İlkelerimi
Yerle bir
Edecek kadar.

Kemal Müftüoğlu

Ey güzel.

Ne kadar görmek istesemde
Sakla kendini benden ey güzel.
Varlığın öyle sıradanki
Yokluğun dünyaya bedel...

Kemal Müftüoğlu

Ey İnsan

kim kaldı geride bunca zamanda
en çok sevilenler bir hayal oldu.
uzun denen ömür geçti bir anda
sevda çiçekleri zamansız soldu.

yılları beklerken günü unuttuk
oysa bizim olan yalnız bu andı
doğru yol varken çıkmaz yol tuttuk
nefsimiz bin türlü yalan kandı.

gün geçtikçe daha fazla kirlendik
oysa temiz gelmiştik yalan dünyaya
uzun sandık kısa bir an dinlendik
hem krala özendik hem de saraya.

anlamak zor kainatın sırrını
ne yöne baksan hepsi bilmece
ne geçmişi belli ne geleceği
tek bilinen varoluşu bir hece.

gözümle görmesem bu serap derim
her şey ayrıntılı bir hesap işi.
tesadüf diyene hayret ederim
nasıl görmez hakikati her kişi.

ey insan, gün gelir sende anlarsın
çözülür senin de dizinin bağı,
ecel şerbetine er geç kanarsın
görürsün dönülmez son sığınağı.

Kemal Müftüoğlu

Gardiyanlara Kalır.

Gardiyanlara Kalır.

İnsafsızca kapandı kapılar üzerime
Taş zeminin üstünde inleyen bin bir acı,
Seni göremediğim dünya benim neyime
Duvarda kör pencere hasretimin ilacı.

Koridorlar sürünen ayaklara emanet
Boş hayallere muhtaç gıcırtılı kapılar
Kismetse bir gün bizde kavuşacağız elbet
Mutlaka durulacak bulanık kirli sular.

Kim demiş gardiyanın yüzü sevimsiz diye
Başka kim var hücreme bir umut taşıyacak?
Yalnızlıkta kuş sesi en kıymetli hediye
Hıçkırırsak ta başka kim sesimizi duyacak?

Gün gelir hasret biter sona erer esaret
Yaşanan onca acı yavaş yavaş azalır.
Bilinmez nasıl başlar nerde biter kıyamet?
Küf kokulu hücreler gardiyanlara kalır.

Kemal Müftüoğlu

Garip Gezegen.

Milyarlarca canlının doğduğu ve öldüğü
Bir garip gezegen dünya.
Her din bir başka açıklar bu döngüyü
Her varsayım başka.
Canlı, ölü, fosil hatta ruh
Her ne varsa bilinmeyen
Hepsi bambaşka.
Tuhaf ve anlaşılmaz bir yolculuk bu.
Baş döndüren bir hızla ettiğimiz.
Ve bir an dahi geriye dönemedi
Adressiz meçhule gittiğimiz.
Ne başlangıcı bilinir ne de sonu
Ne önü bellidir ne arkası.
Ne savrulur ne yalpalar üstünde
Sarhoşlar ve yalnız dünyaya sevdalı
Ahmaklardan başkası.
Yıllar var ki, cin, peri,
Hatta zombi bile kaçmış insandan.
Melek iyinin, şeytan kötünün kankası.
Tüm bunlar, biraz anladığımız,
Kadim kitapların iddiası.
Yüz yıllardır kediye köpeğe
Çiçeğe böceğe bağlanan insan
Vebadan kaçır gibi kaçmış kendinden,
En iyisi en güzeli günahıyla
İğrenmiş bazen ruhundan, bedeninden.
Daha ne kadar sürer bilinmez
Bu garip yaşam.
İnsanın kendi cinsine yaptığı ve
Hep yapacağı katliam.
Oysa ne kadar kısa bir serüven bizimki,
İyi ki sonsuz değil nefsin bu ihtirası
Ömür denen şey yalnızca bir an.
Eğer yeni bir tasarımla yaratılmazsa
Cenneti bile cehennem yapar insan.

Kemal Müftüoğlu

Gece.

Sükut ve karanlık koyun koyuna,
Hayır şer birlikte uykuya dalmış.
Uzakta zamansız öten horozlar
Birde yalpalayan sarhoşlar kalmış.

Ȧker teker sönmüş yanan ışıklar
Örtmüş aydınlığı yoksulun düşü,
Uykusuz gözlerde garip bir hüzn
Sabah olsa da yok kurtuluşu.

Güneşe muhtaç gölgeler susmuş
Şehri dönüştürmüş bir bilmeceye
Tüm aşıklar birbirini unutmuş
Bir ihanet uykusu çökmüş geceye.

Kemal Müftüoğlu

Gel

Hilal yıldıza sırtını dönmüş
gecenin koynun da sessiz duruyor
üşüyen bulutlar kaybolup gitmiş
ıssız kaldırımlar seni soruyor.

uzak tepelerde ışıklar yanar
mesafeler yüreğime dokunur
içimde belirsiz bir yara kanar
aklımda hep o gidişin durur.

seninle yolumuz ayrılrsa bile
çoban yıldızı seni buldurur
bir gün karşılaşp göz göze gelsek
bir damla gözyaşın beni öldürür.

uzakta ışıklar yanıp sönerken
nasıl özlüyorum seni bir bilsen.
ölüp gitmeden bir tek arzum var
son bir defa olsun yüzünü görsem.

Kemal Müftüoğlu

Gerçek Din

Ne zaman ve nerede geleceği bilinmez
Azrailin çok sıkça uğradığı yaştayım
Temennim, katettiğim ömrümün yarısıdır
Babamı sonsuzluğa gönderdiğim yaştayım.

Kasaba camiinden hergün sela okunur
Tanıdık dost yabancı yaprak yaprak dökölür
İnsan bu, kendisine yakıştırmaz ölümü
Dedemi kırk yıl önce kaybettiğim yaştayım.

Ne kadar yaşasakda gerçek ömür bugündür
Ne gelecek bizimdir ne de yaşanan dündür.
Aldığımız nefeste mazlumun ahı varsa
Cennet yalnızca serap, uğrak yeri zulümdür.

Bu yalancı alemde bir tek hakikat, ölüm.
Hiç beklemediğin anda kapına çöreklenir
Ne kadar emniyetli saraylarda yaşasan
Yorgun düşmüş bedenın kör mezarda dinlenir.

Bu sabah senin için yeni bir milad olsun
At kötü tutkuları ruhun sevgiyle dolsun.
Kalbinde nefret yoksa cennet önce senindir
Nefretin olmadığı her gönöl gerçek dindir.

Kemal Müftüoğlu

Geri Dönmek,

Neden gittiğinden çok niçin döndüğün önemli.
Yalnızlık ve çaresizlik değilse nedeni,
Geri dönmek iki yabancı gibi ölmekten iyidir.
Tıpkı karanlıklardan çıkıp ışığa kavuşmak gibi.
Ya da fırtınalı bir denizde limana ulaşmak gibi.
Neden gittiğinden çok nasıl döndüğün önemli.
Kaynağı yalnızca sevgi olan temiz bir ruhla buluşmak gibi.
Savaşmak değil barışmak güzeldir,
İlahi ilkelere erişmek gibi,
Çıkar beklemeden zorda kalana hep koşmak gibi.
İsteksiz ayrılıklar ergeç geri dönüştür,
Yaşanılan her acı gerçekleşmeyen düştür.
Bir sabah gecemize kış güneşi doğarsa
Ayrık otları tek tek kuruyup kaybolursa,
Kara toprağa hasret ılık yağmurlar gibi
Akan gözyaşlarıyla yanağın ıslanırsa,
Gel atıl kollarıma bu acı böyle biter
Sevdamızın kudreti ikimize de yeter.

Kemal Müftüoğlu

Geriye.

Aşkı tanımadan
Çok şey güzeldi,
Tanıyınca hayatın
Kendisi oldu.
Korkuyorum birgün
Bitecek diye,
Aşktan birşey
Kalmayacak
Diye geriye.

Kemal Müftüoğlu

Gidince.

Bizi ayıran İstanbul üzgün
Öksüz çocuk yalnızlığında
Bıraktığın yer.
Aşk gerçekse
Prangaları eskitir
Mezara dek sevdiysen eğer.
Şimdi iki tel sağın
Beni avutuyor
Okuduğum son sayfaya
Bıraktığın.
Akşam güneşi
Kanayarak batıyor
Bir gün seninle doğar diye
Arkasından
Çaresizce baktığım.

Kemal Müftüoğlu

Görür görmez.

Görür görmez sevdim
Kadının birini.
Kahvenin en güzel tonu
İri gözlerini
Bir ressama ilham verecek
Narin ellerini.
Türbanın altından
Taassuba isyan eden
Gümrah saçlar
Gözüğe geldikçe ürküten
O esrarlı bakışlar.
Ne tektaş yüzük
Ne de alyans var parmağında.
Sorup öğrendim
Oda yalnızmış
Kendi tabiriyle evde kalmışmış.
Üzücü olan
Benden yirmi yıl sonra
Gelmesi dünyaya ve,
Hiç inanmasamda,
Kimseler beğenmemiş onu güya.
Birşeyler sormak istedim.
Amacım birkaç kelime konuşmak
Zayıf bir teselliyle
İlgisine tutunmak.
Zamansız bir deli rüzgar
Esti o anda.
Kendisine ben hamfendi dedim
O ise bana yalnızca "amca".
Sohbetimi sürdüremedim
Vedalaşıp uzaklaştım oradan
Ruhumun beni kandırdığı
Son gençlik serabında.

Kemal Müftüoğlu

Gözlerim ve kalbim.

Bir gün senden önce ölüp gidersem eğer
Ela gözlerimi sana bağışlıyorum.
Benim gözlerimle bak kendine bir kez.
Seni nasıl gördüğümü anlayacaksın.
Bir gün vefalı bir kalp ararsan eğer
Hiç tanıyamadığın kalbimi de al
Benim duygularımla çarpsın
Dostlarını daha iyi tanıyacaksın.
Eğer yazdıklarım geçerse eline
Kutsal bir metin gibi oku onları,
Seni nasıl sevdiğimi anlayacaksın.

Kemal Müftüoğlu

Gurbet.

Bir odam var Kayseri Orduevinde.
Kırmızı perdeleri eski.
Penceresi ta Erciyasa bakar.
Önünden arabalar, insanlar geçer.
Isık çalarak bağırarak gülerek,
Ve sıra hasreti yorgunca dansederek
İçimi yakarda yakar.
Ben çok defa düşünüp dururum içinde.
Klakson sesini bile duymaz olur kulağım.
Düşlediğim bir anı ya da hayal
Alır benden beni.
Minareler haşmetle göğü deler,
Ali Dağına bakar da bakar.
Bazen bir dala takılır gözüm
Kuşlarla konuşurum.
Mevsim bahar ve bir yağmur çiseliyorsa
Teselli bulurum.
Ancak gelince aklıma
Bir ikindi sonrası
Evdeki mutluluğum,
İşte o zaman hasretle kahrolurum.

Kemal Müftüoğlu

Gurup.

Bu akşam bu sahilde bir başka tablo vardı.
Gündüzün ölüleri gece bir başka canlı.
Garip bir kan damlası saçılırken ufuktan
Yavaş yavaş gökyüzü sonra deniz kızardı.
Bulutlar yere indi yıldızlar göğe çıktı.
Dev bir kadirga oldu gelen kayık uzaktan.
Renkler bu armonide yavaş yavaş kayboldu
Ruhuma son akşamın kirli matemi doldu.
Güneşi kucaklayan deniz dev bir aslandı
Bu akşam bu sahilde eşsiz bir tablo vardı.
Bu esrarlı tabloda gündüz hendek gece yar
Çirkin güzel hayır şer hepsinde başkalık var.
Tüm hayaller gerçektir koynunda karanlığın
Burda herşey bambaşka burda başka dünya var.

Kemal Müftüoğlu

Gurupta ayrılık.

Uçuşurken martılar
Beyaz köpüklü boğaz sularında
Bir genç kız kaldı,
Yapayalnız çaresiz
Yosunlu kıyıda.
Biteviye akıyordu gözyaşları
Masum çehresine,
Bir burukluktu kalan yalnız
Yerde gökte ta uzaklarda
Güneşin zayıf pırıltılarında.
Son bir umutla uzatmıştı
Titrek ellerini
Kahreden boşlukta.
Lanetler okudu evrene,
Sevgilere, sevgililere
Yanından ebediyen ayrılan
Geç adama
Mehtapsız gelen karanlıkta.
Umursamadı dalgaları
Yosunlu kayalar.
Umursamadı rüzgarları
Altın renkli yapraklar,
Her şey sustu bir an,
Hıçkırıklardı yalnız
Kızıl akşamın sessizliğini bozan.

Kemal Müftüoğlu

Gün Batımlarında Anadolun.

Gün batımlarında
Yanık bir türkü duyulur,
Doğa hasretle kucaklar;
Kurtuluşunu kazma kürek
Didikleyen insanları.
Büyür sancısı avuçların
İğreti giysilerde.
Yalnızca bir çift öküzün
Dışkıdır yakacakları.
Anadoluda kış da yaman geçer
Herşey yoksulluğa ağlar
Soğuk, tutkuları bile dondurur,
Kar, davetsiz misafirdir,
Yağarda yağar.
Büyür çilesi umudun
Geçeler büyüdüğü.
Yağmur, terkeden sevgili,
Bazen aşığın son yalanıdır gizlenen.
Ne zaman ılık rüzgarlar esmeye başlar,
Uyanan yeni bir umuttur.
O zaman Beklersin kurtuluşunu açlığın.
Kokusunu duyarsın
Altın başakların.
Ve anlarsın Anadolu insanının özlemini,
Ne ucuz mutluluktur..

Kemal Müftüoğlu

Güzel kuş.

Her akşam paçalı boz bir güvercin
Tüner yatak odamın penceresine.
Benimle uyanır benimle uyur
Sanki bana eşlik edercesine.

Besleyene dek sabırla bekler
Diğerlerinden sanki çok farklı,
Yaban değil, evcilden de çok öte
Minik yüreğinde bir sevgi saklı.

İlk defa rastladım bu ilginç kuşa
Ürkemese elimle besleyeceğim.
Bana yakınlığı devam etse de
İnsandan korkmasını öğreteceğim.

Dilerim her akşam birlikte uyur
Her uyanınca onu görürüm.
Tünemezse pencereme bir akşam üstü
Özlemle dönüşünü bekler dururum.

Güzel kuş, çok çabuk alıştım sana
Sakin terk edipte gideyim deme!.
Her gün yemin hazır, uç gel yanıma
Kıskanırım, başka elden hiçbir şey yeme.

Kemal Müftüoğlu

Habersiz Öldürdün

Sen beni habersiz öldürdün
Birden çektin ipimi
Son duamı bile yapamadan.
Param parça ettin benliğimi
Unufak ettin
O nemli gözlerine
Son defa bakamadan.
Sen beni habersiz öldürdün
Kiralık katil ustalığıyla
Son vasiyetimi bile
Yapamadan.
Sen beni habersiz öldürdün
Aşkına mecnun gibi tutsak
Kallesliğini kimseye anlatamadan.

Kemal Müftüoğlu

Haksızlık

Neden bu haykırışlar
Küfürler ve isyanlar
Bir yanda zalim insan
Bir yanda suçlanan HAK.

At etini koyun diye
Yedirirken insanlar
Tanrı mı tek sorumlu
Haksızca suçlanacak.

İnsanların şerriyse
Hak ka isyan ettiren,
Yapabilirsen eğer
İnsanlara kafa tut

Gücün yetmezse eğer
İnsanı düzeltmeye
O zaman şükrederek
Sessizce ölmeye bak.

Kemal Müftüoğlu

Hala Çok Seviyordum.

Esaretinden kurtulduğum savaşın
İlk Nisan yağmuruydu.
Kin dolu anılar tutsaktı yüreğime.
Bir yıl bile olmamıştı geçip gittiğin,
Her günüm acı doluydu yine.
İmbat da ağlayan
Papatyalarım vardı.
Ve onlar seni öptüğüm
Son gurbet akşamı,
Dizdize seyrettiğimiz yıldızlar kadardı.
Seninle karbeyazı rengiydi bahar.
Ve sen beni böyle çaresiz
Unutup giden yar.
Her sabah tarifsiz acılarla uyanıyordum.
Ansızın terkeden sen
Bekleyen ben olacaktım.
Her geçen gün hasretinle kıvranıyordum.
Sen artık yoktun,
Bir daha asla olmayacaktın.
Bizi ısıtan güneş
Çoktan yitirmişti rengini.
Ne göz ne yüz ne de ruhumuz,
Kaybetmişti ölümsüz ahengini.
Ve sen; " Düşmanınız şimdi ölesiye.
Hiçbirşey onaramaz kırılan kalbimi.
Seni sevmiyorum" diyordun.
Oysa, ne kadar üzülsek de
Aşkın kanununu bilmiyordun.
Eski dost düşman olmaz derler.
Tek sendin hayatımın gerçeği.
Ve hala ilk günkü gibi
Seni seviyordum.

Kemal Müftüoğlu

Hangimiz

Hangimiz göründüğümüzden
Daha az günahkarız?
Hangimiz
Başkalarının duyduğundan
Daha az yalan konuştuk?
Hangimiz başkalarının bildiğinden
Daha az gıybet ettik?
Bazen sevmediklerimize,
Bazen en sevdiklerimize
Onların duymak istemediğini
Söylemedik?
Hangimiz başkalarında konuştuğumuz
Bir çok haltı
Kendimiz yemedik?

Kemal Müftüoğlu

Haset

Bir gün mutlaka
Kavuşacağız sizinle.
Öyle kuvvetlice
Sarılacağız ki
Birbirimize,
Tek kişi sanıp da
İnsanlar,
Bir daha asla
Haset edemeyecekler
Bize.

Kemal Müftüoğlu

Hasret

Bu son şiirim sana
Gün doğmadan yazdığım
Kalem tutan ellerim
Artık kadeh tutacak.

Mutsuz akşamlarımda
Düşlerim ve kederim
Birde bana çok yakın
Resimlerin olacak.

Sensiz geçen her gece
Hasretle dinlediğim
Beni sensiz bırakan
Şarkılar ağlayacak.

Mümkün değil unutmak
Çıkmadan son nefesim
Ne çok sevmişim seni
Gidince anlayacak.

Kadehler şimdi dostum
Yıldızlar arkadaşım
Hasret dolu geceler
Bundan sonra sırdaşım.

Bornova/İzmir

Kemal Müftüoğlu

Hasretinle Uyanmak

Hani bir kış günü
Tir tir titrerken
Yakıcı bir güneşi
Özlersiniz ya,
Hani aniden başlayan
Bir güz yağmuru
Bir çatı altını
Aratır ya size.
Hani bir depremle
Sarsıldığınızda
Ya da bir yangın
Yüreğinizi kavurduğunda,
Yaşamın içinden
En vazgeçilmezi
Başka hiçbir şeyi
Düşünmeksizin
Ve ölüm pahasına
Çekip alırsınız ya,
İşte öylesine istiyorum seni
Her sabah
Hasretinle uyandığımda.

Kemal Müftüoğlu

Hastayım.

Üç gündür çok hastayım acılar içindeyim
Sesinden fersah fersah uzaktaki bu kentte.
Pembe dalgakıranlar sanki mezar taşları
Kabus çökmüş dünyama ışıklar siyah renkte.
Bu İstanbul akşamı son hazan yağmurları
Ölümsüz şenfoniyle çarpıyor pencereme.
Baba ocağı uzak ana kucağı uzak
Gurbetin yalnızlığı dökülüyor geceme.
Dinmiyor öksürüğüm tıkanıyor nefesim
Bugün her zamandan çok varlığına muhtacım.
Ne olur turnalarla bana bir selam gönder,
Dermanım doktor değil sensin benim ilacım.

Kemal Müftüoğlu

Her ayrılık

İstenmeyen her ayrılık
Biraz ölüm gibidir.
Belki bir daha kavuşamamaktır
Yaralı gönülleri dağlayan.
En acıtanı da o kavgasız
Gürültüsüz dost ayrılıklar,
Ayrılırken kalpleri
Daha sıkı bağlayan.
Ne zordur, sevip sevilirken
Elveda demek.
Ne zordur, ihanet ve kavgalarla
Yıpranmayan o gidiş.
Ne zordur, sevginin girdabında
Yavaş yavaş tükeniş.

Dostça "hoşçakal" demek,
Tek kişilik bir oyundur aslında,
Sevgiliye yazılan, sevgiliye oynanan.

Ve bir gün onu çok özlersin,
Oyun bitmiş, perde inmiştir artık.
Sevgilin bir yabancı gibi
Çıkar karşına,
Birlikte olduğuna
Senden daha çok kanan.

Kemal Müftüoğlu

Hırs

An be an doğanlar ölenler olur
Her gün yeniden kurulur dünya
Kan ve gözyaşı hiç eksik olmaz
Yıllarca sürer bu hazin rüya.

Ne doğuşumuz belli ne ölümümüz
İkisinin ortasında bütün yaşanan
Madem çıplak doğduk gidişte çıplak
Nasıl hırslanır bu kadar insan?

Anlaşılan bir defo var yaradılıştta
Belki hikmet var hem yaz hem kışta
Öylesine bir hırs sarmış ki bizi
İstenen hep dünya her yakarıştta.

Kemal Müftüoğlu

Hırsız ve Katil.

Olaylara tarafsız bakarsak eğer,
Çoğumuz biraz katiliz biraz da hırsız.
Her birimiz farklı görürüz gerçeği
Oysa hiçbir şey görüldüğü gibi değildir
Farklı izlemezsek her şeyi.
Kim hayatında öldürmedi
Doğa harikası bir canlıyı, ki
Her canlı aynen bizler gibi yaratılmıştır.
Hangi çocuk öldürmedi oynarken,
Zarif bir kelebeği?
O kelebeğinde gelmemiştii dünyaya
Tamamen bir benzeri.
Her avcı acımadan vurur,
Atış menziline giren ördeği.
Hangimiz etini yemedik
Kesilen zavallı bir ineğin?
Oysa o bile kuyruğuyla kovar fakat öldürmez
Kendisini ısırın sineği.
Kim ezmez, minik cüssesiyle zıplayan
Yetenekli bir pireyi?
Yalnızca emdiği, iğne ucu kadar bir kan
Ona reva gördüğümüz ölmeyi.
Henüz daha saymadım bile,
Ana rahminde katledilen
Binlerce korumasız bebeği.
Ve yine bizlerin duyarsızlığıyla
İnsanları ölen onlarca fakir ülkeyi.
Küçümsemek mümkün mü
İplik fabrikası örümceği?
Hangi insan da var, bir karıncanın
Kendinden yüz kat ağırlığı
Kolayca taşıma yeteneği?
Tüm bu özelliklerine rağmen
Şürüp gider bu canlıları
Öldürüp yok etme geleneği.
Oysa onların hemen hepsi
Bizler gibi doğar ve yaşarlar.
Ve hiçbirisi hiçbir şeye zarar vermez
Mükemmel denilen insanlar kadar.
Üstelik ne çıkar ne de zevk uğruna
Bizi öldürmeye kalkarlar.
Oysa insan tehdit algısıyla
Her canlıya saldırır.
Yaşamak adına acımadan,
Hemcinsini dahi katleder.
Cürmüne de bir gerekçe uydurur,
Meşru müdafaa ve mecburiyet der.
Oysa hangimizi pusu kurup ısırdı
Bal deposu arılar?
Hangi yılan acı verdi bizlere
Sevdiklerimiz kadar?
Kuşkusuz hepsi de hayatı dar ederlerdi bize,

Hayvandan çok insan gibi olsalar.
Köpek bile tedbir için
Kemikleri saklamazken toprağa,
İnsan her şeyi stoklar
Kendinden çok uzağa.
Her yaratılan canlı
Tıpkı insanlar gibi ölümden korkar.
Doğum ve ölüm yasası her canlıda var.
Hırsızlık deyince de hemen
Para ve mal gelir aklımıza.
Halbuki bunlardan önemli
Değerler var hayatta.
Kim, "benden daha çok senin hakkın"
Diyerek devretti alacağını bir başkasına?
Kim, hangi hoca
Hangi alim hangi hakim?
Aksine birçoğumuz
Hakkını çalarız başkalarının
Zamanını emeğini çalarız.
Umutlarını yok ederiz
Haksız çıkarımızla.
Ve geleceğini karartırız
Bin bir yalanımızla.
Nedense hiçbirimiz
Bir çocuğun şeker aşırmasından
Daha çok suçlamayız bir gönül hırsızını.
Oysa acı çeken bir ruhu esir almak
Bir çocuğun şeker aşırmasından
Daha masumane değildir.
En büyük günah sayılan kul hakkı ise,
Para ve mal çalmaktan ibaret değildir.
Hakları gasp ederek mazlumlara ezmek te
En büyük hırsızlıktır.
Her canlı mutlaka tadacaktır ölümü.
Hiç bir can bir başka cana kıyacak kadar haklı,
Hiç bir ruh yok edilecek kadar suçlu değildir.
Bir masumun umutlarını çalmak
Dünyevi ihtirasla hayasızca alçalmak,
Aç kalan bir yoksulun ekmek çalmasından
Daha hafif suç değildir inanın.
Ve kuşkusuz en büyük hırsızlık ve cinayet,
Geleceğini çalıp, yaşam sevincini öldürmektir insanın.

Kemal Müftüoğlu

Hiç Yakışmadı.

Öyle kolay değil
Bir hırsız gibi
Hasta kalbimi
Çalıpta gitmek.
Kolay değil
Bakışına hasret
Günlerce bekletmek.
Düşman olmak için
Yaşanmamıştı
Bu tutkulu aşk.
Kolay bir ayrılık için
Verilmemişti
Bunca emek.
İnan hiç yakışmadı
Bize ayrılık
Hiç yakışmadı
Arkana bakmadan
Bırakıp gitmek.

Kemal Müftüoğlu

İhtiyacım var..

İhtiyacım var sana
Dönülmez akşamlarda
Son şafağı bekleyen
Garip bir er gibiyim.

Şensiz geçen her anım
İnan ateşten gömlek
Işığını kaybetmiş
Sönmüş fener gibiyim.

Sen benim hava gibi
Su gibi özlediğim
Sen benim Aslı gibi
Kerem gibi sevdiğim.

İhtiyacım var sana
Dönülmez akşamlarda
Şeni görmediğim an
İnan deli gibiyim.

Kemal Müftüoğlu

İhtiyar balıkçı

Daha dün buradaydı
Bir çubuktan oltası
Karşıyaka sahili
Belki günün ortası.

Deniz kirli ve yeşil
Dünkü lodos sonrası
Daha dün buradaydı
Elinde misinası.

Ayakkabısı eski
Son fabrika boyası
Umut vermişti ona
O lodos fırtınası.

Titrekti dokunuşu
Ürkekti bakışları
Kirli denizde son kez
Umut arayışları.

İki gün midesine
Bir lokma girmemişti
Bir balık umuduyla
Nasıl da sevinmişti.

Oysa bu son umudu
Çok çabuk tükenmişti
En son sıcak yemeği
Geçen sene yemişti.

Saatler saatleri
Umudu kovaladı
Sirtında yırtık ceket
Daha dün buradaydı.

Biraz daha yürüdüm
Yüreğim burkulmuştu
Sanki yakın bir dostum
Ansızın kaybolmuştu.

Görmemişti hiç kimse
Onu günün ortası
Yalnız dün oradaydı
O fırtına sonrası.

Kemal Müftüoğlu

İki gül

İki gül arabamda
Bir beyaz bir kırmızı
O Urla akşamında
Senin için açmıştı.

Umut vardı birinde
Birinde biraz sızı
Yaralı yüreğimi
Ansızın kanatmıştı.

Beyaz gül ayrılıkmış
Kırmızı gül kavuşmak
Bu yasak aşktan bize
Yalnız hüzün kalmıştı.

Kemal Müftüoğlu

İki kere iki.

Yüreğınle konuş benimle
Aklınla değil.
Dosdoğru ol
Hesaplama
Ben ondan anlarım.
Şafak karanlığa gebedir,
Gece aydınlığa.
İki kere iki
Beş ediyor artık
Dört değil.

Kemal Müftüoğlu

İkilem.

İki yol var önümde
Uzayıp giden.
Biri bensiz
Birinde sen olmayan.
İki sevda önümde
Seçemediğim,
İkişi de benim için
Doğru olmayan.

Kemal Müftüoğlu

İlahi Kavga

Bir Günahla başladı
Bu acı yaşam
Yine günahlarla
Geçip gidiyor.
Şeytanı Cennetten
Çıkaran Allah,
İnsana cenneti
Vaat ediyor.
Nefsimizi bize
Düşman yaratan
Öyle bir gaye ki
Evreni tutan
Haset ve kibirde
Bizi alçaltan
Bitmeyen acılar
Sürüp gidiyor.
Herkesin mayası
Aynı çamurdan
Melek cin şeytan
Bize hediye.
Kan ve gözyaşının
Sebebi biziz,
Sevgiye muhtacız
Yalnız sevgiye.

Kemal Müftüoğlu

İncir ağacının aşkı.

Özlemle uzatmıştı kollarını incir ağacı.
Sevgiyle kucaklamak, öpmek istiyordu sevgilisini.
Ah ne olurdu sanki şöyle adam gibi yürüyebilseydi.
Neler vermezdi ki konuşabilmeye birkaç adım atabilmeye.
Neler vermezdi pek çok canlı gibi duygularını anlatabilmeye.
Ne olurdu bir kez dişisiyle el ele tutuşabilseydi.
İnsan gözüyle doyaya göre bilseydi dünyayı.
Oysa o her zaman böyle pranga mahkumu gibi yaşayacaktı.
Dilediğinde koşmadan konuşmadan el ele tutuşmadan.
Yanıbaşında büyüyen dişisine belki de hiç dokunmadan.
Kolunu kesseler derisini yüzşeler parmağını bile oynatamazdı.
Kahrolsa da bir adım ötedeki sevdiğine asla kavuşamazdı.
Günlerden bir gün öylesine tutkuyla sarılmak istedik on
Acıdı tabiat ana sevgiden başı dönen incir ağacına.
Soğuk bir sonbahar günü yağmurlarını cömertçe gönderdi imdadına.
Sanki gökyüzü öfkeden delirmişti ve çaresiz bir sevgi için
Doğa tüm rahmetini incir ağacına vermişti.
Yağmur bardaktan boşanırcasına yağdıkça yağıyordu.
İslendikçe incir ağacının yağmurda yaprakları
Zayıf bir umut, toprakla birlikte yokluğa kayıyordu.
Sonunda kavuşmuştu sevdiğine incir ağacı.
Kollarını sımsıkı sardıkça sevdiğinin boynuna,
Ayakta duracak mecali kalmasa da diyecek yoktu mutluluğuna.
Yıllarca süren kavuşma hayali artık nihayete ermişti.
Fakat ne yazık ki Tanrı, istediğini ölüm karşılığında kendisine vermişti.
Oysa incir ağacı kavuşmayı, gerçek huzur, mutluluk sanıyordu.
Yağmur dindiğinde sevginin hiç uğramadığı bir dağ kulübesinde
Parçalanmış gövdesi bir şöminede alev alev yanıyordu.

Kemal Müftüoğlu

İnsan.

Nasıl bir tasarım bu, anlamak çok zor,
Koca bir gövde iki küçük ayak üzerinde
Üstelik tüm bilginleri şaşırtan bir dengede.
İster kilometrelerce yürür, isterse durur yerinde
Koşar tırmanır isterse zıplar üzerinde.
Güler ağlar konuşur, her duygu bir resimdir yüzünde
İyilik kötülük coşku, bazen duygu selidir gözünde.
Zaman olur sütliman bir deniz görünür
Bir bakarsın öfkeyle taşar köpürür.
Tüm organlar akılalmaz bir tasarım ürünü
Başkasını öldürmekten kolaydır kendi ölümü.
Kaş göz yüz özenle yerleşmiş bedeninde,
Ne fabrikası ne ustası var görünen,
Söylenenler; esrarengiz bir meçhulden geldiği
Ve bir meçhule gideceği günün birinde.

Kemal Müftüoğlu

İstanbul Anısı

Soğuk bir İstanbul gecesi
Şirkeci sahilinde
Üç kişi gördüm.
Ana baba birde kız
Tam üç kişi,
Titreyerek baklaşırken
Bir otobüs durağında.
Solgun ümitlerin esaretinde
Kararsız tıknaz
Ellilik bir yoksul adam.
Yanında bir kadın
Başı örtülü,
Yeni yetme bir kız da
Hemen arkalarında.
Adamın başında
Parasızlığın sembolü,
Belkide hanımının ördüğü
Bir yünden bere ve
Elinde bir siyah tesbih
Oğulcuğunun hediyesi
Bir zamanlar giderken askere.
Umutlar korkak
Hava ayaz,
Kadıköy vapuru
Soğuktan bembeyaz.
Isırgan yağmur
Hüzünlü bir şarkı söylerken
Göklere,
Aniden yanlarından
Bir hususi geçti
Sonra bir diğeri
Bir deli salyası gibi
Çamurunu sıçratarak
Ta ötelere.
Ancak,
Hiçbirisi dönüp bakmadılar bile
Karanlıkta yutkunarak bekleyen
Bu yoksul aileye
Bir müddet daha beklediler
Karanlıkta öylece.
Şiyah bir mezar gibi
Örtüyordu onları
Bir yoksul gece.
Bozuk Arnavut kaldırımlarında
Gurbetin sesi vardı.
Sarayburnunda mutlu
Yalnızca martılardı.
Saatler kovaladı sabırlı bekleyişi.
Nihayet bir taksi durdu yanlarında.
Bağırdı şoförü "Taksi, boş taksi" diye
Seslice.
Bir iki uzandı aile reisi

Bir kaç şey konuştular öylece.
Sonra
Hoyrat bir nefes gibi çıktı karanlıkta
Şoförün pazarlığı
Kabul etmeyen sesi.
Garda bekleyen katarlar
Nasıl da kahr yüklüydü,
Uzaklarda yasak aşkın şahidi
Kız kulesi.
Ana ve kız titremeye başlamışlardı bile,
Fakat yine çıkmıyordu
İkisinin nefesi.
Bir iki hususi daha geçti yanlarından.
Hatta birisi kahkaha atıyordu.
Bir baksalardı
Belki çok şey göreceklardı
Karanlıkta ateş gibi yanan gözlere.
Sonunda bizimki
Bir baba gururuyla ne yaptı ne etti,
Akşamki zeytin ekmeği
Yememe bahasına mı bilmem,
Hala bekleyen bir taksinin
Kapısına seyirtti.
Küflü bir katık gibi
Yerleşirken koltuğa,
Arkasından ana kız da dizildiler
Teklifsiz peşi sıra.
Gecenin ayazında
Ovarken ana kız
Üşüyen ellerini,
Şoför sürdü arabayı
Karanlıklara.
Duyulurken uzaktan
Haksız mutlulukların
İnsafsız kahkahaları.
Bir haklı kin takılı kaldı
Kararmış bulutlara.

Kemal Müftüoğlu

İstanbul Gecesi.

Bu İstanbul gecesi
Yine çok dertli başım.
Ne sıladan haber var
Ne dost ne arkadaşım.
Bu sabahçı kahvede
Dertlerimi dinleyen
Biraz beni anlayan
Tek, kahveci sırdaşım.
Uzaktan hayal gibi
Beliriyor gözümde
Dev ayakları suskun
Beylerbeyi ortaköy.
Şon vapur çığlığında
İçin için ağlıyor
Mazisine sevdalı
Kimsesiz Dolmabahçe.
Bir nazlı gelin gibi
Süzülüyor Moda dan
Bir şiir okur gibi
Uzakta Fenerbahçe.
Galata kulesinin
Bu ıssız saatlerde
Çok efkarlıdır başı.
Taksim teslimdir şimdi
Birkaç tane sarhoşa.
Tinercilerin artık
Tepebaşı da çarşı.
Arnavut kahvesinin
Köhne masalarında
Yalnızlığı anlatır
Sevenlerin gözyaşı.
Ey İstanbul seninle
Gündüzlerim bir başka
Gecem başka gecedir.
Senden uzak her anım
Ruhuma işkencedir.

Kemal Müftüoğlu

İstanbulum.

İstanbul uzaklarda
Buruk acı gibidir
Burnumun direğini
Sızım sızım sızlatan.

İstanbul gözlerimde
Çılgın bir sevgilidir,
En güzel vaatlerle
Bana aşkı anlatan.

İstanbul çiçeklerin
Bin renkli baharıdır,
Ona kavuşamayan
Gönülleri ağlatan.

İstanbul her gecenin
Özlenen sabahıdır,
Gerçeği görmeyenin
Önünü aydınlatan.

İstanbul notaların
Ölümsüz bestesidir,
Kimsesiz gönülleri
Kucağında avutan.

İstanbul sonsuzluğun
Sanat abidesidir,
Her köşesinde ayrı
Medeniyetler yatan.

İstanbul kalelerde
Ulubatlı sesidir,
Aşılmaz burçlarını
Şanlı bayrağım tutan.

İstanbul geçmişimin
Özlem penceresidir,
Bir zamanlar maziyi
İhtişamla donatan.

İstanbul tükenmeyen
Rahmetin beldesidir,
Toprağında ölümsüz
Nice şehitler yatan.

İstanbul mısraların
En güzel hecesidir,
Ozanın yüreğinden
Şiire sevgi katan.

İstanbul Fatihlerin
Yavuzların yurdudur,

Muhteşem Süleymanı
Barbaros u yaşatan.

İstanbul çarpıklığın
İsyankar çocuğudur,
Gökdelenlere komşu
Varoşlarda sıritan.

İstanbul buram buram
Bütün Anadoludur,
Her kentten insanıyla
Örnek bir yavru vatan.

İstanbul gönüllere
Kucak açmış anadır,
Unutulup küllenmiş
Özlemleri kanatan.

İstanbul kıtaları
Yollarla ören şehir,
Ulu minareleri
Haşmetle göğe bakan.

İstanbul Rönenansı
Başlatan kutlu şehir
Muhteşem geçmişine
Cumhuriyetten bakan.

İstanbul Osmanlı nın
Emekli payitahtı,
Ebediyen yüceltmiş
Seni ulu Yaratan.

Kemal Müftüoğlu

İtiraf

Bazı sevgiler vardır
Sevilene de yeten.
Bazı tutkular vardır
Ancak ölünce biten.

Bazı gerçekler vardır
Yaşadıkça bilinen,
Bazı acılar vardır
Sevildikçe silinen.

Ben böyle bir acıdan
Kurtulmak istiyorum.
Bana inanmasan da
Seni çok seviyorum.

Kemal Müftüoğlu

Kabus

Bir bataklık gibisin
Çırpındıkça battığım
Senin yanında her an
Yaramı kanattığım.

Bu aşk değil bir kabus
Zehir gibi tattığım,
En son haram lokmamsın
Ekmeğime kattığım.

Dolaştığımız her yer
Hasret acısı çeker
Şifa bulmaz hastanım
Ölmeye bıraktığın.

Kemal Müftüoğlu

Kaçıyoruz.

Kaçıyoruz bir ilahi katilden
Bilmiyoruz kaç yaşında nerde bizi bulacak?
Kurtuluş yok, ne fidiye ne yakarış boşuna
Kim bilir yüreğimiz hangi yılda duracak?

Kaçıyoruz bir ilahi katilden
gün gelince bu ruhu tereddütsüz alacak
Ne saklanmak ne üzülmek faydasız
Sonunda götürülen cepsiz kefen olacak.

Kaçıyoruz bir ilahi katilden
Ne belinde ne elinde silah var
Her ölümün sorumlusu yalnız o
Öldüren o, hep başkası günahkar.

Kaçıyoruz bir ilahi katilden
Ne yoksula acır ne kraldan korkar
Her infaz onundur, suç başkasının
Elinde her canın ölüm emri var.

Kemal Müftüoğlu

Kaderin Oyunu.

Bugün alın yazıma sille yumrukla girdim
Haksız bir ihtirasla delirdimde delirdim
Sanık bir mutluluğu insafsızca kemirdim
Gözüm sıla gönlüm yardan uzakta.
Bir tuhaf haz ruhuma mazi bağrından doldu
Gözlerin siyahını yine gözler soldurdu
Sarhoş emellerimi hatıralar durdurdu
Gözüm sıla gönlüm yardan uzakta.
Titrek bir umut doğdu yaşamın yıldırıldığı
Geceler hep ağlaştı günlerin saldırdığı
Güneşler akşam doğdu ruhumun kandırdığı
Gözüm sıla gönlüm yardan uzakta.
Uzanırken ellerim tutkunun tezgahından
Ağlaştı anılarım mazinin kucağından
Kaçıştı hayallerim gerçeklerin bağından
Gözüm sıla gönlüm yardan uzakta.
Açılan avuçlarım utanarak kapandı
Gözlerim bir seraba gerçek diye aldandı
Ruhum susamışlığı giderecek bu sandı
Gözüm sıla gönlüm yardan uzakta.
Hayalimi süsleyen anılar bir bir yandı
Maziyi unutmaya başladığım bu andı
Gelecek bir mutluluk sanki düşün bayramdı
Gözüm sıla gönlüm yardan uzakta.

Kemal Müftüoğlu

Kahretsin

Kahretsin
Nasıl da gözüme ilişti birden.
Saçından bir tel düşmüş
Eski halıya,
Hayal gibi geçtiğin
Eski günlerden.
Bugün cuma
Mevsim yaz.
İzmir de yıldızlar ağlıyor
Geceme.
Kör kuyularda arıyorum
Kendimi,
Hasretin karakış ayaz.
Yalnızlığın faturasını
Elem yüklü
Mısralara ödüyorum.
Bazen değersiz sandığımız
Şeylerin
Çok önemli olduğunu
Kaybetmeye ramak kala
Anlıyorum.

Kemal Müftüoğlu

Kal diyemezsin.

Sanki dünyanın yükü
Omuzlarımda.
Öyle bitkin öyle üzgünüm ki
Hiç bilemezsin.
Şifasını biliyorum amma
Gururum engel itirafa,
Giden sevgiliye
Kal diyemezsin.

Kemal Müftüoğlu

Kalanların Rızkı

varoluşum da sır yok oluşum da
yaşadığım ömür yalnız bildiğim.
oysa hayat bir nefesin ucunda
ona rağmen çılgın gibi sevdiğim.

an be an can bulan can veren olur
hep aynı güneşe uyanır dünya.
her doğanla farklı düzen kurulur
asırlardır sürer bu garip rüya.

ne zenginlik ne yoksulluk ebedi
mutluluğun herkeste anlamı farklı,
insanın en zorlu düşmanı kendi
sevdiği çok şey ona yasaklı.

bilmiyorum bir gün değişir miyiz
açılır mı gönlümüzdeki perde,
ilahi sevgiyle birleşir miyiz
düşmanlığın kol gezdiği bu yerde?

ey dost, tek bu an var iyi bilesin
uzun emele ahmaklar kanar
toprağın altında duyulmaz sesin
sevenlerin en çok bir kaç gün anar.

herkes hemen döner kendi derdine
değişmez düzen bu hepsi de haklı,
ölmen çıkar sağlar kendilerine
kalanların rızkı gidende saklı.

Kemal Müftüoğlu

Kalem.

Ömür gibidir her kalem.
Tükenirken,
Pek çok iz bırakır arkasında.
Kimbilir hangi kağıtlarda
Kimlerde yaşatır geçmişi.
Tükendikçe yazar,
Yazdıkça tükenir.
Mutlaka birileri için yazar
Bazen güldüren
Bazen ağlatan anılarda.

Kemal Müftüoğlu

Kan Oturur.

Kıyılara vurur seher
Yakamoz göz kırpar uzaktan,
Bir nebze mutluysam eğer
İnan ki döneceğini sanmaktan.

Yanık bir türkü tutturur çoban
Ağlaşır sürüyle inceden,
Sanmakı Üşümem karakıştan
Ayrıldığımız o meşum geceden.

Doğan gün batmaya döner
Bir kurt ulur aşağı oymaktan
Ne zaman bir sevda ansızın biter
Kan durur gözüme ağlamaktan.

Kemal Müftüoğlu

Kar taneleri.

Bu sabah gökyüzü
Birden karardı.
İrili ufaklı
Kar taneleri.
Her yerde ilahi
Bir telaş vardı.
Çaresiz ağlaşan
Kar taneleri.
Evlerin hüzünlü
Kuytulduğunda
Rüzgarın emrinde
Savrulup giden
Göklere uzanan
Bir acı beste.
Kelebekler gibi
Öyle aheste
Güneşe hasret
Kar taneleri.
Göçmen kuşlar gibi
Heran uçmakta
Gizli bir emre
Uyarcasına,
Sılda yare
Kavuşur gibi
Toprağa karışan
Kar taneleri.
Bazan gökyüzüne
Dönecek gibi
Bazan pencereden
Girecek gibi
Sanki beyaz güller
Derecek gibi
Yoksulluğa düşman
Kar taneleri.

Kemal Müftüoğlu

Kargalar.

Çocukluğumuzda çirkin sesleriyle uyandığimiz,
Sonra gülünç hikayelerine kandığimiz kargalar.
Kuşlar aleminde en çok onları severim.
Ne leylekler ne kırlangıçlar ne de diğer kuşlar,
Hiçbirisi vefalı değildir kargalar kadar.
Ne kadar sevilip korunsalar da
Bir görünür sonra kaybolur onlar
Her mevsim ayrı bir gönülde olurlar.
Oysa hiçte öyle değildir kargalar
Ne kadar ürkütüp horlasakta
Teneke çalıp kovalasakta
Sürekli yanımızda kalırlar
Kuşların en akıllısıdır onlar.

Kemal Müftüoğlu

Karşılıksız Sevmek

Ne güzel şey sevmek.
Kimseye hesap vermeksizin
Hiç kimseden izin almadan ve,
Karşılıklı sevginin
Paranoyasında daralmadan
Yalnızca sevmek.
Sevildiğini bile bilmeden
Hatta hiç sevilmeden
Alınan her nefese
Sevgiyi katarak yaşamak.
Ne güzel şey sevmek,
Bir an bile unutamamak.
Bakmadan görebilmek
Dokunamadan hissetmek
Karşılık beklemeden
Yalnızca sevmek.

Kemal Müftüoğlu

Karşıyım.

İnançla kalktım atağa
Mahkum olmam ben yatağa
Ne bey korkutur ne ağa
Haksızlığa karşıyım ben.

Ruhumu şeytana satmam
Çıkarıma asla tapmam
Öyümü sokağa atmam
Hırsızlığa karşıyım ben.

Komşum açken ben tok yatmam
Helalime haram katmam
Dünyam için dini satmam
Arsızlığa karşıyım ben.

Sözüm çalıp oynayana
Ezileni duymayana,
İşkembeden sallayana
Aldanana karşıyım ben.

Asla iznim yok talana
Karnım tok benim yalana
Devletten iğne çalana
Oy verene karşıyım ben.

Vatandaşı kandırana
Düşman gibi saldırana
Masuma el kaldırana
Zalimlere karşıyım ben.

Millete korku salana
Gerçeği örten yalana
Abdestsiz namaz kılana
Aldanana karşıyım ben.

Kemal Müftüoğlu

Katil Zaman.

Geçer tüm acılar zamanla
Mutlaka kabuk bağlar yaralar
Gün gelir aklına bile gelmez sevdiğin.
Bir bir kaybolup giderler
Ölümsüz sandığımız o hatıralar.

Kurbanıdır herşey zamanın
Ömür, mutluluk, sınırsız vaatler.
Herkes ihanetine bir kılıf arar.
Suçlu daima başkasıdır
Ayrılığa tutsak saatler.

Oysa katili yalnızca zamandır
Bitmez sanılan mutlulukların,
Gün gelir ölümsüz bir virüs yerleşir
Aşkımızın en ulaşılmaz kıvrımlarına
Ve sebebi olur, yaşanan en büyük acıların...

Kemal Müftüoğlu

Kayan Yıldız.

Başardın en sonunda.
Bundan sonra
Kötülüğüm de iyiliğim de
Dokunmayacak sana.
Ne bir suçlu gibi gizlice
Seni görmek uğruna
Sığındığım geceleri,
Ne ısladığımız
Güz yağmurlarını
Özleyeceğim bir daha.
Ne sokak lambalarının
Titrek ışıklarında
Hasretle seçmeye çalıştığım
Siluetin,
Ne de eskimiş fotoğraflarında
Kalan suretin
Teselli olacak
Beklediğim sabaha.
Bir gün çok acırsa yüreğin
Son kez şimale çevir yüzünü.
Kayan bir yıldız
Göreceksin semada.
Ruhu sana doyamadan
Kavuşmuş olan Allaha.

Kemal Müftüoğlu

Kaybettim.

Bir hiç uğruna kaybettim onu
Seraptı sanki ansızın bitti.
En son dün gece ruyamda gördüm
Dokunamadım kaybolup gitti.

Nasıl arıyorum güzel sesini
Bilmiyorum, bir gün geri dönermi?
Kader çok acı oyun oynadı
İçimdeki ateş bir gün sönermi?

Kemal Müftüoğlu

Kazandığın Servet

Toprağının üstünde ayırık otları bitti,
Daha dün buradaydı, hangi meçhule gitti?
Ne çoktu ihtirası asırlarca sürecektir
Sevdiği giysileri şimdi kimler giyecek?

Artık yıldızlar bile ondan çok daha yakın
Günahı sevabıyla ruhu yanında Hak'kın
Çok uzun zannettiği ömrü ansızın bitti
Yıllarca kazandığı ancak bir kabre yetti.

Eski bir seccadeyle bir tesbih geri kalan
Mal mülk evlat dediğin hepsi koca bir yalan
Verdiğin son nefesi alamadın olacak
Tutkuyla bağlandığın dünya sensiz kalacak.

Hayat bir serap gibi, bir rüya kadar kısa
Kim kötülük yapardı insan bunu anlasa
Eğerki şansın varsa helallik isteyecek,
Şansın yoksa gözlerin belki açık gidecek.

Ey dostum zannetmek dünya sana kalacak
Şanmaki sevenlerin hergün seni anacak,
İlk ve son musallada herkes iyi diyecek
Kimbilir servetini hangi nankör yiyecek?

Kemal Müftüoğlu

Kıbrıs Destanı.

Sıcak bir seher vakti başladı vuruşmamız
Kumsallar acı dolu feryatlara uyandı.
Kanla yıkandı toprak, insanlık tümünden yandı.
Acımasızdı düşman, eli kanlı ve barbar
Hedefinde çaresiz kadınlar ve çocuklar
Kurşun yağdırıyordu korkusuz Türk anaya
Ey analar babalar dede büyükanalar,
Size sesleniyorum ulu Anadoluya.
Bugün yeşil adayla kucaklaştığım gündür,
Attığımız her kurşun mazlumlara ödündür.
Siperde yatarken bağrımızda kor
Büyüyor, büyüyor yangın oluyor,
Bu savaş değil bir bayram sanki
Ceddimin ruhundan alev alıyor.
Allah Allah sesleriyle inliyor her yer,
Zafere koşuyor kahraman asker
Bir gurbet türküsü dinler gibidir,
Kurşun sesleriyle geçen saatler.
Bu kutsal savaşın tek amacı var;
Zalimi kovmak, hakkı korumak
Yüzümüze değıyor, şanlı al bayrak.
Biz yüce milletiz, gururlanın analar
Geri dönmese de te Cennete gideceğiz
Allahım ne büyük haz ne büyük mutluluk bu
Doğarken ağlamıştık gülerek öleceğiz.

Kemal Müftüoğlu

Kıskanıyorum Seni.

Portakal kokulu bahçelerin
Tek katlı karga burğa
Fakat şirin bir evin
Bağrı yanık gözü pek
Hassas içli çocuğu.
Hamarat böceklerin
Türküsüyle uyanan,
Dünyaya geldiğine
Doğuştan beri yanan
Çiğ tutmuş yamaçların
Boynu bükük çocuğu.
Sana sesleniyorum
Parfüm kokan kentlerden
Aydınlık bildiğin
Karanlıklardan.
Burası çok farklıdır
Yaşadığın o yerden.
Herşey sahtedir burda.
Yaprak deniz su hava.
Öyleyken alamazsın
Para vermeden bir şey
Sen doğduğun o köyde
Bütün bu saydıklarım,
Katışıksız hilesiz
Hiç olmazsa bedava.
Yalan rüşvet ihanet
Gırla gider burada
Menfaattir insanları
Birleştiren tek kuvvet
Şırtır insanlara
İhanet eden doğa.
Çalkalanır caddeler
Ucra köşelere dek
Rengarenk insanlarda
Rengarenk ihtiraslar,
Kalabalıkta herkes
Sanki ruhsuz bir robot
Sinirli bakışlarla
Aşına bir yüz arar.
Burda herkes yanyana
Fakat herkes yalnızdır.
Neşeden çok insanı
Garip bir hüzün sarar.
Sen soğuk sahillerin
O yemyeşil köylerin
Sıkıntılı çocuğu.
Kıskanıyorum seni
Parfüm kokan bu kentte
Havası tezek kokan
O çiğ tutmuş köylerden.

Kemal Müftüoğlu

Kıskanmayacağım.

Ey zaman,
Öyle muhtacım ki sana.
N e olur
Al götür duygularımı benden.
Al vefasız kollarına
Hiç düşünmeden.
Bil ki o zaman
Asla kıskanmayacağım
Aşkımı senden.

Kemal Müftüoğlu

Kış mevsimi

Gençliğine çok güvenme ay oğul
ölen hep yaşlı değil, içlerinde genç te var.
ne tedbir alıyorsun ne maske takıyorsun
hastanede musallada yatan genç de var.

Covit 19 sana bulaşmaz sanıyorsun
sana bulaşmasa da sevdiğine bulaşır.
neden sebep olasın bir masum ölümüne
her gün yüzlerce ölüm, hala ders almıyorsun.

biliyorsun bu katil geliyorum demiyor
istermisin bir gün de senin kapını çalsın.
senden istediğimiz bir kaç hayati önlem
maske mesafe hijyen, gerisi sana kalsın.

65 yaş üstünü ihtiyar sanıyorsun
oysa güreş tutsanız bir çoğunuz tuş olur.
onların mevsimi kış, sen bahar yaşıyorsun
bu tecrübeli yaşa saygı duysan ne olur?

bir gün umarım sende bu yaşa geleceksin
o zaman hakikati yaşayıp göreceksin
benim senden isteğim geç olmadan öğrenmen
büyük sözü dinleyip kış mevsimini görmen.

Kemal Müftüoğlu

Kış ziyareti.

Aile kabristanını dolaştım bugün.
Bir kış mevsiminin soğuk yasında.
Mezarlar öksüz toprak solgundu
Fındık ağaçlarının tam ortasında.

Kavaklar altında eski birkaç ser
Her ziyaret yüreğimi kanatan
Er geç benim de gideceğim yer
Ölüm gerçeğini hep hatırlatan.

Dualar okudum hepsine tek tek
Birer acı masal mazide kalan,
Hep yaşanacak sandığımız yer
Bizi aldatan koca bir yalan.

Düşündüm öyle, üzgün beklerken
Herkeste ne umut vardı yaşarken,
Güneş ısıtır mı şimdi onları
Kış giysilerimle burda üşürken.

Kemal Müftüoğlu

Kopan Ellerimiz.

Kurudukça dökülen kanlarımız
Kanar acıyla gökyüzü kıpkızıl,
Barış karanfilleri açar sokaklarda
Ve her ölümle bir daha yeşeririz.

Öldürülsek de sevgiyle dağılırız uzaklara
Bir ölür bin doğarız hepimiz
Zulümden ve zalimden yılmayız asla
Paramparça olsa bedenlerimiz.

Siz, rahat yataklarında uyuyan
Zamansız ölümlerin kirli taşeronları,
Bizleri katledip te timsah gözyaşları dökmeyin.
Mahşerde boynunuzda olacak kopan ellerimiz.

Kemal Müftüoğlu

Kötü Son.

Kötü sonla bitti
Bu tutkulu aşk.
Oysa ne sen
Ne de ben
Böyle bitmesini
İstememiştik.
Büyük zorlukları
Bir bir yenerek,
Pek çok acıya
Göğüs gererek,
Ölene dek
Ayrılmak yok
Demıştik.
Meğer güzel herşey
Çabuk bitermiş.
Şimdi bana düşen
Seni beklemek,
Sana düşense
Beni affetmek.

Kemal Müftüoğlu

Kurtulacak liman.

Gün birlik günüdür,ayrışma değil
Kenetlenme zamanıdır sımsıkı.
Nasıl unutursun toprağını çiğneyen
Düşman çizmelerini?
Oysa daha dün namusuna uzatmıştı
O kirli ellerini.
Hiç çıkmasın aklından, soylu geçmişin
Çanakkalede, yazdığımız destanlar.
Hiç çıkmasın aklından
Vurulup pak alnından, o kefensiz yatanlar.
Dört yanımızda ateş, kan ve gözyaşı,
Küresel akbabalar uçuyor üstümüzde
Çözmemiz gereken sorunumuz çok,
Kaybedecek bir tek dakikamız yok.
Zifiri karanlık geceler var önümüzde.
Çerkeziyle Kürtüyle, Lazıyla Arabıyla
Bizler hep aynı gemideyiz
Kurtulsak ta birlikte,batsak ta birlikteyiz.
Her yüzüne güleni seni seviyor sanma
Ceddini şehit eden alçaklara inanma.
Unutma geçmişini, aldanma hiçbir zaman
Yakındır fırtınadan kurtulacağın liman.

Kemal Müftüoğlu

Kuşlar

Kuşları izliyorum kalp gözüyle.
Bu nasıl muhteşem bir tasarım
Nasıl bir refleks ve yetenek?
Yaradılışın her anında inanılmaz emek.
Hepsinde çeviklik ve kusursuz birlik.
Her birinde ayrı yetenek ve güzellik.
Kuş beyinli insan ne demekse
Bu nasıl sözünü bilmez delilik.
Hangi insan kuşlar kadar yanılmıyor
Hangi insan düşmanına kanmıyor?
En evcili yemlenirken korkusunu gizliyor
Bir taraftan dikkatle yem vereni izliyor.
Gagası yemde gözü hep sende.
Bu mu kuş aklı diye yediğimiz
Binlerce senedir kuş beyinli diye
Aptal insanlara örnek verdiğimiz?

Kemal Müftüoğlu

Kuşlar.

Bu bahar sabahı ilk kez
Kuşları farkettim pencereden.
Aylar varki seninle göremediğim kuşlar.
İlk kez seyrettim erik ağaçlarının çiçeklerini,
Pembe beyaz, dal uçlarında açan
Ölümsüz renklerini.
Bir Nisan yağmurunda ağlaşıyordu kuşlar.
Minicik gözlerinde ayrılığın sorgusu
Dinmeyen efkarımı paylaşan o bakışlar.
O kuşlar yapayalnız günlerime arkadaş,
O kuşlar en hüzünlü anılarıma sırdaş.
Bu bahar sabahında ağlaşıyordu kuşlar.
Ruhumda çok geç gelen baharın serinliği
Gözümde son geceden kalan iki damla yaş,
Ve aklımda son bakışın ürküten derinliği.
Artık sevgi dilenen yalvarışım boşuna;
Sabahı olmayacak sensiz gecelerimin,
Getirir diye kuşlar senden bana bir haber
Bekleyişi nafi, boş kalan ellerimin.

Kemal Müftüoğlu

Küçük oğlum.

Ruyamda gördüm
Küçük oğlumu
Onbeş yıl önceki
Çocuk halini.
Defalarca öptüm
Ela gözünü
Yıllar varki
Görmediğim yüzünü.
Meğer neler kaybettirmiş
Geçerken zaman.
Böylesine hiç
Anlamamıştım
Ne çok sevdiğimi
Sarıldığım an.
Baba diyordu
Sevgiyle bana,
Gerçi seni hiç
unutmadım ama
yağmurlarda bir
başka geliyorsun
aklıma, üşüyormusun
diye bakarken cama
Anneside üzgün
Gözleri yaşlı
Yürüyoruz hep birlikte
Yan yana.
Sımsıkı tutuyorum
Minik elini.
Üzgün ve çaresiz
Bana bakarak
Ve minik gözlerinden
Yaşlar akarak
Son dileğini
Söylüyor bana;
Bizden ne kadar
uzakta olsan, ne olur
bizi unutma baba.

Kemal Müftüoğlu

Laz Kemal Kürt Mustafa

Birisi Karadeniz'in sahil köyünden
Diğeri ismini unuttuğum bir şark ilinden.
İri ela gözleri çakmak çakmaktı ve
Özlemleri vatan uğruna ölene kadar savaşmaktı.
Anadolu'da yakıcı bir yaz ortası.
Yıl 1915 aylardan Temmuz.
Çanakkale harbinin acı bir hatırası.
Birinin yakılan kına avuçlarında,
Diğerinin aklında hiç birikmeyen başlık parası.
İkisinin de anaları; Hakkımı helal etmem,
eğerki düşmana vatani
mezar etmezseniz demişti.
Kemal henüz 15, Mustafa 18 yaşındaydı.
Daha bıyıkları bile terlememişti.
Gün mücadele günüydü
Vatan hizmet bekliyordu kendilerinden.
Oysa körpe bedenleriyle
çok uzaktılar savaşın dilinden.
Top sesleri altında bir şafak vakti
Aynı dualarla cepheye uğurlandılar.
Ataları da yüzlerce yıldır
Aynı topraklarda aynı amaç uğruna
Ve aynı düşmanlara karşı
ezelden beri vardılar.
Kemal ve Mustafa ilk kez
Mustafa Kemal Atatürk'ün komutasında
Göğüs göğüse bir çatışmanın
Tam ortasındaydılar. Vurulmuşlardı.
Körpe bedenlerinden kanlar akıyordu.
Sırt sırta vermişler
Aynı amaç ve aynı inançla
Sayılı son kurşunlarını atıyordu.
Yüce komutanları savaşın en çaresiz yerinde;
Merminiz yoksa süngünüz var,
Ben size savaşmayı değil
Ölmeyi emrediyorum demişti. Ve bu sesle
Bir anda yer ve gök titremişti.
Kemal ve Mustafa, neden sonra
Allah Allah seslerini duyduklarında
Yardıma koşan Türk birliği sanarak
Umutlandılar önce.
Sonra birbirine bakarak gülümsediler
Sesin sadece kendilerinden geldiğini görünce.
Emanet mektupları verdiler birbirine.
Düşman kurşunlarıyla parçalanmazsa bedenleri
Sağ kalan mutlaka ulaştıracaktı emaneti yerine.
Uzaklarda bir yerde sevdikleri,
Nasıl da hasretle onları bekliyordu.
Oysa Kemal kör bir kurşunla yere yıkılmış,
Mustafa, kopan bacağıyla emekliyordu.
Sol göğüs cebine sakladıkları mektuplar
Düşman mermileriyle delik deşik olmuştu

Vurulan onlar değil, insanlık vurulmuştu.
Son kez gururla baktılar birbirlerine.
Kanayan mektuplarıyla
Çok uzaktılar sevdiklerine .
Neden sonra takviye Türk birliği yetiştiğinde
Kahraman iki asker silahları ellerinde
şanki dinlenir gibi sırt sırta yatıyordu.
İri ela gözleri çakmak çakmaktı.
Sonsuz bir huzur içinde
seyreder gibi yıldızlara bakıyordu.
şimdi onlar Çanakkale'de şehit düşmüş
Kahraman atalarının yanındadır.
şimdi onlar, dökülen asil kanlarıyla
Türkün şanlı bayrağındadır.

Kemal Müftüoğlu

Mahkumun Olurum.

Sana küskünlüğüm
Ne çok bir bilsen
Sevgimin üstünde
Sanki bir gece.
Aklım hep sendedir
Kalbimde hep sen
Çözemediğim
En son bilmece.
Nasıl sevdiğimi
Bir diyebilsem
Dilim dolanıyor
Seni görünce,
Beni özleyipte
Bir gün gel dersen
Mahkumun olurum
Bütün ömrümce.

Kemal Müftüoğlu

Mahşerden Önce.

Paslı bir hançer ile
Kanattın yüreğimi.
Puslu bir sonbaharın
Sensiz kaldığı yerde.

Uçuyordu yapraklar
Rüzgarlara sevdalı.
Gönderdiğin son mektup
Titrerken ellerimde.

Olmayacak duaydı
İnadına dilenen,
Şafağa hasret kalan
Öksüz gecelerimde.

İstemem kaybolmasın
Gözlerinin büyüğü,
Bitmesin yarım kalan
Sevdamızın türküsü.

Bir daha görememek
İnan en büyük acım,
Sana mahşerden önce
Kavuşmaya muhtacım.

Kemal Müftüoğlu

Meçhul alem.

Meçhul bir alemin sırlar yumağı
Ne varlığım belli ne de yokluğum
Sanal bir hayalin karanlığında
Ne yalnızlık tekin ne de çokluğum.

Ne doğandan bir iz kalmış ezeli
Ne ölenden gelen bir haber belli
Göz açıp kapamak gibi yaşamak
Sonsuz yolculukta bir süre kalmak.

Makam mevki güç, hepsi bir serap
Ne hüznün ne sevinç kalmış ebedi
Tek bir kul yokturki olmasın derdi
Her bedene ruh biçilen yerdeyiz.

Sürgün gelmişiz suçluyuz diye
Bir anlık ömür bize hediye
Eski tapusu cinle periye
Verilmiş bir garip gezegendeyiz.

Kemal Müftüoğlu

Merhaba

Birgün
Belki çok yakında,
Seni üzen
Tüm zamanlar
Silinecek bir anda.
Yepyeni bir günün
Başlangıcında.
Yepyeni bir ümitle
Sanki hiçbir acı
Yaşanmamışcasına
Yalnız sen ve
Çocuklarım olacak
Hayatımda.
Ruhumun en derininden
Küllenmiş bir aşkı
Belki biraz ürkek
Ama kararlı
Fısıldayacağım sana;
Seni hep sevdim
Ve sana döndüm
Merhaba.

Kemal Müftüoğlu

Mutlaka acıtır.

Mutlaka acıtır tüm ayrılıklar
Yaşanan anılar kimsesiz kalır.
Bir fotoğraf, mektup ya da hediye
Yarım kalan aşkı kalbine alır.

Mutlaka acıtır görüşmemek.
Hiçbir şeyi koyamamak aşkın yerine
Kimseye sevdiğini söyleyememek
Bir daha dokunamamak yarin eline.

Mutlaka acıtır her doğan güneş
Tanıdık Yıldızlar uzakta ağlar,
Dizilir damlalar gözlerde serkeş
Bin dertle dolar o hatıralar.

Mutlaka acıtır her mutlu bakış
Kahreder gözgöze iki sevgili
Baharı beklerken yakalar son kış
Bir varmış bir yokmuş onun evveli.

Kemal Müftüoğlu

Mutluluğun celladı.

Mutluluğun celladı hatıralar
Hasret hezeyanında geçmişini arar.
Ne alışmak ne kavuşmak avutur
Mazide kalanlar içimi dağlar.

Her anıyı kıskançlıkla saklarım
Ayrıldığım unuttuğumu sanır,
Yıllar geçse her aşk yaşar içimde
Ruhum mutluluğu tatsa da da kanar.

Hem dün de yaşarım hem de bu günde
Sevgim de bellidir sevmediğim de
Şer günde bilinir dostun vefası
Kimse anlaşılmaz iyi gününde.

Her doğan gün bir hasreti kucaklar
Ne gözyaşı diner ne umut biter
Her insan kalbinde bin hüznün saklar
Cehennem istersen bir sevda yeter.

Kemal Müftüoğlu

Mutluluk.

Mutluluk çözülmeyen
Manasız bir kördüğüm.
Elden ele dolaşan
Bir bitimsiz bilmece..
Eldeyken pek belirsiz
Kaybedince bilinen
Özlem feryatlarıyla
Gündüzlerde hep gece.
Tek başına yeterli
Tek başına gönlünce
Başkasında özlersen
Çekilmeyen işkence.
Doyumsuz insanlarda
Bu kelime yalandır.
Diner tüm ihtirası
Bir gün ecel gelince.

Kemal Müftüoğlu

Müslüman Kardeşime.

Sev yaradılanı
Yaradandan ötürü.
Türk'ü Rus'u Arap'ı
Kürt'ü Çerkez'i Laz'ı,
Hor görme hiçbirini
İnsan gibi insansa.
Küçümseme zenciye
Ayıplama Acem'i
İsevi Musevi'yi
Budist'i ve Zerdüşt'ü
Zalimin karşısında
Mazlumun yanındaysa.
Sil gözyaşlarını
Yetimin ve öksüzün,
Düşkünün ve şaşkının,
Haksızlığa uğramış
İtilmiş kakılmışsa.
Madem hepsi de Hakkın
Ölümlü fani kulu
Elbet vardır hikmeti
Farklı yaratılmışsa.

Kemal Müftüoğlu

Nasihat

Bir gün  z l rsen yanlışlarından
Yaptığın doğrular tesellin olsun.
Ne kadar yanlışla sapmış da olsan
Senden suçlusunu mutlak bulursun.

Bir gün  v n rsen yaptıklarından
Tevazun herşeyin önünde olsun
Kendini ne kadar güçlü zannetsen
Yavan ekmeğe muhtaç olursun.

Kemal Müftüoğlu

Naz Gelir.

Beni seviyorsan eğer
Uzaklar az gelir bana.
Ruhum senden ayrılmışsa
Prangalar vız gelir bana.

Vicdanını sorgularsan
Hesabım tez gelir sana,
Birgün kavuşursak eğer
Sitemin naz gelir bana.

Kemal Müftüoğlu

Ne olurdu.

Ne olurdu biraz alıştırırsaydın
Ansızın gelen bu ayrılığa.
Her acıyı banayaşatsaydın da
Mahkum etmeseydin bu yalnızlığa.

Meğer seninleymiş sevdiğim çiçek
Seninleymiş acıdığım en minik böcek.
Herşeyimi benden alsaydın ama
Tek aşkını bıraksaydın yanıma.

İzmir sokakları halime ağlar
Öksüz çocuk yalnızlığında kalbim.
Beni ancak benim gibilar anlar
Sensiz paramparça bütün hayalim.

Kemal Müftüoğlu

Ne olursun

Toprakla buluşan ilk damla gibi
sana dokunmaya hasret ellerim
karanlık ışığı nasıl özlerse
öylesine tutkun tenine benim.

bir güneş düşünki sabah doğmamış
bir ay tahayyül et mehtap olmamış
bir yangın ki üstüne yağmur yağmamış
sen olmadan öyle yaşar bedenim.

biliyorum sende mutlu değilsin
bana kırgınlığın dönmene engel
seni sevdiğimi tüm alem bilsin
ömrümüz bitmeden ne olursun gel.

Kemal Müftüoğlu

Neden güzeldiler.

Düne kadar çok önemsemişimiz şeyler
Kavuşunca anlamını yitirdiler.
Oysa en çetin kışlar bile, beklenirken güzeldiler.
Yaz ve baharlar da öyle.
En güzel duygular, yaşanınca bir bir öldüler.
Ne kötü çelişkidir bu,
Aramak, bulmak alışmak ve kaybetmek.
Sonra aramak yeniden.
Neden kaybedilen herşey,
Elde etmeden çok güzeldiler?

Kemal Müftüoğlu

Neredesiniz.

Bir bahar enginliğinde deniz
Varsa yoksa yalnız ikimizin.
Yasak bir aşkın burukluğuyla
Korkarak mutluluğa açılan ellerimiz.

Bir İzmir yağmurunda ayrıldığım yar
Ve gizli aşkımıza şahit karıncalar.
Yıllar varki sizi nasılda özledim
Kimbilir şimdi neredesiniz.?

Kemal Müftüoğlu

O sahil.

Şimal rüzgarları eserdi
Uykusuz gecelerin sabahlarına.
Sırnaşırdı evimizle dalgalar
Hiç usanmadan.
Bazen aç bazen tok insanların
Arzusuyla durmadan.
Orada sabahlar da güzeldi
Akşamlar kadar,
Her şey güzeldi orada
Yer gök deniz
Siyah benekli martılar.
Şimal rüzgarları eserdi o sahilde.
Yabancıydı herkese, mutsuzluk keder,
Bir neşe sarkıttırdı çamurlu sokaklara
Kırık camlı iğreti pencereler.
Uykusuz gecelerin kahkahaları uzanırdı
Aydınlık sabahlara.
Bitirmişti kavgayı ebediyen insanlar
Güneş bile gülerdi kararmış bulutlara.

Kemal Müftüoğlu

O Sokak

Gece yarılarında özlediğim o sokak
Sorsalar kimbilir ne çok şey anlatacak.
Oysa bakınca dıştan, sanki ıssız görünür
Her gece hüzünlü bir sessizliğe bürünür.

O sokak bilinmeyen ne anılar yaşadı,
Kimbilir bundan sonra ne aşklar yaşıyacak?
Yalnız benim hikayem bile sokağa yeter,
Bundan sonra kimbilir ne sırlar taşıyacak?

Bu sokak her şarkının güftesiyle doludur
Tüm bestelerin kalbi, bu kuytulukta atar
Bu sokak Muğla'lı bir güzelin yoludur,
Bu sokakta severek ayrıldığım biri var.

Kemal Müftüoğlu

Onuncu Köy

Birinci köyde insanlar gördümki
Koltuklarında iğreti heybetleri
Zaman zaman satılmış maşaları ve
Haksız çıkarlarına tutsak
Çağrı zillerindeydi elleri.

İkinci köyün insanları
Kıraç toprakta biten
Bodur ağaçlar gibiydiler.
Özgürlüklerinin prangasına küskün
Fakat ihtiraslı ve
Çoğu kez elpençe divandılar.

Üçüncü köy,
Bir şafak vaktinin titrek aydınlığında
Haksızlıklara ağlıyor gibiydi.
Tutkulu ama çaresizdiler.

Dördüncü köy,
Zamansız bir öfkenin
Sarhoş mutluluğunu yaşarken,
Beşinci köy
Çaresizliğin girdabında
Yalnızca düşünüyordu.

Altıncı köyün insanları
Haksızlığa başkaldırmışlardı.
Akşamın alaca karanlığında
Kayaları ufalamaya çalışan
Asi dalgalar gibiydiler.

Yedinci köyün insanları
Sıcak denizlere yol alan buzdağlarının
Zalim yalnızlığında endişeliydiler.

Sekizinci köy
Bir kış gecesinin kahreden soğuşunda
Etrafı aydınlatmaya çalışırken
Dokuzuncu köyün insanları
En duyarlı fakat en çaresiz yerdeydiler.
Pişman değillerdi ama
Bir yerde yanlış yaptıklarını iyi biliyorlardı.
Yorgundular fakat mutluydular.

Onuncu köyün insanları,
Bir Fatiha okunma süresi kadar
Kısa mutluluklarıyla ve
Sonsuz bir karanlığın kucağında
Yanyana yatmaktaydılar...

1997-İzmir

Kemal Müftüoğlu

Oyun Biter

Mecnun gibi severiz birbirimizi, caniler gibi üzeriz.
Bir türlü değişmez bu kısır döngü.
Hayat dediğimiz, belki de böyle bir şey.
Mutlu olursun, önemzersin önemsenirsin,
Bir gün anlamını yitirir her şey.
Ne güzeli fark eder gözlerin,
Ne hasret ne ayrılıkla artar kederin.
Bacakların tutmaz eskisi gibi,
Kaşık sallarken ellerin titrer.
En uçuk tutkular durulur birden.
Tüm sevdalar birer hatıra olur.
Dualara bağlarsın umutlarını
Yaşama yön veren istek kaybolur.
Vaktiyle hiç doymayan bedenin
Serum bile kabul etmez sonunda.
Saat gibi çalışan organların ayarı şaşar.
Özgüvenin yerini endişe alır.
Sevip sevilip ayrılmak gibi
Sonunda hüznölü bir mazi kalır.
İstemedenden var olur bedenimiz,
Hiç istemedenden de yok olur gideriz.
Ne şöhret ne servet bizimle gelir,
Kalmışsa bir eski post, kavga başlar peşimizde,
Oyun biter ve perde iner,
Yeni oyuncular ve tozlu bir sahne kalır gerimizde.

Kemal Müftüoğlu

Ölmeden.

Ölüp gitmeden
Son bir defa
"çok özledim" diyerek
Gelip dayanacağım kapına.
Yalnızca özlediğim için.
Ne beni beklediğini,
Ne de birini sevdiğini
Hiç getirmeden aklıma.

Kemal Müftüoğlu

Ölümsüz insanlar.

Hüzünle seyrettim bu akşam vakti.
Gelip geçen insanları karşı sokaktan.
Bir çoğu Çeşit çeşit arabalar içinde,
Oturuyor, yürüyor bazıları.
Kimbilir kaç varacak akşam evine? .
Bilinmez hangisi daha yakın ölüme? .
Hepsi de önümden umutla geçtiler.
Kimi oynayarak kimi gülerek,
Ne yazık, sonsuza kadar
Hiç ölmeyecek gibiydiler.

Kemal Müftüoğlu

Özlenen Yıllar.

Ne güzelmiş meğer çocukluk yılları
Oysa ne çok isterdik büyümek.
Bıyığımız sakalımız çıksın isterdik.
Belki özgürce uzaklara
Çok uzaklara gitmek.
Meğer ne aptalca gururmuş
Onsekizyaşındayım diye böbürlenmek.
Çünkü ben yıllar sonra bile
Yağmurlarda dinlediğimiz
Çocuk şarkılarını özlerim hep.
Ana baba kucağındaki sımsıcak sevgiyi
Pınarlarından kana kana içtiğimiz suyun
Tertemiz akışını.
Kasabamın bata çıka yürüdüğümüz
Çamurlu yollarını özlerim hep.
Yıllar varki yıldızlı gecelerde
Delice sevdiğini sandığım,
Delice sevdiğim fakat
Nerede olduğunu bilmediğim
Sevgilimi özlerim hep.

Kemal Müftüoğlu

Pembe gül bıraktım.

Bir pembe gül bıraktım senin için bu sabah
Son defa ağlayarak uzaklaştığın yere.
Hayalinin izleri karşımda duruyordu
Yokluğunda su serpen acılı yüreğime.

Solmuştu yaprakları yolunu gözlemekten
Bir yeni yıla daha boynu bükük girmekten
Ben her yılbaşı pembe bir gül bırakacağım sana
İster sakla ister at, yeter ki dokun ona.

Her an dönecek gibi bekleyeceğim seni
Hazan yağmurlarıyla ulaşacağım sana.
Çılgınca sevdiğimi yine haykıracağım
Hiç ayrılmamış gibi atılıp kollarına.

Kemal Müftüoğlu

Peroma köprüsü

Köprüden geçti damat
Bindiği yaşlı bir at
Herkes bilse öyküyü
Söylendi bu türküyü.

Ey peroma deresi
Herkesin var yarası
Eğer yaran sevdaysa
Dertlerin en karası.

Köprüden geçti gelin
Yanında yaşlı damat
Herkes şaşkın bakıyor
Sanki geçilen sırat.

Ey peroma köprüsü
Bitmez aşkın büyüğü
Gönül kalpten severse
Yarım kalmaz öyküsü.

Kemal Müftüoğlu

Resimlerini İndirdim.

Duvarдан resimlerini indirdim bugün
Hani hiç birlikte olmadığımız benim ve senin.
Kabuslardan sonra güzel bir ruya görürya insan
Gördüğün dokunduğun ama bir türlü hissedemediğin.

Duvarдан resimlerini indirdim bugün
Bir tanesi ta Yunan adalarına bakıyordu.
Öylesine üzgündümki bilemezsin
O siyah gözlerden sanki gözyaşları akıyordu.

Duvarдан resimlerini indirdim bugün
Hani çok istedim diye verdiğin en son hediye.
Ayrılık mektubunu bir türlü gönderemedim
Seni hala çok sevdiğimi anlama diye.

2004-Urla

Kemal Müftüoğlu

Ruhum.

Uzun upuzun sandığım
Bir yol önümde
Hiç sapak yok
Giderek her gün daralmakta.

Ruhum seninle
Her an kavgalı
Bu kavgayla
Ölesiye kahrolmakta.

1.10.2004

Kemal Müftüoğlu

Ruya

Bana ait diye bildiğim
Eski bir evdeyiz güya.
Belki İzmir ya da başka yer.
Meçhul bir ramazanın
İftar öncesi.
Çıkıp gelmişsin evime.
Pişmiş ve çiğ
Balıklar getirmişsin
İftarda yeriz diye.
Ha unutmadan,
Birkaç şişe de bira getirmişsin
Sanki iftar sonrası
Kararlıyız içmeye.
Kardeşim ve oğlunu
Görüyorum yanımda.
Birde yanımda tanımadığım
Meçhul bir kadın.
Bizi ikaz edip duruyor,
Biralari ramazandan sonra
İçelim diye.
Sonra yine tanımadığım
Bir delikanlı,
Oğlum sanıyorum,
Tanımaya çalışıyorum
Bir türlü çıkaramıyorum.
Sürekli düşünüyorum kim diye.
Bir ara kardeşim karışıyor
Ocakta pişen yemeğe.
Hiçte güzel görünmeyen
Sulu bir yemek.
Hatta birazı masaya dökülüyor.
Ben müdahale ediyorum
Yemeği sen pişir diye.
Dökülen yemeği silmek istiyorum.
Sanki herşey dökülüyor
Bu eski evde.
Belkide dökülen bedenim, ruhum
Senden çok uzaktaki
Bu yerde.
Sonunda banyoda
Eski beyaz bir havlu
İlişiyor gözüme.
Ve sen ilk tanıdığım zamanki
O narin ve ürkek kız.
Ve bir an bile
Bensiz yapamayan sevgilim.
Nasıl da sevgiyle bakıyorsun
Bana öyle.
Yemek pişe dursun
Biz eski günlerin
En mutlu tekrarını
Yaşıyoruz seninle.

Asırlar gibi gelen
Uzun bir hasretin bititminde.
Her dakika mutluluk
Umut yayılıyor geceme.
Bu nasıl iş diyerek
Merakla soruyorum,
Şendeki değişimi
Öğrenmek istiyorum.
Dargın olduğumuzu
Ne yazık biliyorum.
Sevgiyle sarıyorsun
Kollarını boynuma.
Annem diyorsun
Annem razı artık
Seninle birlikte olmama.
Bende kahredici bir kuşku
Bir türlü inanamıyorum
Kulaklarıma.
Acaba diye soruyorum,
Benden sonra
Değerimi anlayacak
Birinimi çıkardı
Kader karşına.
Oysa bu mutlulukta
Acı bir yalan varmış
Gerçek sandığım tablo
Ne yazıkki sanalmış.
Meçhul delikanlının ikazıyla
Biraları içmekten vazgeçiyoruz amma,
İnanki biraz daha seni görmek uğruna
Belki katlanabilirdim
İçkinin günahına.
Ne bira içebildik
Ne iftar açabildik.
Ördeklerin sesiyle
Ansızın uyanıyorum.
Ne sen varsın
Ne de iftar açacağımız ev.
Yıkılmış hayalimle
Çaresiz kalıyorum.

Kemal Müftüoğlu

Rüyamda.

Dün akşam seni gördüm rüyamda.
Beyaz bir gelinlik vardı üstünde.
Maziyi hatırladım o anda
Acı bir tebessüm vardı yüzünde.
Yaklaşamadım bir türlü yanına
Kırmızı güller tutuyordun elinde
Hiç bitmesin istedim bu güzel rüya
Yeniden kaybetmenin korkusu vardı bende.

Kemal Müftüoğlu

Sahilde.

Sahil boyu ağlayarak yürüdüm.
Izdırap çeken bir ben değildim.
Gözü yaşlı serçeler martılar gördüm
Onları gördükçe çoğaldı derdim.
Göz yaşlarını sileyim dedim
Nedir dertleri bileyim dedim
Uzattım elimi üzgün çaresiz
Uçup gittiler kaldım kimsesiz.
Bir yeşil güvercin kondu yanıma
Yardan bir haber veriyor gibi
Öylesine sevgiyle baktı ki bana
Yaralı kalbimi deliyor gibi.
Son bir umutla yürüyüp gittim
Ruhum körfezin hüznüne daldı
Kim bilir nerede o özlediğim?
Belki de kavuşmak mahşere kaldı.

Kemal Müftüoğlu

Sancısı Kaldı.

Özlediğim bu yerler
Şimdi yabancı gibi
Sevgi dolu şarkılar
Artık çok uzaklarda.

Bu gökyüzü bu deniz
Bitmeyen acı gibi
Ayrılığın dinmeyen
Hasreti kaldı yarda.

Kemal Müftüoğlu

Seçim Sabahı.

Bu sabah yürürken rastladım ona
Bir çöp kutusunun hemen yanında.
Bir suçlu gibi ürkek telaşlı
Konteynırda bir şeyler arıyordu
İzmirde zorlu ve puslu bir sabah
Sessiz sedasız ağarıyordu.
Beni görmediği belliydi ve,
Giysilerinden muhafazakar olduğu
Anlaşıyordu.
Kirlı bir lastik top bulmuştu kutuda
İtinayla siliyordu üstünü,
Sevecen her anne gibi
Sevindirmek istiyordu yavrusunu.
Bilmiyordum, çöplükte geçecek
Kötü talihmi yoksa
Uygarca insanca bir gelecekmiydi tercihi?
Kendisinden çok ben üzölmüşüm,
O belki alışkındı lakin ben inanın
Yürüdüğüme pişman olmuşdum.
Sanki bir ganimet gibi
Saklamaya çalışıyordu bulduğunu.
Kimbilir belki de elinden alınır sanıyordu,
Oysa hiç bilmiyordu
İçimde ismi konmamış bir yara
Uşul usul kanıyordu.
Çöplükten nasiplenirken bile
Yoksulluğunun kaybolmamış ferasetine
Utangaçlığını katıyordu.
Ve ölkemin yıllarca nasıl soyulduğunu
Bu hazin tablo çok güzel anlatıyordu.

Kemal Müftüoğlu

Sen beni anlamadın.

Sen beni hiç anlamadın küçüğüm.
Oysa kaç cephede savaştım yıllar yılı.
Ne yaralar aldım ölümcül,
Ne acılar yaşadım bilmediğin.

Sen beni hiç anlamadın küçüğüm.
Onca şiir boşunamı yazıldı sanıyorsun.
Onca güfte beste hep senin için.
Ve daha yüzlercesi dinlemediğin.

Sen beni hiç anlamadın küçüğüm.
Senin için neler kaybettiğimi.
Yalnız senin uğruna, eşime dostuma,
En çok da kendime ettiğimi.

Sen beni hiç anlamadın küçüğüm.
Yapayalnız yaşadığım seneler,
Dokunsalar çocuk gibi ağladığım geceler
Bu yasak aşktan ne kadar çektiğimi...

Kemal Müftüoğlu

Sen Gidince.

Bir öksüz çocuk yalnızlığında
Bıraktığın yer.
Ayıranlara sadece acıyorum.
Şevgi asla prangalara vurulmaz
Ölümüne sevdiysen eğer

Şimdi bir tutam saçın
Beni avutuyor
Habersizce masama bıraktığın.
Akşam güneşi ağlayarak batıyor
Ayrılırken son defa seninle baktığım.

Kemal Müftüoğlu

Sen Yoksun.

Güneş artık aydınlatmıyor bizi
Yağmurlar ıslatmıyor bedenimizi.
Sen yoksun sesin duyulmuyor artık
Bulamıyoruz zifiri karanlıkta birbirimizi.
İçimi acıtan en son hatıra,
Gizlice seyrettiğimiz Urla denizi,
Ve yeşil kül tablamızda,
Yarım kalan son sigaranın ayrılık izi.
Her şey ne kadar anlamsız şimdi.
Artık sen yoksun, sırdaşımız karıncalar yok
Nasıl harcadık bu sevgimizi? .

Kemal Müftüoğlu

Senden Kalan.

Bir bayram daha geçti senden habersiz.
Hasretinle dopdolu geride kalan.
Sanki yaşayan ölüyüm sensiz
Yokluğunla kahroluyorum her an.
Açılan ayuclarım şimdi çaresiz
Buluştığımız yerler viran kaldılar,
Kimbilir ne zaman geçip gidecek
Yüreğimi mesken tutmuş acılar?
Bu bayram da yine efkarlı başım
Ne kapımı çalan ne arayan var
Bende kalan mektuplar arkadaşım
Söyle neredesin ey vefasız yar?
Geçenlerde Güzelbahçeden geçtim
Ne havuzlu parkın yaşlı çaycısı
Ne de balıkçılar oradaydılar.
Birkaç oturanla gözgöze geldik
Hiçbirisi beni tanımadılar.
Artık yetim akşamlar bana arkadaş
Bu derdi çekenler benimle sırdaş
Her gün sana kavuşacağım diye,
Bu sevda yüzünden döndüm deliye.

Kemal Müftüoğlu

Senden sonra

Ne acılar yaşıdım ne mutluluklar
hepsi bir an gelip geçti gözümde.
ancak rüya kadardı bütün anılar
geldi çattı habersizce en son dem.

en büyük aşkların silindi izi
geride kalan yalnız bir sızı
asıl geçen zaman ömür hırsızı
sen gitsen de her şey başlar yeniden.

hem ağlar hem güler senden sonrası
en çok üç gün sürer sevenin yası
başlar yeniden hayat kavgası
ne söz ne iz kalır geriye senden.

Kemal Müftüoğlu

Seni Anımsatan Gerçek

Dondurucu bir İstanbul
Sararken benliğimi
Hüzünlendim ben yine
İhtiraslı sokakların
Kömür kokulu soğuşunda,
Kahkahaların hıçkırıkları
Boğuşu yerde.
Umutsuzca kusarken
Gönül yalnızlığımı
Bilinç fakiri vahşi kalabalığa
Acılar vardı artık
Sıla özleminin depreştiği yerde
Ağlamaya mahkum edilen gözlerde.
Yine çıplak bir günün
Günahkar akşamında
Çaresizliği gördüm
Şafağı kan rengine benzeyen
Haksız tutkuların esiri umutların
Ve güneşin koynuna girenlerin
Öldürüldüğü yerde.
Ak köpüklü boğazın
Acılı feryadımı
Hüzünlü bir bahar melodisimi desem.
Tutki obur sularında
Titrek umutların kaybolduğu
Bir yoksul yaşam,
Seni bana anımsatan
Çok eskilerde...

Kemal Müftüoğlu

Seni Çok Seviyorum.

Dün akşam yine
Tartıştık seninle.
Sebep,
Kahrolası kıskançlığın.
Oysa ne güzel
Bir akşam yemeği
Yiyecektik birlikte.
Öylesine kırıldımki sana
Bilemezsin.
Hatta öfkemden o an
Belki de yıllardır görmediğim
Eski flörtlerimden birini
Aramak geldi içimden.
Yapamadım,
Yapamazdım.
Bu çılgınca aşktan sonra
Hiç kimseyi yerine koyamazdım.
Bir an seninle de herşeyi
Bitirmeyi düşündüm.
Getirdiğin fakat
Çıkıp gittiğinden
Yiyemediğimiz sandviç ekmeği
Ne yiyebildim
Ne de atabildim.
Yakın bir komşuma
Bir arkadaşım getirmiş diye
Sızlanarak bırakabildim.
Oysa geleceksin diye
Ne çok şey almıştım
Karşı marketten
Henüz bir saat önce.
Kahretsin.
Nedensiz bir kıskançlık uğruna
Böylemi bitmeliydi
Özlenen gece.?
Dolabı açtım.
Bir kez içebildiğim
Karabaş otu poşette,
Birlikte Foçada topladığımız
Daha iki gün önce.
Nasıl üzüldüm o an
Bilemezsin.
Kahroldum,
Kapıdan apar topar gidişin
Aklıma gelince.
Hani o gün
Satrap mezarında
Kurbanın seslerini duyduğumuzda,
Hani fotoğraf çekerken
Söylemiştimya,
Yağmur yağacak diye.
İşte öyle bir yağmurdu başlayan

İzmirde,
Sessiz ve ince.
Bense boğuluyordum evde.
Peşinden kendimi
Zor dışarı attım.
Dolaştım sokakları
Bilinçsizce.
Şu an kimbilir neredesin?
Beni seviyormusun
Yoksa nefretmi ediyorsun.?
Belirsizliğin
Kahreden acısını duyuyorum.
Suçlu olduğumu biliyorum.
Uzakta da olsan
Kırgın da olsak,
Çok iyi bildiğim
Birşey daha var.
Sen benim kalbimdesin ve
Seni çok seviyorum.

Kemal Müftüoğlu

Seni İzler

Ne engeldir ibadet
İşleyeceğin cürme
Ne iyiliği önler
Hor gördüğün meyhane.

Eğer tertemiz bir kalp
Taşıyorsa bedenini,
Huri nuri köşk varsa
Bil ki en önce senin.

Çaresiz bir mazlumu
Haksız yere üzersen,
Çıkar için dün ayrı
Bugün ayrı söylersen

Seni havra kilise
Ne de cami temizler,
Ne servet ne rahmetin
Ölürken seni izler...

Kemal Müftüoğlu

Seni Özledim.

Odun ateşini özledim,
Dumanını, külünü kokusunu.
Yanarken yüreğimi tutuşturan sesini.
Bir köy evinin ıssızlığında
Dolu dizgin yağan yağmurları,
Kış rüzgarlarının
Ürperten nefesini özledim.
Uzaklardan gelen kurt seslerini,
Kaykılmış odun direklerdeki
Haşarı çocuklara küskün
Kırık dökük lambaları özledim.
Zayıf ışığında pırıltıyla uçuşan
Lapa lapa yağan karların
Donduran gecelerini özledim.
Ah, çok uzaklarda kalan gençliğim,
Mazide kalan güçlü kollarımı,
Kartal bakışlarımı özledim.
Sende bıraktığım
En temiz sevgimi özledim.
Seni özledim.

Kemal Müftüoğlu

Seninle.

Seninle İstanbulu
Nasıl özledim bilsen
Hüzün dolu sokaklar
Hasretinle kimsesiz.

Oysa sen yoksun artık
Bilmem dönecek misin
Neden böyle ayrıldık
Neden böyle sebepsiz.

Bir şubat soğuşunda
Yağmurla tanışmıştık
Sanki birbirimize
Yıllardır alışmıştık.

Bu ekim akşamında
Kimbilir neredesin
Yokluğunda İstanbul
Hem sensiz hem de bensiz.

Kemal Müftüoğlu

Sensiz.

Senden çok hayalin yaşıyor özümde
Buruk anılarım aklıma gelir.
Sen yoksan kimse yoktur gözümde
Hayatla bağlarım kesilir bir bir.

Aşkımın çaresiz kaldığı yerde
Gönül bahçeme bir umut siner.
Bürüse gözümü nefretten perde
Sevgi melekleri her gece iner.

Çıkaramam seni bir an aklımdan
Her gördüğüm yüzü sen zannederim.
Sana bir benzeyen geçse yanımdan
Mecnun gibi arkasından giderim.

Yabancıyım şimdi her eğlenceye
Her geçen gün büyür, dinmez kederim.
Derdim sığmaz güne ne de geceye
Sensiz can çekişir tüm hayallerim.

Kemal Müftüoğlu

Sevdiğini Sanayım.

Anlamsız gururla herşeyi yıktın
Terkedip giderek bağrımı yaktın
Şüphe zehiriyle kalbime aktın
Bir türlü geriye döndüremedim.

Kinim ölümsüz sevgiden kaldı
Unuttum desem de inan yalandı
Senden bana kalan son hatırandı
Mektuplarını gönderemedim.

Göz göze bakışıp yabancı gibi
Sevgimi yalanla gizleyemedim
Aşka mahkum olan her acı gibi
Kimseye derdimi söyleyemedim.

Sendin bu aşkı çıkmaza sokan
Bendim özlemle yollara bakan
Hergün kahrolup hayattan bıkan
Son bir defa düşün dur diyemedim.

Ne olur bir daha karşıma çıkma
Seni ruh ikizim diye anayım.
Karşılaşırsak nefretle bakma
Yine beni sevdiğini sanayım.

Kemal Müftüoğlu

Seveceğim.

Sen uykusuz gecelerimde
Sabahı müjdeleyen
Minik kuş.
Yalnızlığa
Urpererek baş kaldıran
Kır çiçeğim.
Sen ölümsüz bir senfoninin
Notalarında sesim.
İnan seni,
Toprağın suyu
Sevdiği gibi
Seveceğim.

Kemal Müftüoğlu

Sevgili Arıyorum

Sevgili arıyorum
Tıpkı sana benzesin.
Dayanılmaz gülüşü
O işveli bakışı
Yürekten yalvarışı
Tıpkı sana benzesin.

Sevgili arıyorum
Seni hiç aratmayan
Beni hiç aldatmayan
Yine senin yaşında
Yalnızca senden farkı
Ölene kadar sevsin...

Kemal Müftüoğlu

Sevgililer günü

İlahi yazgımdı bu
Biliyorum.
Çılgınlar gibi sevip sevilip
Hiç istemeden
Ayrılacağım.
İlahi yazgımdı bu.
En büyük aşkların
Bir gün biteceği gerçeğini
Bu sevgi gününde
Birdaha anlayacağım.
İlahi yazgımdı bu.
Bu güzel günde
Bir telefon ya da
İki satır mektubu
Böylesine hasretle
Arayacağım.
İlahi yazgımdı
Bu anladığım;
Bir daha asla
Seninle olamayacağım.

Kemal Müftüoğlu

Sevgilim.

Bir sevgilim var tanımadığım.
Gündüzler hayalimi,
Gece düşlerimi süsleyen.
Zihnimden atmak isteyip
Atamadığım.
Mazinin bağrından koparak gelen.
Rüyalar kadar karışık
Periler kadar güzel,
Anlatmak isteyip
Anlatamadığım.

Kemal Müftüoğlu

Sevgiliye İtiraf.

Bir eşimi sevdim
Birde seni.
Diğer kadınlarmı?
Kimbilir?
Hoşlandım belki
Birçoğundan.
Oysa ne eşimdi
Beni mutlu edebilen
Nede sendin.
İyiki diğer kadınlar vardı
Acı vermeden geçen
Hayatımdan.

Kemal Müftüoğlu

Sevgiliye Teşekkür.

Teşekkür ederim sana
Ey zalim sevgili.
Sen yanımdayken
Kendimi arıyordum.
Şimdi yanımda yoksun,
Artık kendimi buldum.

Kemal Müftüoğlu

Sevgisi Kaldı.

Dolaştığımız yerler
Şimdi bize yabancı
Umut dolu şarkılar
Artık çok uzaklarda.

Yalnız geçen her anım
Hiç tükenmeyen acı
Ayrılığın ölümsüz
Sevgisi kaldı yarda.

Kemal Müftüoğlu

Sitem.

Yıllardır sitemle uzaktan bakan
Yanıma gel de sarıl boynuma.
Sevda ateşiyile gönlümü yakan
Kimseler görmesin saklan koynuma.

Anlamsız hayatım kurumuş vaha
Geleceksin diye yollarda gözüm.
Her gün yalvarırım yüce Allah'a
Ne gecem bellidir ne de gündüzüm.

Sevda ateşinde her gün yanayım
Yandıkça bu ateş kurtuluşumdur,
Şusuzluğuma sende kanayım
İnan ki sensizlik yok oluşumdur.

Kemal Müftüoğlu

Sitemim Var.

Sitemim var tüm savaşlara
Akan kan ve gözyaşına
Zafer ve sevgi pahasına.
Sitemim var haksızlıklara
Kötülerin mutlu kahkahasına.
Sitemim var yalana dolana
Alçaklığa, bebelerin
Henüz minicikken ölmek için
Doğmasına.
Sitemim var sevip sevilenlerin
Hiç nedensiz ayrılmasına.

Kemal Müftüoğlu

Son bakışını özleyeceğim.

Bir akşam üstü çıkıp gittin şiirlerimden.
Üzerimde doğum günü aldığın beyaz gömleğim.
Kollarımda bir başka kadın senden habersiz
Bundan sonra senin yerine seveceğim...

Bir akşam üstü çıkıp gittin resimlerimden.
Elimde adresi yasaklı kırmızı güller.
Tuvalimde son tablomdan kalan ayrılık rengi
Bilmiyorum sensiz nasıl bitireceğim...

Bir akşam üstü çıkıp gittin şarkılarımdan.
Ruhumda düş kırıklığından kalan acılar.
Suya hasret çorak topraklar gibi
Yıllar geçse de son bakışını özleyeceğim...

Kemal Müftüoğlu

Son defa sarıl.

Kurşun gibi çöktü evrenin rengi
Seni kaybettiğim mor akşamlara.
En çok gülüşün özleten seni
Ayrılığın hüznü kondu dağlara.

Umutsuz bir yokluk bıraktın bana
Sevda denizinde çaresiz kaldım.
Affetmen için yalvardım sana
Ne affettin ne bana bir haber saldın.

Hiç bir iz yok senden, varlığın yalan
Anılarım hergün can çekiyor
Cehennem kıyısında bir tek ben kalan
Zebaniler düşecek diye bekliyor.

Katlanmak çok zor yalnızlığımı
Umudu bitmiş son kazazedeyim
Sensizlik ölmekten beterdir bana
Bir kez daha sarıl öyle öleyim.

Kemal Müftüoğlu

Son kış.

Kırksekiz yaşımdayım
Ne kadar saklasakta
Çok özlediğim yaştan
Tam otuz yıl uzakta.

Saçlarımda beyazlar
Yüreğimde sızı var
Çok uzakta bir yerde
Kavuşamadığım yar.

Hepsi silik bir hayal
Şimdi eski anılar
Tanrım ne çabuk geçti
Uzun sandığım yıllar.

Artık ilkbahar bitti
Önümde sonbahar var
Kimbilir hangi yılda
Son kış beni yakalar.

Kemal Müftüoğlu

Son Nefesim.

Ölüm gibi çıkıp gittin bir sabah
Hatıralar kaldı yalnız elimde.
Gözlerim yollarda yüreğimde ah
Son yazdığın şiir hala dilimde.

Karşına çıkacak cesaretim yok
Düşte bile görememektir acım
Ruhum yarım kalan sevgilere tok
Hiç bitmeyen sevdalara muhtacım.

Artık söyleyecek sözüm kalmadı
Uzun uzun anlatsam da ne çare.
Af dileyecek yüzüm kalmadı
Mısralarım korkak gönlüm biçare.

Kalbinde kimseye yer verme sakın
Hergün kanasa da bırak boş kalsın
Sana benim kadar kimse yok yakın
Kimi sevsen yine beni ararsın.

Ne olurdu bir an maziye dönsek
Son kez doyasıya duysam sesini
Ne çok isterdim birlikte ölsek
Seninle versem son nefesimi.

Kemal Müftüoğlu

Son Tren.

Son trendi bu ayrılan
Arkasından baktığım
Belki de bir seraptı
Kendimce yarattığım.

Bir toz bulutu ile
Kaybolmuştu uzakta
Oysa çok uzun süre
Beklemişti durakta.

Kalakaldım çaresiz
Bir tek yüreğimde sen
Oysa ne çok isterdim
Son trene binebilsem.

Görmedi hiç kimseler
Seslendim el salladım
Yüreğimi koparıp
Bu trenle uğurladım.

Kahreden bir yalnızlık
Çöküyordu geceme
Şahipsiz sokaklara
Mahkum olmuştum yine.

Her katar birer birer
Kaybolmuştu uzakta
Boş yere bekliyordum
En son treni durakta.

Son veda çığlığıydı
Ruhumu çalan siren
İnliyordu raylarda
Ufukta kaybolan tren.

Kemal Müftüoğlu

Sonu yok.

Bir bir açıldı kapalı pencereler.
Kiminde kan aktı oluk oluk
Kiminde yarım kaldı heceler.
Kimi ağladı,kimi korktu,
Bitmedi sapık ihtiraslar
Gündüzlere bel bağladı
Kabuslarla geçen geceler.
Umursanmadı kirli perdelerin
Arkasında sırtan
Hilkat garibesi zavallılar.
Akıl fakirleri cüceler.
Gelmedi sonu hiç
Tükenmedi karanlığa açılan
Pencereler.

Kemal Müftüoğlu

Söyleyemedim.

Bir deli rüzgardı
İmbattı adı
Nereden esti
Anlayamadım.
Soğuk bir kış günü
Gönlümü çaldı
Beni nasıl çarptı
Anlayamadım.
Bir başka dünyadan
Gelmişti sanki
Niçin rastladı
Anlayamadım.
Onsuz her dakika
Her an acıydı
Yasaktı adı
Söyleyemedim.

Kemal Müftüoğlu

Şeytan ve Özgecanlar.

Günahlarımızdan beslenir şeytan
Zulüm kan ve gözyaşından.
Her kötülük mutlu eder onu
Acıyla inleyen her can.

Bu günahkara izin
Kıyamete kadardır
İnsan var olduğu sürece
Şeytan da vardır.

Eğer bizde günahla besleneceksek
İnsanlığın yerini alçaklık alır,
Ne Özgecan' lar evine döner
Ne de şeytandan farkımız kalır.

Kemal Müftüoğlu

Şiir ve Şair.

Şiir uslanmaz çocuğudur acıların.
İzinsiz kanatır şairin yüreğini.
Ne zaman huzura kavuşsa insan,
Unutur yaşamın soylu rengini.

Şair tutkuyla sever yalnızlığı.
Mısralardır en gizli tanıklar
Aydınlık bir dünya kurulsa,
Karanlıkları kendine saklar.

Şair en çılgın sevgilidir.
Dünyaya sevgiyle bakar
Cehenneme atılsa bedeni
Mısralarıyla cennete çıkar.

Kemal Müftüoğlu

Ŗiirlere Giderim.

Bakmayın öyle çılgınlığıma,
Ŗairim ne yapsam yeridir.
Mısralar ağlaşır içimde
Ruhum akıllanmayan bir serseridir.
Ezilen karıncaya bile acır yüreğim
Rüzgarda uçuşan yapraklarla titrerim.
Bir tek, sevmeyi bilmeyene katlanamam
Alır başımı Ŗiirlere giderim.

Kemal Müftüoğlu

Şimdi Anlıyorum..

Kaç zamandır
Bekar evimde
Nasıl üzgünüm
Bilemezsin.
O çok temiz
Bildiğin ben,
Yattığım odayı bile
Süpürmüyorum
Süpüremiyorum.
O an istemediğim
Ya da öteye beriye
Atıverdiğim giysilerimi
Ayağımın ucuyla şöyle
İtiveriyorum bir köşeye.
Yokluğun tuz biber ama,
Kavgalarımız da artık
Çekilmez oldu
Biliyormusun?
Ben bu aşkla öğrendim
Hasta bir kalbin
İflah olmaz zigzaglarını.
Ben bu aşkla unuttum
Odamdaki kuruyan
Tek küçük çiçeğime
Su vermeyi.
Sensizliğimde
Tek arkadaşım
Muhabbet kuşumun
Hiçbirşey yemezse
Ölüvereceğini.
O çok düzenli
Bildiğin ben,
Günlerdir
Nasıl dağıttım
Bilemezsin.
Çoraplarımı bazan
Mutfakta,
Bardağı
Salonda arıyorum.
Telefonumun çaldığını
Çok kez
Kapandıktan sonra
Anlıyorum.
Şu kısacık yaşamda
Dostluğu, düşmanlığı
Belkide sevgiyi
Yaşadım amma,
Aşkı hiç yaşamadığımı
Şimdi anlıyorum...

Kemal Müftüoğlu

Şubat Akşanı.

Bu şubat akşanı
Yine yalnızım
Öksüz pencereden
Karlar doluyor.

Ne zamandı en son
Seni gördüğüm?
Benim için sanki
Yıllar oluyor.

Hasretim umutsuz
Düşlere gebe
Yarım bıraktığın
Yerde duruyor.

Seninle tanışmam
En güzel ruya,
Uyanmak korkusu
Hala sürüyor.

Kemal Müftüoğlu

Taksim Parkı.

Taksim de bir parktayım.
Sabahın körü yine.
Güzelim İstanbul un
Soğuk bir sonbaharı.
Az ilerde panzerler
Polis arabaları.
İki yanımda asırlık çınarlar
Sarmış dalları saka kuşları.
Kalbimde hep sen ve
Fırtınalı gençliğimin
Puslu hatıraları.
Neler istiyorum neler.
İnanki hepsinde
Yine seni özleyen
Tutkulu düşünceler.
Yokluğunda her günüm
Sanki cehennem
Dönüşüne hasret
Sensiz geceler.

Kemal Müftüoğlu

Taş Konmasın.

Ne belaya düşmek ürkütür beni
Ne hastalık ne kaza gelir aklıma.
Tek üzen insandır ahı bulunan
Haklı sitemle çıksa karşıma.
Boşuna ezadır ölene yanmak
Hasret dökülen yaşla bitermi?
Ağlarsa haline ağlasın herkes
Ölüm kötü, dünya çok iyi yermi?
Sonsuzluk gemisi yanaşır bir gün
Ansızın seslenir sana limanda
Yakın bir mescitten sela yükselir
Yaptığın hayır kalır dünyada.
Gözyaşı dökmesin beni sevenler
Ölüm kavuşmaktır o yüce Yara.
Üzülürüm, belki bir çocuk korkar
Konmasın isterim tek taş mezara.

Kemal Müftüoğlu

Tek başıma yürüdüm.

Tek başıma bir ormanda yürüdüm
İn cin top oynuyor sanki her yerde.
Ne silah belde ne çakı elde
Kurt çıksa karşıma korku yok serde.
Yok içimde en ufak bir endişe
Kolumdaki saat pahalı değil
Giydiğim elbise ucuz sıradan
Ne arkadaş ne koruma yanımda
Güvendiğim ancak yüce yaradan
Ne günahsız ahı var üzerimde
Ne suçum var bir mazlunun kanında.
Rızkım ancak helal kazandığımdır
Ölsem de haram gitmez yanımda.
Korkuyla yaşamaya hiçbir şey değmez
İyi insan boş yere kimseyi üzmez
Yoksa korumalar korkutur seni
Başucunda silah ile yatarsın
Gariban ormanı mesken tutarken
Sen şehirde dolaşmaya korkarsın.

Kemal Müftüoğlu

Tercih.

Hep maskeyle yaşamayı
Artık çekemiyeceğim
İsyanım sana değil
Alçaklara sevdiceğim.

Satılmış insanlardan
İltifat görmektense
Şerefli insanların
Azarıdır tercihim.

Kemal Müftüoğlu

Trajik tiyatro

hiç bitmeyecek bir masal gibi
uzar gider sonsuzluğa yalnızlığım.
yokluğunda kapkara bir gecedir düşlerim
senden başka hiç kimseyi beklemediğim.

oysa biliyorum. istesem de sana kavuşamam
kaybolan yıldızlar kadar uzağız şimdi
neden karşılaştık niçin ayrıldık
sırrını bir türlü kavrayamam.

zamansız kesişen yollarda ayrı düşmüşüz
belki de asıl suç kaderin cilvesinde var.
sıradan sebeplerle aşka küsmüşüz
oysa sevgi ve nefret mayamızda var.

tüm yaşananlar yazgısıdır kaderimizin
kozmik zaman tüneline bir anlık varız
yönetmeni başkası bir kaç doğaçlama bizim
trajik yaşam tiyatrosunda figüranlarız.

Kemal Müftüoğlu

Trenler

Trenler gelir
Trenler gider,
Vandan
Afyondan
Eskişehirden.

Gözümde canlanır
Eski anılar
Sevgilim gelir aklıma
Boşyere beklerim,
İnmez bir türlü
Yüksek merdiveninden.

Trenler gelir
Trenler gider.
Bazen bir dostu
Bazen ayrılığı getirir.

Ben hep böyle
Bir köşede
Mahzun beklerim.
Görünür uzaktan
Anadolu ekspresi
Mavi tren,
Çıkamaz beklediğim
Bir türlü içinden.

Kemal Müftüoğlu

Tükensin Sensiz.

Geçen her saat şifadır bana
Seni biraz daha unutturacak
Tanrının en büyük lütfudur sana
Beni başka yarla avutturacak.

Ayrılık anım son kalan izden
Sevgi dilenmekten daha ilkesiz
Koparsın bizi birbirimizden
Zaman akıp gitsin tükensin sensiz.

Kemal Müftüoğlu

Umudum öldü.

Dökülürken hüznölü bir akşam
Sefil yalnızlığıma.
Sürgün etti aklımı duygularım
yoksullar diyarına.
Ürküttü paslanmış ruhumu
Deli kentlerden,
Kaloriferli evlerden uzak
Titreşen insanların açılı sesi.
Bir seski utanarak ağladım
İnsanlık vakarına.
Aydınlık özleminde
Acıyla savruldu karanlıklara.
Kavruldu sıcak odamda
Sabahında ayazın.
Bir şamar gibi indi mutluluğuma
Zavallı umutların tükenmeyen hevesi.
Sırttı ilişkilerle evren
Çıkma sokakların loş ışığında.
Karanlık gecelerin azaplı sükununda
Teselli arayan tutkular söndü.
Acıma gülücüklerin kirlettiği dünyamda
Henüz doğmadan umudum öldü.

Kemal Müftüoğlu

Umut.

Yeni bir kurtuluş hayaliydi gördüğüm;
Kara toprağın çatlamış bağrında,
Kırkayak çıyan solucanlı
Unutulmuş tarlalarda.
Yeni bir umuttu duyduğum,
Sağlam çatlak ellerde
Arpa buğday tanelerinde
Son bir teselliydi beklediğim,son bir atak
Tüm acıları dindirecek,
İhanetten uzak
Geleceğın ağır yükü boynunda.

Kemal Müftüoğlu

Unutma.

Sen göremesen de güneş mutlaka doğar.
Her yeni gün bir başka umut
Her doğan umut yeni bir başlangıçtır.
Şafağa en yakın yeredir
Hiç bitmeyecek sanılan karanlıklar.
Daima umut et, bir gün elbet
Uyanacaktır uykusundan millet.
Er geç boğacaktır cehaleti aydınlıklar.
Bil ki yok olur zamanla her şey
En mutlu hayat, ay güneş yıldızlar.
Gün gelir sonsuzlukta hepsi de kaybolurlar.
Yine de en son uygarlık meşalesi söner
Bir süre yok olsa da yine geriye döner.
Dağ başını duman alsa da
Güneş ufuktan yine doğar.
Bir Mustafa Kemal ölür
Onun uygarlık yolunda bin Atatürk doğar.

Kemal Müftüoğlu

Unutmadım.

Beni kendimle yalnız bıraktın
Oysa ruhunun yarısı bendim
Öksüz çocuk gibi hergün ağlattın
Bekle desen ömür boyu beklerdim.

Bir viranelik şimdi hayatım
Sensizlik en büyük işkence bana
Kalbimi bir açıp içine baksan
Ne çok sevdiğimi anlatır sana.

Kemal Müftüoğlu

Unutmaktan korkarım.

Bir başkasını sevsem de yeniden
Unutamam hiç kimseyi.
Korkarım unutmaktan maziyi.
Unutamam çocukluk aşklarımı
Gençlik sevdalarımı,
Beşiktaş ta bir sokakta
Kapımın ziline basıp kaçan
Yeşil gözlü Ayşe yi.
Hepside küllenmiş bir kor gibi
Durur içimde.
Utangaç Gülin, Tonton kız Helin
İflah olmaz yaralarla
İnanın sizinleyim hala.
Yıllar geçsede aradan
Unutamam hiçkimseyi.
İskelede son veda
Yağmurla hatırlatır Heybeliyi.
Bugün gibi yaşar içimde anılar,
Korkarım unutmaktan maziyi.

Kemal Müftüoğlu

Uyku

Vefalı bir dost gibi
Derdimi paylaştığım
Hiç izin almaksızın
Hergün kucaklaştığım.
Her derdimin ilacı
Yalnız sensin aşığım
Hiç hesap vermeksizin
Hergün karşılaştığım.
Mutsuzluğum arttıkça
Hasretle kucaklayan
Gündüzün dertlerinde
Gece benle ağlayan.
Sensin benim sırdaşım
Beni en çok tanıyan
Sensin ebedi dostum
Birtak beni anlayan.

Kemal Müftüoğlu

Uzak Gönüllerimiz.

Yine aklıma düştün
Bu akşam üstü.
Havada saçlarının kokusu
Dilimde kırık dökük
Bir ayrılık türküsü.
Sensiz ilk kış yağmurunda
Yüreğimi titretti hatıralar.
Aklımda hep gülümseten
Sevimli iki kelimen;
"Kenarıya", "onorize",
Ve yanağına çok yakışan
Sevimli iki gamze.
Ah be Zeyna, unutmak zor seni.
Hep kuşkulu bakan yorgun gözleri.
Unutmak zor üzüldükçe
Teskin eden sözleri.
Ne yazık ki istemesek te
Her şeyin bir sonu oluyor
Ölümsüz sanılan aşklar
Vefasızlık tüneline
Zamanla kayboluyor.
Oysa ne güzelmiş sabahları
Hep seninle uyanmak,
Bir gün deniz kıyısında
Bazen bir köy korusunda
Soluğu almak.
Neden önemsendikçe
Şımarır insanlar
Ve her şey bitince başlar
Gizlenen pişmanlıklar?
Neden kör kurşun gibi
Zamansız ayrılıklar?
Belki pembe bir hayal
Döneceğini sanmak
Bir gün arayacağın
Tesellisine kanmak.
Biliyorum anlamsız
Beklemem yollarını
Belki yeniden sarmam
Hasretle kollarımı.
Keşke son defa sorsan
Sevip sevmediğimi
İlk günkü gibi tutsam
O narin ellerini.
Karabağ sırtlarının
Ağlıyor ışıkları,
Görünmüyor odamdan
Yüksek kaldırımları.
Ne kadar da yakındık
Uzaktayken evimiz,
Şimdi evimiz yakın
Uzak gönüllerimiz.

Kemal Müftüoğlu

Uzun yaşamak

HAVA SU TOPRAK,
UÇUŞAN KUŞLAR, YAPRAKLAR
VE, HERŞEYİ RAĞMEN İNŞAN,
DÜNYADA VARLIĞI EN DEĞERLİ OLAN...
ÇİÇEKLER, BÖCEKLER KELEBEKLER,
UÇSUZ BÜCAKSIZ GÖKYÜZÜ
DALGALARIN NİNNİ SÖYLEYEN SESİ
RÜZGARIN HUZUR VEREN NEFESİ,
TÜM ACILARA RAĞMEN
YİNE DE SARHOŞ EDER
MUTLULUKTAN HERKESİ.
BİR ZAMAN DİLİMİNDE
GELDİK, GİDİYORUZ İŞTE.
YAŞAM DEDİĞİMİZ ŞEY,
ALDIĞIMIZ BİR NEFES BELKİ.
GÖNLÜNCE YAŞAMADIKTAN ,
KENDİN OLAMADIKTAN SONRA
UZUN YAŞAMAK
İSTIRAPTAN BAŞKA NE Kİ?

KEMAL MÜFTÜOĞLU. 2022

Kemal Müftüoğlu

Ümitsiz Bekleyiş.

Evvela dost bildiğim denizler küstü bana.
Mavili yeşilli ak köpüklü denizler.
Her taşın anısını silip süpürdüler kıyılardan.
Cömertçe harcadılar sevgimin kudretini.
Sonra gökyüzü düşman oldu bana.
Yıldızlı bir geceden sonra göremedim
Pussuz aydınlık günleri.
Bir umut rüzgarı bekledim
Umutsuz gecelerin sabahlarına dek.
Sabah rüzgarı bile bir başka havadan esti
Bir başka hüznün başka kasvet vererek.
Sonra mutsuzluk gölünde boğuldu mutluluklar.
Susturuldum, varoluşumun başında
Ağlarken yokluğuma.
Bir insancıl kalp çarptı sevgi kardeşlik dolu.
Geleceğin yükünü ağır bir pranga gibi
Alırken omuzuma,
Hıçkırıklar hoyratça tokatladı kahkahaları.
Solgun güneşler gibi umutsuzca bekledim
Aydınlık özlemiyle kararmış sabahları.

Kemal Müftüoğlu

Üniversiteli

Onu işlek bir sokağın
Köşebaşında görmüştüm.
Haşlanmış mısır satıyordu.
Sanki podyumlardan çıkmış gibiydi
Vakurdu, arslan gibiydi
Gelen geçenlere,
Heybetle bakıyordu.
Erzincanlı mıydı neydi,
Köşebaşı tam ona göreymiş.
İşler kötü gidince
Pek görünmüyordu.
Geceleri viran bir evde yatıyordu.
Önceleri çok cılız çıkıyordu sesi.
Kolay değildi zordu yaşamak
Allahtan yoktu buralarda
Taniyan kimsesi.
O, üzülmeye bile fırsat bulamayan
Deprem çocuğuydu,
Dört kurbanlı bir ailenin
En büyüğüydü.
O üniversiteliydi umutluydu
Erzincanlı mıydı neydi
Köşebaşı tam ona göreymiş.

Kemal Müftüoğlu

Üşüyen bebek

Soğuk bir kış günü zemheri ayaz
Bir enkaz altında titriyor bebek.
Annesi babası yanı başında
Bu hazin bekleyiş nasıl bitecek?

Hıçkırıyor sesini kimse duymuyor
Belki bir umut belli belirsiz
Tonlarca moloz çökmüş üstüne
Minik bedeni nasıl çaresiz.

Çırpınıyor annesini arıyor
Heyhat sevdikleri uçmuş sonsuza
Anlamıyor neden kaderi mahkum
Her şeyini çalan birkaç soysuza.

Kemal Müftüoğlu

Üzölme Sakın.

Söyleyemediğine üzölme sakın.
Konuştuğun değil
Sustuğundur, sırrınla var eden seni,
Bildiklerin ama anlatmadığın.
Yaşayamadıklarına üzölme sakın.
Yaşadıkların değil
Hayallerindir var eden seni
Arzulayıp da hiç tatmadığın.
Eğer kan bürürse gözlerini
Ve hınçla kapanırsa ellerin,
Bilki öfken değil
Yalnızca sabrındır var eden seni,
Aklını ahmakça nefsine satmadığın.
Bir gün çılgınca sever ve ayrılırsan eğer
Kavuşamadığına üzölme sakın.
Kavuşman değil
Özlemlerindir var eden seni,
Yıllar geçse de unutmadığın.

Kemal Müftüoğlu

Üzölme.

Hiç üzölme sevgilim
Kışın sonu bahardır
Eğer ayrılık varsa
Bir gün kavuşmak vardır.

Dökülen her gözyaşı
Ancak sevgi kadardır,
Her sevgide bir acı
Her dertte umut vardır.

Kemal Müftüoğlu

Varlığın.

Kızgın volkan gibi zavallı kalbim
Sönmeyen ateşle her an yanıyor.
Yalnızlığım çöl güneşi bağrımda
Anıların izleriyle kanıyor.

Muhtacım sana ölene kadar
Bu ölümsüz aşk sönene kadar
Pişman olup er geç dönene kadar
Ruhum artık serabına kanıyor.

Gönül kapım açıktır sonuna kadar
Aşkımıza hasret bütün geceler
Son kez sokul bana kollarını sar
Tükensin yokluğunda geçtiğim işkenceler.

Kemal Müftüoğlu

Viran Kaldı.

Viran kaldı yokluğunda sokaklar
İncir altı, Hasan Ağa parkı.
Dolaştığımız her yer.
Viran kaldı korular, parklar
El ele oturduğumuz banklar.
Viran kaldı senin aydınlattığın evim
Ve bir türlü inanmadığın sevgim.
Gölgesinde dinlendiğimiz ağaçlar
Bir sorsan neler anlatacaklar.
Lütfen geri dön,
Her şey sana muhtaç,
İnan ki dönmezsen hep ağlayacaklar.

Kemal Müftüoğlu

Yakışan

Yaprak nasıl yakışiyorsa ağaca
Sende bana öyle yakışiyorsun sevgilim
Ne olur kopma.
Nehir nasıl ulaşiyorsa denize
Sende bana öyle akıyorsun sevgilim
Başka yere akma.
Güneş nasıl aydınlatiyorsa karanlıkları
Gözlerin işte öyle aydınlatıyor beni
Sakin başkasına bakma.

Kemal Müftüoğlu

Yalan

Yalan küçük yorganla kışın yatmaya benzer
Bir yanını örtersin diğer yanın açılır
Yalan bir başlayınca sonraki onu izler
Ne kadar gizlesende her tarafa saçılır.

Yalancı yalanıyla kandırdığını sanır
Söylediği yalana sonra kendi inanır.
Devekuşları gibi başını kuma gömer
Yalanın rezilliği tekrar kendine döner.

Yalancının ışığı kendisi için yanar
Bu ışığa ahmaklar ve göremeyenler kanar
Bazen milliyetçidir bazen dindar kesilir
Dürüst olmadığını en önce kendi bilir.

Yalancı bugün başka yarın başka konuşur
Yalancının sohbeti yalanlardan oluşur.
Oysa yalan dinlerin en çirkin günahıdır
Akan her gözyaşında mazlumların ahıdır.

Yalanın bir zerresi kötülük için yeter
Çıkar elde etse de sonu hüsrarla biter.
İlkesiz insanlarda kiralık bir silahtır
Mahşere kadar süren hiç tükenmeyen ahtır.

Yalancı cahillerin aczinden yararlanır
Yalancının sözüne ahmak olan inanır
Sen sen ol sahte söze sahte yüze inanma
Her haltı yiyenlerin yalanlarına kanma.

Kemal Müftüoğlu

Yalnız kaderde

Ağlaşır anılar bana uzaktan
düşünüp dururum seni derinden
karanlık bir evren belirir yoktan
ay güneş yıldızlar kaybolur birden.

sonu acı biten bir masal gibi
sensizliğe ağlar öksüz akşamlar
yokluğunda çılgınca ürkütür beni
sonsuz uzayan kör karanlıklar.

severek ayrılık ölüm gibidir
hiçbir şifa bu yarayı onamaz
kara sevda bir kez yakmışsa eğer
ebediyen yürek bir daha yanmaz.

biliyorum istesek de kavuşamayız
geride kalan bir kaç hoş seda
ne nefretin ne aşkın acısı biter
sevip sevilene yalan dünyada.

aslında serapla oyalanmak bu
hakiki vuslat yalnız mahşerde
yaşarken çözülmez evrenin sırrı
ölünce açılır ilahi perde.

insan yaşadıkça düşer bin derde
hepsinden geriye kalan bir sızı
hızla geçen zaman gönül hırsızı
kim bilir asıl suç belki kaderde.

Kemal Müftüoğlu

Yapayalnız ben.

Puslu ve yağmurlu bir İzmir günü
Sahilde martılar ve yapayalnız ben.
Ne vapur getirdi ne rüzgar seni
Öyle özledim ki bir bilebilsen.

Belki çok yakın mesafedesin
Seslensem belki duyulur sesim
Ben hep sabırla bekleyeceğim
Yeter ki son bulsun sende nefesim.

Bugün erken geldim seni görmeye
Bir mucize olur rastlarım diye.
Saatler boyu bakındım durdum
Yine hüsrandı kalan geriye.

Kemal Müftüoğlu

Yaşam

Umutlarla dolu yaşam bizimki
Bir güler bin ağlarız hepimiz,
Birkaç güzel anı avutur bizi
Çok kez acılarla dolar kalbimiz.

Şahidi yok nasıl geldiğimizin
Bekçisiyiz benim dediğimizin
Gerçek sandığımız her şey bir yalan
Gölgemiz bile yok geride kalan.

Kemal Müftüoğlu

Yaşamak ve Ölmek

Urla sahilinde bir akşam üstü
Haşret ve ayrılık yine başbaşa.
Yağmurlar sokağa nasılda küstü
Gitmek ve kalmak yine başbaşa.

Yalanlar gerçekte heran kavgalı
Acılar umutla yine başbaşa.
Ruhum fırtınalı aklım dalgalı
Sevinç ve gözyaşı yine başbaşa.

Urla sahilinde bu akşam üstü
Sensiz anılarım benle başbaşa.
Uzanan ellerim boşluğa düştü
Yaşamak ve ölmek yine başbaşa.

Kemal Müftüoğlu

Yaşamaksa.

Nefes almak
Bir lokma ekmek.
Yaşamak diyorsan
Adına,
Yaşıyorum.
Sana yeter belki
Bunlar ama
Bana yetmiyor.
Çünkü seni
Delice seven
Yaralı
Bir yürek taşıyorum.

Kemal Müftüoğlu

Yaşamaya Değer.

Dünya her gün yeniden kurulur
Her doğan gün yeni bir umut
Hergün yeni bir başlangıçtır.
Asla kaybetme umudunu.
Sen yeni bir güne merhaba dediğinde
Milyonlarca kişi
Elveda diyor doğan güneşe.
Seni mutlu edecek şeyi
Bir an bile ertelemezsən eğer,
Ve seni üzebilecek şeyi
Bir kenara atabilirsen eğer,
Her sabah uyandığında
Şükret seni yaratana
Bil ki herşeye rağmen
Hayat değer yaşamaya.

Kemal Müftüoğlu

Yaşlılık

birkaç yıldır otobüste tirende
yaşlılarda yer veriyorlar bana
ayakta yolculuk çok zor olsa da
yardım yine dokunuyor insana.

kimi amca diyor kimisi dayı
haklılar, yaş çoğuyula açmış arayı
bazen abi diyende çıkıyor gerçi
onlar biraz olsun moral kaynağı

yaşlanınca beden karakış ayaz
gençler bilmezler ruh her zaman yaz
en komiği de ben yaştakiler
sanırlar ki insan hiç ihtiyarlamaz.

uzaktan buyurun diye sesleniyorlar
belli ki kendilerini genç sanıyorlar
henüz gencim desem kimse inanmaz
ruhum bu çağrıyla mutmain olmaz.

bir süre bu derman beni götürür
yorgun bedenim ayakta durur
yoksa bu ilgiyle kim mutlu olmaz
kim rahat koltuğa hemen oturmaz.

Kemal Müftüoğlu

Yazık Olur

Bilmiyorum sevgilim
Benim çılgınca aşkım
Hak ettiğin yerdemi
İnanki zaman zaman
Kuşkular içindeyim.
Bazen yaşamak kadar
Belki de ölüm kadar
İnandığım bir şey var.
Birgün bir başkasına
Beni sevdiğin kadar
Severek bakacaksan
Ayrı kaldığın her an
Onu arayacaksan
Mutlaka o başkası
Benden fazla sevmeli
Benden çok kahrolmalı
Seni görmediği an
Yoksa çok yazık olur
Aşkımıza o zaman.

Kemal Müftüoğlu

Yemin Töreni

Bugün nizamiyeden
Teslim aldım oğlumu.
Bir günlük evci çıkış
Mutluluğu yaşadım.
İstanbul karla kaplı
Alay karla kaplıydı
Hasretin kucağında
Mutluluklar saklıydı.
Kırkbeşgün sonra ilk kez
Törende karşılaştık
Karlı bir kış gününde
İstanbul Samandranın.
Sanki tunçtan bir heykel
Baş dik göğüs ilerde
Bölüğünün önünde
Onu gördüğüm yerde.
Ne kadar saklasamda
Tutamadım kendimi
Mutluluktan ağladım
Unuttum kederimi.
O ilk gördüğüm anı
Anlatmak kolay değil
Karla kaplı alayı
Bırakmak kolay değil.
Sanki tüm ecdadımın
Nuru yüzüne vurmuş
Kış güneşi altında
Teni nasıl kavrulmuş.
Gururla mutlulukla
Şanla göğsüm kabardı
Samandra kışlasında
Heryerde sevinç vardı.
Saatler çabuk bitti
Son defa kucaklaştık
Nizamiyede ilk kez
Hasretin izi kaldı.

Kemal Müftüoğlu

Yer yok demedim.

Seni hep sevdim.
Haksız tutkularıyla
Vazgeçemediğim sigaramla
Acı kahvemle sevdim.
Biricik çocuklarıyla
En içten dualarıyla,
Şiirlerimle, resimlerimle sevdim.
Belki inanmayacaksın ama
Çapkınlıklarıyla, hatta
Acı veren aşklarıyla sevdim.
Hasılı seni benimle sevdim.
Fakat yine de
Bu kadar çok kendimden
Bu kadar çok benden
Kalbimde sana yer yok demedim.

Kemal Müftüoğlu

Yeşermeden Kuruyan.

Kopardılar ham meyvamı dalından
Kuruttular acımadan baharın yeşilini.
Kızıl bir leke sardı yeri göğü denizi
Ölen cüce kalan bir dev kadardı.
Geriye kalan izi cücenin dev,
Devin cüce kadardı.
Sevinçler acılara,
Gülücükler hıçkırıklara bıraktı yerini.
Yeşil çimenler kana bulandı
Ömrümün baharında.
Zorla uyuttular anneler bebelerini
Yeni bir uyanışın eşiğinde
Kirlenmiş akşamların
Günahkar sabahında.

Kemal Müftüoğlu

Yeterki senin olsun.

Acılarını ver bana
Sevincim senin olsun.
Gözyaşlarını ver bana
Gülücüklerim senin olsun.
Uykusuz gecelerini ver bana
Derin uykularım senin olsun.
İsyanını ver bana.
Sabrım senin olsun.
Acı gerçekleri ver bana
Hayallerim senin olsun.
Nefretini ver bana
Ölümsüz sevgim senin olsun.
İstedğin herşeyi al benden
İstemediğini bana ver,
Yeterki senin olsun.

Kemal Müftüoğlu

Yıllar Sonra

Yıllar olmuştu ayrıldığımız
İssız bir sokakta rastladım ona
Üst baş perişan,gözler manasız
Üzgün bakıyordu bu acı sona.

Bir an tanımadı görünce beni
Zaman çok şeyi alıp gitmişti
Boş bakışlar acıların bedeli
Hayalleri yaşanmadan bitmişti.

Eski günler geldi o an aklıma
Saçının teline dokunamadım
Lanetler okudum kara bahtıma
Pişman olduğumu anlatamadım.

Kemal Müftüoğlu

Yine Akşam.

Akşam akşam yine akşam.
Hep aynı trajedi.
Hegemonyası gülünç.
Kahkaha, hıçkırık,
Sevinç ve keder dolu.
Akşam akşam yine akşam.

Kemal Müftüoğlu

Yine arıyorum.

Doğduğum yere çok uzaklarda evim
Uzanıpta bir türlü tutamadığım anılar.
Sımsıkı bir teselli yakalarken ellerim
Aklımda hala önemsedığım buruk hatıralar.

Bir sabah namazı vakti çok uzakta
Yanık bir ezan sesi hala kulaklarımda.
Ve ben hep üzülürüm seni hatırladıkça
Sevgimize rağmen bir türlü anlaşılamasakta

Yunan adalarına bakıyor kimsesiz evim.
Sabah horoz sesleriyle uyanıyorum.
Bilmiyorum ne kadar kırgınsın ne kadar üzgün
İnan seni her kaybettiğimde yine arıyorum.

2004 -URLA

Kemal Müftüoğlu

Yirmiüç Şubat.

Duvar takvimi hala
Ayrıldığıımız yerde.
Koparılmamış yaprak
O günü gösteriyor.
Gözümde son bakışın
Zehirli bir ok gibi
Yangın yerine dönmüş
Yüreğimi deliyor.
O tarihten öncesi
Silinmiş hafızamdan
Yaşadığım bu çıkmaz
Beni deli ediyor.
Yirmiüç Şubat günü
Son koparılmamış yaprak
Anılarla dopdolu
Bir meçhule gidiyor.

Kemal Müftüoğlu

Yok Artık.

Yok artık İdrisin meyhanesinde
Kahkaha atan yosmalar.
Rujlu kadehlerden
Cesaret dilenen ayyaşlar kayıp.
Kirli sokaklar
Uluyan aç itler gibi
Yağmurun tükürdüğü.
Perişan bir sürü şimdi inleyen.
Kadın erkek çoluk çocuk.
Zalim saatlerin
Kokuşmuş karanlığında
Yalnız paranın saltanatı
Ve alabildiğine namussuzluk.

Kemal Müftüoğlu

Yüreğimdeki Savaş

Gün battı tepelerin ardından
Kan rengi yavaş yavaş.
Tuttu zalimliği evrenin
Şafaktan en uzak yerde
Siyah bir mezar gibi
Bekleşirken önümde.
Boğucu akşamlardan
Acılı bir hıçkırık,
Boğazın sularında
Kan damlaları vardı.
Kapanırken ellerim
Tükenen umutlara,
Tesellim düşün dolu
Doğurgan baharlardı.
Gün battı tepelerin ardından
Kan rengi yavaş yavaş.
Yeşil çimenlerde çiğ,
Rüzgarda barut kokusu vardı
Umutsuzca başladı
Yüreğimdeki savaş.

Kemal Müftüoğlu

Yürek ağrısı

Yürek ağrısı bunun adı dış ağrısı değil
Sökmek istesen sökemezsin
Atmak istesen atamazsın,
Ne kadar acı çeksen
Çıkarıp yerine yenisini takamazsın.

Yürek ağrısı derler buna
Baş ağrısına benzemez.
Ağlayanla ağlarsın, gülenle gülemezsin.
Ne kadar istesen de
Ruhundan bu acıyı silemezsin.

Yürek ağrısıdır bu, sevgisiz olmaz
Şairlerin gıdasıdır herkeste bulunmaz.
Yaradılanı sevmeyen Yaradandan ötürü,
Ne kadar anlatsanda
Bu ağrıyı asla anlamaz.

Kemal Müftüoğlu

Yürüyorum.

Yürüyorum ıssız kaldırımlarda
Kulağımda yorgun ayak seslerim.,
Seni hatırlatan her köşe suskun
Hıçkırarak ağlıyor sensiz düşlerim.

Ne dost çehresi ne tanıdık yüz,
Gülüşün yıldızlar kadar uzakta.
Yalnızlığım simsiyah okyanus gibi
O buruk sevdayı hep aramakta.

Kemal Müftüoğlu

Zaman dursa.

Ucu bucağı meçhul bir umman var önümde
Her baktığımda meşum bir geceyi anlatır,
Çırpınan dalgalarla ağlar sahillerinde
Gözyaşlarıyla dolu bir aşkı hatırlatır.

Yıldızlara uzayan karanlıklar misali
Her aşk tükenişiyle bir ömrü hatırlatır
Kim demişse aşıklar mutlaka kavuşurlar
Sevenleri avutan bir masalı anlatır.

Bilmiyorum ölmeden tekrar görecekmiyim
Ayrılanlar kavuşur bende diyecekmiyim
İnan bana ruhumdan daha yakın yerdesin
Aklımdan hiç çıkmıyor elveda diyen sesin.

Ben yine o bildiğin delice seven adam
Gittiğin günden beri hasretinle kahrolan,
Ne olurdu sensizlik kötü bir rüya olsa
Uyansam bu kabustan zaman orada dursa.

Kemal Müftüoğlu

Zaman İsterse.

Yalnızca zamandır herşey.
Kara sevdaların ve
Unutulmaz nefretlerin şahidi.
Yalnızca zamandır kurtuluş,
Ansızın gelip çatan ölüm
Varoluş ve de yokoluş.
Bir ana hasretiyle kavuşma sevinci,
Son şafakta özlenen asker
Zamandır bazen en acı haber.
Yalnızca zamandır anılar
Sonsuzluğuyla herşeyi saran.
Hiç geçmesin diye sımsıkı yakaladığın
Bazen hatırladıkça utandığın.
Yalnızca zamandır ayrılık,
Ve bir türlü unutamadığın yar.
Her şey yaşanır zaman isterse
İstemezse yoktur tek mutlu anın.
Zamanla ancak senindir herşey,
İstemezse herşey zamanın...

Kemal Müftüoğlu

Zamanla

Yaş aldıkça herşey yitirir anlamını
Uçuk kaçık hayaller kaybolur gider.
En sıradan anılar bile anlam kazanır
En uzun ömrü insan birkaç gün sanır.
Ne aylar ne yıllar sonrasını düşünür insan.
Umursamaz bugünü ve yarını.
Zamanla kırılır gururu kolu kanadı.
Kimseleri bulamaz yanında kendisini anlayan.
Her fani için bu acı bir tükeniştir
Belki de insanları hep ürküten ölüme
Yapayalnız çaresiz dolu dizgin gidiştir.
En sonunda namerde muhtaç olmak
Herkesçe dışlanarak bir köşeye atılmak
En büyük acısıdır insanın, bunu anlamak.
İlkelerimizi yerle bir eden, endişelerdir
En küçük çarelere bizleri tutsak eden.
Son nefesimizde bile önemsenmek uğruna
Güç kazanmak uğruna hep süründüren.
Oysa çok daha kolayı var bu işin.
Nefreti ihtirası atıvermek bir yana
Kardeşliğin hazzını yaşamak kana kana
Herkes kavrır sırrını bir kefenle gidişin.

Kemal Müftüoğlu

Zemheri

Zemheri.

İzmir Buca, günlerden Cuma.
Aklımda çocukluğumdan kalan zemheri.
İçimi titreten davetsiz damlacıklar
Çaresizce yapışmışlar cama.
Umutsuz sevgi bu olmalı,
Değişime mahkum sıcak ve soğuk yanyana.
Oturduğum odadan dağlar görünür
Mevsim kış, üstelik ayaz.
Sıcak evimde mutlu değilim
Hava yoksulluğa karlayacak gibi akşama.
Ben o eski yıllardan iyi bilirim.
Yakınlarda bir yerlerde
Mutlaka üşümekte çocuklar, ve
Bacası tütmeyen köhne evlerden
Habersiz olanlardan hep öğrenirim.
Kış yoksulluğun düşmanıdır dostlar
İliklerimize kadar üşüdüğümüz
O yaman kışlardan bunu bilirim.
O kışlar ki birilerinin sıcak giysileri
Ve pahalı kış sporları ile hasreti,
Birilerinin tek göz kulübelerinde
Tütmeyen ocakları ve
Üşüyen ayaklarıyla nefretidir.
Şimdi hüznle baktığım, yüksek tepelerinde
Bembeyaz örtüsüyle ışıldayan Bornova.
Ve soğuşunu ta Buca'dan hissettiğim Nif dağı.
Yükseldikçe Manisa'ya ulaşan sıra dağlar.
Hayat hiç değişmez dostlar,
Spil'de yıldı atları ve bitmeyen yoksulluk
En çok ta zemheride ağlar.
Birilerini yazın sığağı,
Birilerini kışın amansız soğuşu kavurur.
Kimi çocuklar gibi sevinir zemheride
Kimimizi hiç bitmeyen hayaller
Dört bir yana savurur.

Kemal Müftüoğlu İzmir 5 Şubat 2020

Kemal Müftüoğlu

Zordu.

Şeni unutmaya çalıştım dün gece
Ölümü unutmak kadar zordu.
Seni tanımak istedim dün gece
Evreni anlamak kadar zordu.
Ellerini tutmak istedim dün gece
Ateşe dokunmak kadar zordu.
Gözlerine bakmak istedim dün gece
Güneşe bakmak kadar zordu.

Kemal Müftüoğlu